DEVLET-İ EBED MÜDDET

SELMAN KAYABAŞI

TEŞKİLAT

KAOS DÜZENİNİN MİMARLARI,
TEŞKİLAT'IN GERİ DÖNECEĞİNİ
TAHMİN ETMEMİŞTİ...

18+

TEŞKİLAT

Selman Kayabaşı

çam da bizim, kozalak da...

devleti-i ebed müddet için mücadele edenleri
"bildiğim" gün; üzerinde gezindiğim toprağa
rahat basamaz oldum.

bu kitap, şehit olduklarını bile bilmediğimiz
o ulvî zâtların hatırasına,
ve elbette milletimin
Mehmetçiklerine
ithaf edilmiştir.

TEŞKİLAT
Selman Kayabaşı

ISBN: 978-605-5535-68-1

YAKIN PLAN YAYINLARI
51. Kitap (İlk baskı, 2012)

EDEBİYAT
Roman/ 12

YAYIN YÖNETMENİ
Selman Kayabaşı

EDİTÖR
Orhan Çelebi

GRAFİK
YAKIN PLAN

www.yakinplan.com.tr
bilgi@yakinplan.com.tr
0 212 458 20 22

YAKIN PLAN
Divanyolu Cad. No: 15
Sultanahmet, Fatih
İstanbul

Kültür Bakanlığı
Yayımcılık Sertifası
17621

YAYIN HAKLARI
Bu eserin yayım hakları
Yakın Plan Yayınlarına aittir.
İzinsiz yayımlanamaz.
Kaynak gösterilerek kısmen
kullanılabilir.

Baskı:
Alioğlu Matbaacılık Basım Yay. ve
Kağ. San. Tic. Ltd. Şti. Orta Mah.
Fatih Rüştü Sok. No:1/3-A
Bayrampaşa, İstanbul
0 212 612 95 59

TEŞKİLAT

Selman Kayabaşı

YAKIN PLAN YAYINLARI

Selman Kayabaşı

Zonguldak'ın Devrek ilçesine bağlı Mahmutoğlu köyündendir. 1983 senesi Şubat ayının yirmi üçüncü, çarşamba günü doğurulmuştur. Boğaziçi Üniversitesi Tarih Bölümünü bitirmiş, mezun olduktan sonra hem yayıncı hem okur olarak tarihe ve siyasete ilgisi devam etmiştir.

2005'te yayınlanan ilk kitabı *Kafkas Ruleti*, askerî kurumlarda tavsiye edilecek kadar dikkat çekmiştir.

Teşkilat'ın dışında *Muhafız* isimli bir romanı daha vardır. *Hanedan* isimli yeni romanı, yayınevimiz tarafından yayına hazırlanmaktadır.

15 Eylül 1913
Mevlevî Dergâhı, Beşiktaş

"Enver Paşa Hazretleri,
Emirgan'a davet etmişler efendim!"

"... şu başındaki sikke, şu sırtındaki tennure[1]... Her birinde ayrı bir esrar var evladım!"

"Eyvallah efendim!"

"Beyaz sikke, mezar taşın; ak tennure, kefenin olsun. Teslimiyetin, tekkemizedir. Bıraktığın, nefis; aldığın, nefes'tir. Bugünden sonra sen elif'sin; giydiğin, lâm ile elif."

"Eyvallah efendim!"

Beşiktaş'taki Mevlevi Dergâhı'nda, nefes verip halkaya kabul ettiği müridine ilk dersi anlatan Çelebi Efendi; sağ eli kalbinin üstünde, sol eli, diz çöküp başını şeyhinin dizine koyan müridin ensesinde olduğu halde, manevi yolculuğun esrarını açık ediyordu:

"Lâm, elif'le buluştuğunda lâ olur evlat! 'Lâ ilâhe', Allah'tan başka ilah olmadığına iman etmektir. Lâm ile elif arasında semâ'ya duran mürid, elif veznine bürünür; lâm ve elif'le cem olur, 'illâ' manasına gelir. Semâ'nın tesiriyle, dünyadan el çekip Allah'a ulaştığı vakit, illallah (ancak Allah vardır)'a vasıl olur."

Sözlerini müridinin gönlüne damla damla akıtan Çelebi Efendi, sohbetine ara verip oturduğu posttan yavaşça

1- Sikke: Mevleviler'in sema sırasında başlarına taktıkları başlık.
Tennure: Mevlevi dervişlerinin giydikleri, yakasız, kolsuz, geniş etekli beyaz elbise.

ayağa kalktı. Başındaki beyaz sikkeyi postun yanına bırakırken, semâ merasiminde giydiği destarh sikkesini başına koydu. Ak yeleğini beli hizasında tutan elifi nemedi[2] çözdüğünde, yeleğin etekleri belinin altında döne döne açılmaya başladı. Yelek açıldıkça şeyh dönmeye, şeyh döndükçe yeleğin eteği açılmaya devam ediyordu.

Çelebi Efendi'nin zikrini hayretle izleyen genç mürid; semâ'ya duran hırkayı ve hırkanın içinde Mevlâ'yı arayan insanı gördüğünde manayı kavramıştı: Şeyhi, lâm-elif şekline bürünmüş elbise içinde, elif olmuştu!

...

"Müsaadenizle efendim..."

Çelebi Efendi, az sonra heyecanla odasına giren müridinin endişesini, titreyen sesinden okumuştu.

Hırkasını toplayıp postuna otururken, "Hayır ola evlat?" dedi.

"Harbiye Nazırı Enver Paşa vasıta göndermişler efendim. Hemen Emirgan'a yol almanızı arzu etmişler."

Enver Paşa'nın ismini duyan şeyh efendi; gözlerine çöken karanlıkta, göğsüne sıkıntı veren izleri bulmaya çalıştı. Boynu kalbine eğilmiş halde bir süre tefekkür ettikten sonra başını kaldırdı: "Eyvallah, Mevlâ derdini artırsın evladım" derken, tebessüm ediyordu...

"Sefer vakti gelmiştir. Cihat'a, kendi bineğimizle gitmek gerekir. Ak Yeleli'yi hazır edin. Paşa Hazretleri'ne de haber gönderin: Davet, kabulümüzdür!"

2- Elifi nemed: Tennure'nin derli toplu durması için kullanılan kumaş kemer.

15 Eylül 1913
Emirgan, İstanbul

"Teşkilat-ı Mahsusa'yı ben kurmadım beyler..."

Çelebi Efendi, Mevlevi Dergâhı'nda semâ'ya durduğu vakit; Harbiye Nazırı Enver Paşa, Emirgan Korusu'nda boğazı seyre dalmıştı.

Biraz sonra, Teşkilat-ı Mahsusa[3] liderleri ile toplantı yapacak olan Enver Bey, son zamanlarda sık sık Emirgan'a geliyor, bazı günler saatlerce boğazı seyrediyordu. Hanımı Naciye Sultan'ın ısrarına rağmen, huzursuzluğunun sebebini kimseyle paylaşmıyor; her daim yalnız kalmak istiyordu. Aslında birçok arkadaşının bildiği gibi Paşa; Devlet-i Âliyye'nin düştüğü vaziyete üzülüyor, bu feci durumdan kendisini sorumlu tutuyordu.

Şu vakit, Göksu'dan Kanlıca'ya akan kayıkları izlerken, yüreğini yakan ıstırabın harareti yüzüne yansımıştı.

Oturduğu iskemleden yavaşça kalktığında, ne yöne gideceğini kestiremeyecek kadar dalgın olduğunu anladı.

"Heyhat Enver Bey, heyhat!" diye söylenmeye başladı... "Abdülhamit'i devirdin, Osmanlı'yı bitirdin!"

3- Osmanlı Devleti'nin gizli istihbarat teşkilatı. Zamanın birçok bakan ve komutanı dahi, Teşkilat-ı Mahsusa'nın varlığından haberdar değildi. Trablusgarp'tan Hindistan'a kadar binlerce kayıtlı ajanı olan örgütün gizli hücreleri, aradan yüz yıl geçmesine rağmen henüz ortaya çıkarılamamıştır. İlk başkanı Süleyman Askeri Bey, son başkanı ise Hüsamettin Ertürk'tür. Üyeleri arasında Mustafa Kemal, Enver Paşa, Eşref Kuşçubaşı ve Fuat Balkan en meşhur olanlarıdır.

Paşa, bakışlarını Beykoz sırtlarındaki çam ağaçlarına çevirdiğinde, Sultan Abdülhamit'in on yıl evvel Yıldız Sarayı'nda söylediklerini hatırlamıştı.

"Heyhat Enver Bey!" diye bağırıyor, kendine isyan ediyordu.

***

"Paşam! Paşam!"

Enver Bey, Sultan Abdülhamit'in tarihe miras kalmış sözlerini düşünürken, Galip Bey'in geldiğini fark etmemişti. Az zaman geçtikten sonra, solgun bakışlarını yaverinin yüzüne çevirdi.

"Buyurun Galip Bey! Hayırdır?"

"Misafirleriniz hazır efendim... Salonda bekliyorlar."

"Sandığı ne yaptınız?"

"Emrettiğiniz üzere, masanın üstüne bıraktım efendim."

"Sağ olasın Galip. Arkadaşlarına söyle; Köşk'te bizden başka kimse kalmasın. Sen de dış kapıda bekle. Çelebi Efendi ile ilgilenmeni rica ediyorum. Toplantı nihayet bulduğunda, kendisiyle bizzat görüşeceğim."

"Emredersiniz efendim."

Harbiye Nazırı, yüzünü Sarı Köşk'e çevirdiği vakit, elindeki kozalağı Galip Bey'e uzattı. Sümbül çiçekleriyle süslenmiş taşlı yolda yürürken, "Çam da bizim, kozalak da!" diye söyleniyordu...

"Çam da bizim, kozalak da!"

***

Sarı Köşk'ün ikinci katında, boğaza açılan pencereden bahçeyi izleyen Kuşçubaşızâde Eşref, Enver Paşa'yı henüz görmüştü ki; "Paşa'da, tarifi imkânsız bir hâl gözlerim

beyler!" dedi... "İnşallah, hayırsız bir haber almayız!"

Kuşçubaşı'nın temennisini, endişeli yüz ifadesiyle pencereye yaklaşan Süleyman Askeri Bey destekledi:

"İnşallah Kuşçu, inşallah!"

Acil notuyla İstanbul'a davet edilen Teşkilat-ı Mahsusa'nın üç lideri; toplantıda neler konuşulacağını bilmiyordu. Kuşçubaşızâde, her zamanki gibi soğukkanlı; Fuat Balkan ise tedirgindi.

"Paşa'nın sözü; dilinden çok, yüzündedir beyler. Gördüğüm kadarıyla, hadiseler olumsuz cereyan ediyor!"

Teşkilat-ı Mahsusa Başkanı Süleyman Bey'in sözleri, Fuat Balkan'ı daha da tedirgin etti. Selanik'ten getirdiği sarma tütünü son kez dudaklarına götüren Fuat Bey, elini, sehpanın üstündeki kristal küllüğe uzatırken "Size söylenen bir husus var mı reis?" dedi.

"Hayır Fuat. Yalnız..."

Fuat Balkan'ın kendisini dinlemediği hissine kapılan Süleyman Bey, sözünü tamamlamadan sustu. Balkan, gözlerini kül tablasına kilitlemiş, bakışlarını, tablanın çatlamış zemininden geri alamamıştı.

"Geçen yıl, küllüğün zemini yine parça parçaydı reis! Koca Osmanlı'yı bu hâle biz mi getirdik?"

Fuat Bey'e cevap vermeyen ve mahzun gözlerle, ahşap çerçevenin içindeki tablayı izleyen Süleyman Askeri Bey, çevik bir hareketle tablayı eline alıp, içindeki tütünle birlikte cebine koyduktan sonra konuşmasına devam etti.

"Enver Bey'in, geçtiğimiz hafta Abdülhamit'le gizlice görüştüğünü işittim. Vakıa, bizi çağırmasının sebebi bu olmalı!"

Süleyman Askeri Bey'in sözleri, Fuat Balkan ve Eşref

Kuşçu'yu hayrete düşürdü. Paşa'yı ve Paşa'nın Abdülhamit'e tavrını çok iyi bilen iki isim, aldıkları haberi yorumlamakta güçlük çekiyorlardı. Oturduğu koltuktan hiddetle kalkan Kuşçubaşı; "Neler söylüyorsunuz Paşam!" derken, tehditle karışık isyanı yüzüne yansıyordu...

"Asil bir komutan, tahttan indirdiği adamla ne cihetle görüşür? Abdülhamit'le görüştü ise, paşalığı bitmiştir!"

Süleyman Askeri Bey, Kuşçubaşı'nın gurura dokunan sözlerini sükûnetle karşıladı. Bakışlarını Fuat Bey'e çevirip, "Heyecanını anlıyorum Eşref" demekle yetindi. Askeri Bey'in sakin tavrı, Kuşçubaşı'nın kızgınlığını daha da arttırdı.

"Hangi heyecandan bahsediyorsun Reis! Sorarım sana; ne zamandan beri hezeyanları heyecana tercih ederiz?"

Süleyman Askeri, bu kez sesini yükseltip, genç komutana mesaj vermek istedi.

"Eyvallah Kuşçu. Lakin Paşa gelmek üzere. Bu mevzuu daha sonra görüşelim!"

Fuat Bey, Süleyman Askeri'nin ikazını anlasa da; Teşkilat-ı Mahsusa içinde Abdülhamit'e en keskin muhalefeti yapan Eşref Kuşçu sakinleşmiyordu. Odanın ortasındaki masayı yumruklayan genç komutan, Enver Bey'in içeriye girdiğini fark etmeyecek kadar kızgındı.

Bir süre kapıda sessizce bekleyen Harbiye Nazırı, Kuşçubaşı'nın sözlerine müdahale etmedi. Keskin bakışında; anlaşılmasını beklediği ince bir mesaj, mesajın içinde Eşref Bey'e ayırdığı küçük bir pay saklıydı.

Az sonra, "Eşref olan anlar ya Kuşçu" dedi...

"Abdülhamit'i devirdik, Osmanlı'yı bitirdik! Memleket kurtulsun da, varsın giden, Enver'in paşalığı olsun!"

Enver Bey, yüzündeki ciddiyeti korumaya çalışıyor fakat zihnini esir alan derin hissiyat sözlerine aksediyordu...

Yıllardır Paşa'nın yanından ayrılmayan Süleyman Askeri Bey, "Sizi, sıhhatte gördüm Paşam!" diyerek araya girdi...

"Az evvel, Teşkilat'ın gidişatını konuşuyorduk. Eşref ve Fuat, mektubunuzu aldıklarında tedirgin olmuşlar. Bana sual ettiler, memlekette menfi giden hadiseler mi var Paşam?"

Enver Bey, Teşkilat-ı Mahsusa Başkanı'nın sorusuna cevap vermedi. Önce Fuat Balkan'la, sonra da Eşref Kuşçubaşı'yla kucaklaştı.

"Hoş geldiniz beyler. Nasılsınız?"

"Sağ olun Paşam!"

"Buyurun, oturun lütfen!"

***

Süleyman Askeri, Fuat Balkan ve Kuşçubaşı Eşref; sırtları pencereye dönük olduğu halde, hilal şeklinde dizilmiş üç koltuğa oturmuşlardı. Enver Paşa ile aralarında ahşap bir sehpa, sehpanın üstünde henüz açılmamış ve fakat eski olduğu anlaşılan bir harita vardı.

Enver Paşa, belindeki tabancayı çıkarıp haritanın üzerine bırakırken, Eşref Bey'in arkasındaki pencereden dışarıya baktı.

"İki görüşme; Abdülhamit'ten bana, benden tarihe mirastır beyler!" dedi...

"Biri, henüz genç bir subay iken, 1905 senesinde gerçekleşti. Diğeri ise, on gün evvel!"

Harbiye Nazırı'nın yüz ifadesi, konuştuklarının ötesin-

de mesajlar veriyordu. Kısa bir aradan sonra sözlerine devam etti:

"Teşkilat-ı Mahsusa'yı ve Teşkilat'a bağlı gizli hücreleri benim kurduğumu zannediyorsunuz. Teşkilat'ın sadece Trablusgarp ve Balkanlar'da vazifeli olduğunu düşünüyorsunuz..."

Enver Bey, son cümlesini söylerken, bakışlarını duvarda asılı Osmanlı sancağına çevirdi. Süleyman Askeri, Fuat Balkan ve Eşref Bey nefeslerini tutmuş; Paşa'nın sözlerine dikkat kesilmişlerdi.

"Teşkilat-ı Mahsusa, bin yıllık devlet geleneğimizin mirasıdır beyler! Bu miras; Oğuz Kağan'dan gelir, Alparslan'a uzanır, Sultan Fatih'le devam eder ve Abdülhamit'ten bize geçer. Bilge Kağan'ın, kardeşi Kül Tigin'i doğuya gönderirken; Ertuğrul Gazi'nin, Osman Bey'i Söğüt'e yolcu ederken teslim ettiği hazine, Teşkilat-ı Mahsusa'nın harcını oluşturur. Bugün, mirasın korunduğu sandık bende, sandığın anahtarı Abdülhamit'tedir!"

Kuşçubaşı, Paşa'nın ne demek istediğini henüz anlamasa da, gözlerini masanın üstündeki küçük sandığa çevirmekten alamadı.

Enver Paşa, bu kez Süleyman Askeri Bey'e bakarak, "Teşkilat'ın kurucusu ben değilim reis!" dedi...

"Abdülhamit'le ilk görüşmem, 1905'te gerçekleşti. Gizli bir telgrafla beni saraya davet eden halife hazretleri; görüşmemizde, yakın zamanda büyük bir harp çıkacağını, Trablusgarp'ın bu harpte büyük önem taşıyacağını söyledi. Benden, birkaç arkadaşımla birlikte derhal Trablusgarp'a geçmemi ve halkı İtalyanlara karşı örgütlememi istedi."

"Evet Paşam!"

"Teşkilat-ı Mahsusa adında, Sultan Abdülhamit'e bağlı gizli bir örgütün olduğunu ilk kez bu görüşmede öğrendim. Teşkilat; Trablusgarp, Hicaz-ı Arabistan, Bağdat, Kafkasya ve Hindistan hücrelerinden oluşuyordu. Bu hücrelere bağlı yüzlerce hücre ve hücrelere kayıtlı binlerce üyesi bulunan Teşkilat'a, Mustafa Kemal'le birlikte o gün biz de yazıldık. Vazifemiz, Trablusgarp hücresinin başındaki Şeyh Sunusi ile irtibata geçmek ve Müslüman ahaliyi İtalyan kuvvetlerine karşı örgütlemekti."

"..."

"Sonrasını siz de biliyorsunuz: hep birlikte, gizli kimliklerle Trablusgarp'a gittik. Esnaf ve memurdan binlerce kişinin, Şeyh Sunusi'nin selamıyla bize yardıma geldiğini ve İtalyanlar'a karşı savaştığını gördünüz."

Teşkilat-ı Mahsusa Başkanı Süleyman Askeri Bey, Harbiye Nazırı'nın söylediklerini anlamaya çalışıyordu. "Af buyurun efendim!" diyerek, Paşa'nın sözünü kesti...

"Teşkilat'ı; Trablusgarp, Selanik, Trakya ve Edirne hücrelerinden müteşekkil bilirdim. Mustafa Kemal Trablusgarp'ta, Eşref Bey Edirne'de, Fuat Bey Trakya'da vazifeli idiler."

"Bi hakkın doğru söylersin Süleyman! Yıllarca Mustafa Kemal'e, Fuat Balkan'a ve Eşref'e liderlik yaptın. Lâkin bugün bilmenizi istediğim farklı bir konuyu sizlerle paylaşıyorum: Sizin Teşkilat-ı Mahsusa bildiğiniz, Teşkilat'ın Trablusgarp hücresinden ibarettir. Süleyman Askeri, Teşkilat-ı Mahsusa'nın değil, Teşkilat'ın Trablusgarp hücresinin lideridir!"

"Biz, Teşkilat'ın lider kadrosu; bu işin neresindeyiz Paşam?"

Enver Bey, Fuat Balkan'ın sorusuna "Düne kadar aske-

riydiniz!" karşılığını verirken ayağa kalktı. Yavaş adımlarla, boğaza açılan pencereye yaklaştı. Bahçenin yeşilliğini örten kozalakları gördüğünde, Abdülhamit'in "kozalak da bizim, çam da" sözünü hatırladı...

"O gün, Mustafa Kemal'le beni odasında kabul eden Sultan Abdülhamit; Teşkilat'ın gizli bilgilerini ve hücrelere ait listeleri teslim ettikten sonra, 'gittiğiniz yerlerde, bizim ağacımızdan dökülmüş yüzlerce kozalak göreceksiniz' demişti."

"Kozalaktan kasıt, hücreler olsa gerek Paşam!"

"Evet Kuşçu... Hem Trablusgarp'ta, hem Trakya'da bize yardıma koşan ahali, işte bu gizli hücrelere kayıtlı kişilerdi."

"Sultan Abdülhamit'in, diğer dört hücreyi bizden gizlemesi takdire şayandır ve olması gerekeni yapmıştır. Lakin merak ettiğim bir konu var Paşam!"

"Evet Kuşçu..."

"Sözlerinizden kesin bir neticeye varamadım Paşam: Abdülhamit, diğer hücrelerin varlığını size ne zaman anlattı? İlk görüşmenizde mi, yoksa on gün evvel mi?"

Pencerenin önünde, bahçedeki kozalakları izleyen Enver Bey, Kuşçu'nun sorusuna bir süre cevap vermedi. Odada, Paşa'nın hissiyatını tamamlayan derin bir sessizlik vardı.

Az sonra, masanın üstündeki ahşap sandığı eline alan Harbiye Nazırı; koltuğuna otururken "On gün evvel Abdülhamit'le neden görüştüğümü merak ediyorsun, değil mi Kuşçu?" diye sordu...

Teşkilat-ı Mahsusa'nın üç lideri, hem Paşa'nın neler söyleyeceğini, hem de sandığın içinde ne olduğunu merak ediyorlardı.

"Memleketin vaziyeti iyi değil beyler! İki hafta evvel, Almanya'nın Rusya ile gizli bir anlaşma imzaladığını öğrendik. Gelen istihbarata göre; büyük harpte İngiltere Musul'u alamazsa, Almanlar Bağdat'a harekât düzenleyecek. Karşılığında Ruslar'a Azerbaycan petrollerini verecekler!"

Harbiye Nazırı, solgun gözlerle arkadaşlarına bakarken; "Abdülhamit, en kısa sürede hücrelerin başına geçmemizi ve gerekli tedbiri almamızı istiyor" dedi.

"Nasıl olur Paşam! Almanlar bizim müttefikimiz değil midir?"

"Hayır Süleyman Bey! Bizim, kendi hücrelerimizden başka müttefikimiz, bugün için yok gibidir! Büyük harp, Musul petrollerini ele geçirmek gayesiyle, İngiltere ve Almanya arasında cereyan edecektir. Hangisi kazanırsa kazansın, Musul'u Devlet-i Âliyye'den koparmak için elinden geleni yapacaktır!"

"..."

"Eşref Bey! Yarın sabah, Teşkilat'ın Hicaz hücresinin başına geçmek üzere yola çıkacaksın. Lübnan'dan Emir Şekip Arslan Bey[4], Mısır'dan Abdülaziz Çaviş, Tunus'tan

4- Kuşçubaşı ile birlikte çalışan Emir Şekip Arslan Bey, Beyrutlu Dürzi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Teşkilat-ı Mahsusa'nın önde gelen isimlerinden biriydi. Emrindeki Dürzi birliğiyle, Osmanlı'nın Süveyş Kanalı Harekatı'na katıldı. Gizli bir görevle, Azerbaycan'ın bağımsızlığını savunmak üzere Enver Paşa tarafından Almanya'ya gönderildi. Berlin'de Enver Paşa'yla buluştuğu biliniyor. Berlin'den İstanbul'a dönerken, Nikolaev Limanı'nda, Teşkilat-ı Mahsusa üyesi Mısırlı Abdülaziz Çaviş'le görüştü!

Şekip Arslan, 1. Dünya Savaşı'ndan sonra Arap milliyetçiliğine karşı mücadele etti. Türkiye ile Suriye arasında bir Türk-Arap devleti kurulması için çalışmalar yaptı. Başarılı olamayınca, Mısırlı ve Cezayirli arkadaşlarıyla (!) Kuzey Afrika'nın bağımsızlığı için Fransızlar'a karşı gizli birlikler kurup, savaştı. Kuzey Afrika'daki ülkelerin kurulmasında büyük pay sahibi oldu.

Salih Şerif et-Tunusi ve Libya'dan Şeyh Sunusi ile müridi Seyid Ahmet[5]; sizden gelecek haberi bekliyorlar. Arabis-

Emir Şekip Arslan, daha sonra, Balkanlar'daki Müslümanlar arasında geçirdiği yıllar boyunca, Balkan Müslümanları'nın bağımsızlığa kavuşması için gizli çalışmalar yaptı. Yugoslavya'da, Müslüman Gençler Örgütü'nün kurulmasında büyük tesiri oldu. Bosna Hersek'in, Yugoslavya'dan bağımsızlığını kazanmasını sağlayan bu örgütün başında, Emir Şekip Bey'in yetiştirdiği ve kendisine çok önem verdiği genç bir isim vardı. Sonraki yıllarda, Bosna Hersek'in ilk devlet başkanı olan bu isim, büyük dava adamı Aliya İzzet Begoviç'tir.

Şekip Arslan'ın annesi Çerkes'ti. Kendisi de Çerkes bir hanımla evlenmişti. Bu evlilikten dünyaya gelen kızı Meyy, 1977 yılında suikasta uğrayan Lübnanlı siyasetçi Kemal Canbolat'ın eşidir. Bugün Lübnan'da, Arap miliyetçiliği ile mücadele eden ve ABD-İsrail karşıtı tavrıyla Batı'nın dikkatini çeken Dürzi Lider ve siyasetçi Velid Canbolat, Emir Şekip Arslan'ın torunudur.

5- Teşkilat-ı Mahsusa üyesi Seyid Ahmet, Libya'da Teşkilat'ın en önemli ismi olarak görülen Şeyh Sunusi'nin müridi ve Şeyh Sunusi'ye bağlı askeri güçlerin komutanı idi. Libya'daki milis güçler, Mustafa Kemal ve Enver Paşa'nın Trablusgarp Savaşı yıllarında oluşturduğu birliklerden meydana geliyordu. 1. Dünya Savaşı'nda ve savaş sonrasında İtalyanlar'a karşı Libya'yı savunan Seyid Ahmet, Osmanlı Devleti'nin yıkılmasından sonra bağımsızlık kazanmak istemiş, fakat uzun süre İtalyanlar'ın zulmü altında ezilmiştir. Nihayet, 1951 yılında Libya bağımsız bir ülke olmuştur. Libya'nın ilk kralı, Seyid Ahmet'in kuzeni, Şeyh İdris'tir. Gençliğini Libya'nın bağımsızlığına adayan Şeyh İdris, 1969 yılında, Muammer Ebu Minyar Al-Kaddafi'nin yaptığı darbe ile görevden uzaklaştırılmıştır.

Teşkilat-ı Mahsusa üyesi Seyid Ahmet'e bağlı güçler arasında, dünya kamuoyunun Ömer Muhtar filmiyle tanıdığı Omer Al Mukhtar da vardır. Ömer Muhtar, Libyalı milis güçlerin İtalyanlar'a karşı verdiği bağımsızlık mücadelesinin sembol ismi olmuştur. Omer Al Mukhtar, Teşkilat-ı Mahsusa içinde, "onbaşı" rütbesinde bir komutandır.

tan hücremizin başında, halifeye sadık İbn-i Râşid bulunuyor. Tek sorunumuz, ailesi için emirlik isteyen İbn-i Suud ve çocuklarıdır. İleri bir tarihte, bu isteği değerlendirmeye alınabilir; lakin bugün, birlik vaktidir."

"Emredersiniz Paşam!"

"Fuat Bey! Bugünden itibaren, Teşkilat'ın Hindistan hücresi size bağlıdır. Derhal Kalküta'ya gitmenizi, hücrelerin başında sizi bekleyen Bereketullah Efendi ve Muhammed Ali Bey'le[6] buluşmanızı rica ediyorum. Yakın zamanda, Çelebi Efendi Hazretleri'nin müritleri, Mısır ve Hindistan'a hareket edecekler. Onları, başlarındaki beyaz sikkeden tanıyacaksınız. Ahali içinde rahatça dolaşmalarına ve halife adına propaganda yapmalarına izin veriniz. Vazifeniz, Müslüman kardeşlerimizi İngilizler'e karşı ayaklandırmaktır!"

6- Hindistan'daki Müslümanlar tarafından kurulan Tüm Hindistan Müslümanlar Ligi, 23 Mart 1940 tarihinde yaptığı oturumda, Hindistan topraklarının Müslümanlar ve gayr-i Müslimler arasında paylaştırılmasına karar vermiştir. O günden sonra milyonlarca Müslüman, Hindu ve Sih'in karşılıklı göçü başlamış; on milyondan fazla kişi, belirlenen sınırlar arasında geçiş yapmıştır. 23 Mart 1940 tarihli oturumun başkanı ve 1947 yılında bağımsızlığını ilan eden Pakistan İslam Cumhuriyeti'nin ilk devlet başkanı, Teşkilat-ı Mahsusa listelerinde Kalküta hücresinin başkanı olarak ismi geçen, Muhammed Ali Bey (Cinnah)'dir.

Rivayete göre (!) BJK (Beşiktaş Jimnastik Kulübü), Teşkilat-ı Mahsusa tarafından, İstanbul'dan uzak beldelere gizlice silah sevkıyatı yapmak için kurulmuştur. BJK'nin ilk kulüp başkanının Fuat Balkan, ilk forma renginin kırmızı-beyaz olması tesadüf olabilir. Şayet bunlar tesadüf ise, bugün Pakistan Devlet Başkanı olan General Pervez Müşerref Bey'in Beşiktaş hayranı olması da, tesadüf kabul edilmelidir!

Pakistan İslam Cumhuriyeti'nin, yeşil zemin üzerinde hilal ve yıldız'dan oluşan milli bayrağı, hâlen ülke semalarında dalgalanmaktadır.

Enver Paşa, son cümlesini söyledikten sonra bir süre konuşmadı. Önce Eşref Bey'in, sonra da Süleyman Askeri'nin yüzüne baktı. "Öyle ya; kozalak bizimse, kozalaktan çıkıp boy atacak çam da bizim olur" dedi...

"Harp çetin geçecek Fuat Bey! Muvaffak olamazsak İstanbul'a dönmeyiniz. Hindistan'da, emriniz altındaki hücreleri birleştirmenizi ve Muhammet Ali önderliğinde yeni bir devlet kurmanızı rica ediyorum!"

"Emredersiniz Paşam!"

"Süleyman Bey! Abdülhamit'in mektubu, Uhut Aşireti'ne ulaşmış olmalı. Bağdat hücresi, size emanettir. Basra'daki hücreler hakkında Nuri Bey'den, Musul'daki hücreler hakkında Kürt Mehdi'den bilgi alabilirsiniz."

"Emredersiniz Paşam!"

"Büyük harbin yakın zamanda başlayacağını görebiliyorsunuz. Musul petrollerini ele geçirmek isteyen İngilizler her an Basra'ya çıkabilir ve Devlet-i Âliyye'nin topraklarını işgal edebilir. İngilizler'in Fransızlar'la ve Ruslar'la ittifak kurması; Hicaz'dan Hindistan'a kadar milletimizi büyük bir ateşin içine atacaktır. Şu vakit alacağımız ilk tedbir, İngiliz ordularını Basra'ya girmeden evvel durdurmaktır. Bu da, ancak ve ancak Mısır'ı ele geçirmekle mümkündür!"

Teşkilat-ı Mahsusa'nın üç lideri, Enver Paşa'nın beklenmedik teklifi karşısında tepkisiz kaldılar.

Harbiye Nazırı, ilk kez bu kadar heyecanlı görünüyor; yüzündeki çocuksu neşe, arkadaşlarının gözünden kaçmıyordu.

"Mısır'da, Hüsrev Sami'nin başında olduğu hücre yetersiz kalıyor. Büyük harpte İngilizler'in Süveyş Kanalı'nı kullanacaklarını biliyoruz. Bu yüzden, Hüsnü Musallimi'yi

de, emrindeki güçlerle birlikte Hicaz'a gönderiyoruz.

Eşref Bey! En kısa zamanda, Hicaz'daki hücreleri harekete geçirmenizi ve Mısır'a sefer düzenlemenizi istiyorum!"

"..."

Mısır'a sefer emri, başta Kuşçubaşı olmak üzere Teşkilat'ın liderlerini şaşırtmıştı. Süleyman Askeri Bey ve Fuat Balkan, verilen emri yorumlamaya çalışıyorlardı.

"Eşref Bey! Size, Mısır'ın fethini emrediyorum. Anlaşılmayan bir husus var mı?"

"Emredersiniz Paşam!"

***

Az sonra, sandığın kapağını açan Enver Bey, "Teşkilat, Kafkasya hücresinin sorumluluğunu bana verdi" dedi. Süleyman Askeri Bey, "Olamaz!" diye itiraz ettiğinde, Fuat ve Eşref Beyler'in sesleri yükseldi:

"Teşkilat'ı kim idare edecek Paşam?"

Harbiye Nazırı, arkadaşlarının itirazlarını ciddiye almamıştı. Sandıktan çıkardığı küçük sancağı Süleyman Askeri'ye uzatırken, "Emaneti teslim aldın mı Süleyman?" diye sordu.

Kırmızı renkli sancağı besmele ile eline alan Süleyman Askeri Bey, sancağın üzerinde beyaz bir hilal ve hilalin önünde dört köşeli bir yıldız gördü.

"Teslim aldım efendim! Lakin..."

"Yıldızın güneydoğuya bakan köşesi eksiktir Süleyman! Bağdat'a gittiğinin işaretidir."

Enver Paşa, Süleyman Askeri'nin şaşkın bakışları önünde, sandıktan iki sancak daha çıkarıp, birini Eşref Bey'e, diğerini Fuat Balkan'a uzattı. Sandıktaki son sancağı bes-

mele ile eline aldığında, "Her sancakta yıldızın ayrı bir köşesi eksiktir beyler!" dedi...

"Elimdeki sancakta kuzeye bakan köşe kırmızıdır, Kafkasya'yı işaret eder. Eşref'in sancağında güneyi, Fuat'ın sancağında doğuyu gösteren köşe eksiktir. Bugünden sonra, cihat vazifesini görmek üzere yola çıkıyorsunuz. Gün gelecek, ben de Kafkasya'ya hareket edeceğim. Muvaffak olursak İstanbul'da buluşmamız pekâlâ mümkündür. Muvaffak olamazsak; yolcu gidecek, yol kalacaktır!"

Enver Paşa; sancağın, Teşkilat'ın gizli işareti olduğunu söyledikten sonra, "Yolcu gidecek, yol kalacak" sözüne açıklık getirdi:

"Teşkilat'ın varlığını sadece sizler biliyorsunuz. Hücrelere ait bilgileri ve sancağın anlamını, size bağlı olan bir kişiyle daha paylaşacak ve bu zincirin yıllar boyu devam etmesini sağlayacaksınız. Sizden sonra sancağı teslim alacak kişi, aynı usulü takip edecek, hücrelerin ve Teşkilat'ın yapısını koruyacaktır."[7]

7- Can Dündar, 7 Kasım 2003 tarihinde, Milliyet Gazetesi'ndeki köşesinde "Hangi Atatürk?" başlıklı bir yazı yayınladı. Celal Bayar'ın damadı Ahmet İhsan Gürsoy'la yaptığı görüşmeyi anlatan Dündar, ilginç bir iddiayı köşesine taşıdı. Buna göre, Mustafa Kemal Atatürk, 1930'lu yıllarda, Türk bayrağını değiştirmeyi düşünmüş, ay-yıldızlı bayrağın yerine, mavi zemin üzerine yeşil bir kurt başı çizdirmek istemiştir. "Ay-yıldızlı bayrak Osmanlı'yı hatırlatıyor" düşüncesini dile getiren M. Kemal Atatürk; yeni bayrağın, daha Türkçü olacağını savunmuş, fakat projeyi gerçekleştirememiştir.

Tekrar etmekte fayda var: Bu kitabın ilerleyen sayfalarında anlatılan olaylar, tamamen bir senaryodan ibarettir. Okurun, kitapla gerçek olaylar arasında ilişki kurması mümkün olsa da, bu bir rastlantıdan ibaret olacaktır. Aksini iddia etmek, Eşref Kuşçubaşı'yla Eşref Bitlis ve Fuat Balkan'la MİT'in ilk başkanı Fuat Doğu arasında da bir ilişki kurmayı gerektirmez miydi?

"..."

"Eşref Bey! İsminiz saklı kalabilir, lakin Teşkilat sizi Karamürsel olarak tanıyacaktır. Fuat Bey! İsminiz Akçakoca'dır. Süleyman! Senin vazifeni devam ettirecek kişi Sunguroğlu, benim miras bırakacağım isim, Tuna Han'dır."

"..."

"Bugünden itibaren Teşkilat-ı Mahsusa'nın Başkanı Hüsamettin Bey[8] olacak. Hiçbir surette Hüsamettin'le iletişim kurmayınız. Teşkilat-ı Mahsusa, ismi devam etmekle birlikte, içi boşaltılmış sıradan bir örgüt haline getirilecektir. Gün gelir, İstanbul işgal edilirse, İngilizler Teşkilat-ı Mahsusa'nın kaldırılmasını talep edeceklerdir. O vakit, gösterişten ibaret kalan bu teşkilatı lağvetmek ve güya üyesi olan sahte isimleri İngilizler'e teslim etmek bizim için sorun olmayacaktır."

Paşa'nın sözünü nazikçe kesen Süleyman Askeri Bey, "Tekrar affınızı rica ediyorum Paşam!" dedi...

"Baş, başa bağlıdır; baş, padişaha. Senelerdir, emirleri Enver Paşa'dan aldım. Bugün öğrendim ki, Paşa'nın bağlı olduğu bir baş daha varmış."

"Evet reis! Dersin ki, 'Bugünden sonra emirleri kimden alacağım?' Değil mi?"

"Bi hakkın doğrudur Paşam!"

"Bugünden sonra amir de sensin, memur da Süleyman!"

Enver Paşa, bakışlarını tekrar duvarda asılı Osmanlı

8- Hüsamettin Ertürk, Teşkilat-ı Mahsusa'nın son başkanıdır. Hatıralarında, İngilizler'in Teşkilat-ı Mahsusa'yı dağıtmak için talepte bulunduklarını anlatır. Hüsamettin Bey, gereken lüzum üzerine, Teşkilat-ı Mahsusa'yı lağvetmek zorunda kalır ve ajanlarını devlet hizmetinden uzaklaştırır (!).

sancağına çevirdi. "Müslüman olana; sancak da bir, sultan da!" dedi...

"Vardığınız yerlerde göreceksiniz ki; her hücre ayrı bir saltanat. İsterseniz kendi devletinizi kurarsınız, isterseniz sancağa bağlı kalırsınız!"

Harbiye Nazırı'nın sözleri, Eşref Kuşçu'nun moralini bozmuştu. "Derdimiz Abdülhamit'ledir Paşam!" diyen Kuşçu, elindeki sancağı alnına götürürken, "Dava sancak olduğunda, başımız kıldan incedir!" dedi...

"Lakin, yine merak ederim Paşam: Yıldızda beş köşe, bizde dört sancak..."

"Teşkilat'ın batıda bir hücresi daha var Kuşçu. Kim olduğunu, nerede görev yaptığını Abdülhamit'ten başkası bilmiyor. Bugün için liderimiz, Abdülhamit'tir. Beş köşeli yıldız kendisindedir. Kazım (Karabekir) Bey, Fevzi (Çakmak) Bey, Refet (Bele) ve Sami Bey'ler; Anadolu'da, Abdülhamit'in emri altındaki hücreleri kontrol ediyorlar."

"Kazım Bey?"

Kazım Bey'in ismi, Teşkilat-ı Mahsusa'nın liderlerini rahatsız etmişti. Fuat Balkan'ın tepkisine Enver Paşa, "Evet Akçakoca, Kazım Bey!" diye karşılık verdi...

"Yakın zamanda, sancağı Abdülhamit'ten teslim alacağını ve örgütün başına geçeceğini düşünüyorum."

***

"Gittiğiniz yerlerde, kritik görevlere atama yaparken bir konuya önem vermenizi istiyorum. Teşkilat'ın üyesi olmayan, hücrelerle ilişkisi bulunmayan isimlere güvenmeyiniz! Kazım Bey, örgütün en sadık liderlerinden biridir. Büyük harpte Anadolu işgal edilirse, düşmana karşı direnme ve gerekirse yeni bir devlet kurma görevini üstlenecektir. Emir, Teşkilat'ın emridir!"

...

"İki vazifemiz var beyler: Birincisi, bütün hücreleri harekete geçirip büyük harbi kazanmak. Şayet bunu başaramazsak; Halife'ye bağlı isimlerin, kendi bölgelerinde devlet kurmasını sağlamak!"

***

Enver Paşa; bir saate yakın süren konuşmasında, Teşkilat-ı Mahsusa'nın hücreleri hakkında arkadaşlarına detaylı bilgiler verdi. Esnaf ve memurdan halifeye bağlı olan isimlere özel harp eğitimi verilmesini ve bu yeni isimlerin en kısa sürede hücrelere kayıt edilmesini istedi.

O gün, Emirgan'a Süleyman, Eşref ve Fuat isimleriyle gelen üç lider; görüşmeden sonra Sungur, Karamürsel ve Akçakoca olarak yola çıkmışlardı. Akşamüstü, Sarı Köşk'te Çelebi Efendi'yle[9] baş başa görüşen Enver Bey de; gün gelecek, Kafkasya'ya hareket edecekti. Abdülhamit'le yaptıkları görüşmeyi de arkadaşlarıyla paylaşan Enver Bey; saltanat idaresinin zaman içinde cumhuriyet rejimine geçirilmesinden, halifenin seçimle belirlenmesine[10], yerel

9- Mevlevi postnişini Veled Çelebi zamanında, Sultan Reşat'ın emriyle Mücâhidin-i Mevleviyye ordusu kurulur. Yenikapı Mevlevihânesi şeyhi Abdülbâki Efendi'nin komutasındaki bu ordu, Süveyş Kanalı Harekâtı'na katılır. Mevlevi müritlerinin bir kısmı Hindistan'a, bir kısmı da Mısır'a gönderilir.

Veled Çelebi'den sonra, postnişinliğe Abdülhalim Çelebi tayin olunur. Konya Milletvekili olan Abdülhalim Çelebi, aynı zamanda ilk Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin Başkan Vekili'dir.

10- Hüsamettin Ertürk, hatıratında, Enver Paşa'nın Şeyh Sunusi ile yaptığı bir görüşmeyi anlatır. Enver Bey, Şeyh Sunusi'ye halifelik hakkında ciddi bir bilgi verir: Halife, yakın zamanda, İslam âlimlerinin yapacağı seçimle işbaşına gelecektir.

Şeyh Sunusi, bu teklife itiraz eder. "Osmanlı ailesi, İslam'a bü-

güçlerin organize edilmesinden, Kürt aşiretleriyle yapılan gizli anlaşmaya kadar birçok konuda Teşkilat'ın planlarını ilk kez anlattı.

Teşkilat-ı Mahsusa'nın yolcuları, hücrelerine ulaşmışlardı...[11]

Sonraki yıllarda, yolcular değişecek fakat yol aynı kalacaktı. Ve bu yolun yolcuları, gün gelecek, İstanbul'da tekrar bulaşacaklardı...

yük hizmetlerde bulunmuştur. Halifelik, ancak bu aileye yakışır" cevabını verir. İlginç olan, Enver Bey'in bu bilgiyi Sultan Reşat'ın odasında söylemesi ve Sultan'ın da Paşa'yı tasdik etmesidir.

11- Eşref Kuşçubaşı, Hicaz hücresinin başına geçtikten sonra Libya, Lübnan ve Arabistan'dan topladığı güçlerle Mısır'a harekât düzenlemeye hazırlanırken; İngilizler, aldıkları istihbarat sonucu ani bir saldırıya geçtiler. Teşkilat'ın Mısır planı bu saldırıyla geçersiz olmuştur.

Birinci Dünya Savaşı sonrası Alman denizaltısıyla Berlin'e, oradan da Rusya'ya geçen Enver Paşa, Rusya'daki Türk topluluklarını teşkilatlandırmış; Milli Mücadele yıllarında Anadolu'ya geçmek için izin istemiştir. Mustafa Kemal, Paşa'nın teklifini reddetmiş; Enver Paşa, Anadolu'daki arkadaşlarına Mustafa Kemal'e itaat etmeleri için emir göndermiştir. Enver Paşa; 1922 yılında, Belçivan yakınlarında Ruslar'a karşı savaşırken hayatını kaybetmiştir.

1 Eylül 2007
Kremlin Sarayı, Moskova

Tonyukuk yaşadıkça,
Bilge yetiştirmek zor değildir!

Pust on vspomnit devushku prostuyu,
Pust uslyshit, kak ona poyot...
(Bırak, temiz kalpli Rus kızını düşünsün
Ve, Katyuşa'nın saf sesini işitsin)

Dormition Katedrali'nin alaca karanlık koridorlarında, ünlü sanatçı Ruslonava'nın buğulu sesi yankılanıyor; gücünü tarihin hüzünlü bakiyesinden alan nağmeler, mum ışığıyla aydınlanan sütunlara çarptıkça, içerideki mistik hava daha da keskinleşiyordu...

Pust on zemlyu berezhyot rodnuyu,
A lyubov Katyusha sberezhyot.
(O, bizim kutsal anavatanımızı koruyacak
Ve, Katyuşa aşkı hep güçlü kalacak)

Ruhunu üşüten soğuk duvarların arasında yavaş adımlarla ilerleyen Sungur Fırat; Katyuşa'nın kimi zaman hiddetlenen, kimi zaman masum bir edaya bürünen sözlerini defalarca dinlemekten rahatsız olmuştu.

Şarkının tekrar tekrar çalınmasının ince bir oyun olduğunu ve bu oyunu Rus istihbaratçı Arthur Aleksandır'ın

kurguladığını tahmin ediyordu.

Kremlin Sarayı'nda, Sungur Bey'i kızdıran tek şey Katyuşa değildi. Katedral'in kapısından girdiği anda kendisini karşılayan gravür, zihnini bulandırmaya yetmişti: Hıristiyanlığı kabul eden ilk Rus prensi olan Saint Vladimir'in, 988 yılında vaftiz edilişini gösteren tablo, Sungur Bey'le Prens Vladimir'i göz göze getirmişti.

Sungur Fırat, aslında ne Ruslonava'nın Katyuşa şarkısına, ne de Viktor Vasnetsov'un tarihî tablosuna tepkiliydi. Daha önce defalarca dinlediği ve büyük keyif aldığı şarkının, bu kez kendisine karşı silah olarak kullanılmasına kızıyordu. Prens Vladimir'in Hıristiyanlığa girişini simgeleyen tablo, Rus kültürü için çok kıymetli değil miydi? Elbette... Fakat aynı tablo, Müslüman bir Türk'e, sanat eseri olmaktan öte ne anlam ifade edebilirdi?

"Kader Katyuşa! Kader!"

Sungur Bey, Arthur Aleksandır'la görüşeceği odaya doğru yürürken, yüzüne masum bir gölge çöktü. Bakışlarını katedralin tavanına çevirdiğinde, Yosef Stalin'in elli yıl önce kubbelere sinen gür sesini arıyor gibiydi.

"Barışa sevdalandın, silaha ismin verildi Katyuşa! Elli yıl sonra bile, ateşin gönülleri yakıyor!"

Fırat, Katyuşa'yı ilk kez 1950 yılında, on iki yaşında iken dinlemiş ve şarkının sözlerinden çok etkilenmişti. Şarkı, İkinci Dünya Savaşı yıllarında, âşık olduğu erkeği cepheye yolcu eden ve savaşın bitişini sabırla bekleyen genç kız Katyuşa'yı anlatıyordu.

Sovyet ordusunun çok beğendiği mısralar, Rus sanatçı Ruslonava tarafından, savaş yılları boyunca cephedeki askerlere defalarca okunmuştu. Stalin'in, sonraki yıllarda SSCB'nin ürettiği füzelere aynı ismi vermesi, genç kızın

yüreğini yakan hatırayı unutturmuş; Katyuşa, yürek yakan silahlara isim olmuştu.

"Kader Katyuşa! Kader!"

***

"Hoş geldiniz Sayın Fırat!"

"Teşekkürler."

"Nasılsınız, iyisiniz umarım..."

Sungur Bey, görüşme odasında kendisini karşılayan Aleksandır'ın sorusuna, başını hafifçe öne eğerek karşılık verdi:

"Geride bıraktığınız seksen iki yıla göre, siz de kötü görünmüyorsunuz Sayın Aleksandır!"

"Hayır Sayın Fırat, hayır! Ne çabuk unutursunuz, yaşım on altı. Ben, 1991'de doğdum!"

Aleksandır, Sungur Bey'in oturacağı koltuğu eliyle işaret ederken, "Buyurun lütfen" dedi. Odada bulunan diğer boş koltuğa kurulmadan önce, masanın yanındaki teybe uzandı.

"Baban, Katyuşa'yı çok severdi Sayın Fırat. Umarım hafızam beni yanıltmamıştır."

"Yanıltmış Sayın Aleksandır!"

"Ooo, Tanrım! Nasıl olur? Fuat Fırat'ın, şarkıyı sana sık sık dinlettiğini biliyorum."

"Babamın, misafir geldiği evde Vladimir'le karşılaşmak gibi bir arzusu hiç olmamıştır!"

Fırat'ın sözü, Aleksandır'ı endişelendirmemişti. Yaşlı adam, gözlerini Sungur Bey'e çevirdiğinde, yüzünde alaycı bir tebessüm belirdi.

"Aziz Vladimir! O'nun gözü herkesin üzerinde Sayın Fı-

rat. Herkesin!"

Arthur Aleksandır koltuğuna otururken, Sungur Bey'in gözleri, koltuğun arkasındaki duvara asılmış tablolara takıldı. Tablolardan biri, Vladimir Putin'in çıkardığı yasayla son hâlini alan Rusya Devlet Arması; diğeri ise Picasso'nun, İspanyol İç Savaşı'nı anlatan eseri Guernica'ydı.

***

Kremlin Sarayı'nın içindeki Dormition Katedrali'nde, Arthur Aleksandır'la Sungur Fırat'ın yapacağı görüşme; hem Rusya, hem de Türkiye için büyük önem taşıyordu.

Türkiye'de, Sungur Bey'in yetiştirdiği siyasi kadronun hükümetteki parti içinde güçlenmesi ve Büyük Ortadoğu Projesi'nin reddedilmesini sağlamaları, bölgedeki dengeleri her geçen gün değiştiriyordu. Papa XVI. Benedictus'un İstanbul'daki Ortodoks Kilisesi'ne düzenlediği ziyaret ve Londra'da zehirlenerek öldürülen eski KGB ajanı Aleksandır Litvinenko hakkındaki şüpheler; Fırat'ın Moskova ziyaretine ayrı bir misyon yüklüyordu.

Fırat'ı Moskova'ya davet eden Arthur Aleksandır, Rus devlet geleneğinin en önemli aktörlerinden biriydi. Henüz on dört yaşında iken KGB'ye girmiş, Ortodoks din adamları tarafından özel olarak yetiştirilmiş, değişik kimliklerle KGB'de görev aldıktan sonra, on beş yıldır Rusya'nın yaşayan en etkili isimlerinden biri olmuştu.

1989'da, çökmekte olan SSCB'nin kontrollü olarak parçalanması ve Rus ulusu merkeze alınarak yeni bir imparatorluk kurulması fikrini ilk kez ortaya atan Arthur Aleksandır'ın; 1991'den sonra, Türkî Cumhuriyetler'de gizli teşkilatlar kurduğu ve bazı devlet başkanlarının hâlen kendisine bağlı çalıştıkları biliniyordu.

Sungur Bey'i yıllardır tanıyan Aleksandır, O'nun Türk

istihbaratı ve hükümeti üzerinde ne kadar etkili olduğunu bilen birkaç isimden biriydi. Rus istihbarat raporlarına göre Sungur Fırat, Türkiye'nin Kafkasya ve Orta Asya'da kullandığı sıradan bir ajandı. Aleksandır'ın not defterinde ise, altmış dokuz yaşındaki Sungur Bey'in, Türk devlet geleneği içindeki özel konumuna dair ayrıntılar mevcuttu:

Sungur Bey; 1938 yılında, Fuat ve Fatma Fırat'ın oğlu olarak Kütahya'da dünyaya gelmiş, ilk ve orta öğrenimini burada tamamlamış, lise eğitimi için babası tarafından İstanbul'a gönderilmişti. 1957 yılında, Bolu'da aldığı özel harp eğitiminden sonra gizlice Kıbrıs'a gönderilen Sungur Fırat, Rauf Raif Denktaş'la birlikte, Türk Mukavemet Teşkilatı'nı kuran çekirdek kadronun içinde yer almıştı. Kıbrıs'taki Rumlar'ın saldırılarına karşı Kıbrıs Türkleri'ni teşkilatlandıran gizli kadro, 1974 Kıbrıs Barış Harekâtı'nın başarıya ulaşmasında büyük pay sahibi olmuştu.

1964-70 yılları arasında, KGB'nin Kıbrıs raporlarında ismi geçmeyen Sungur Bey'in, 1973 tarihli gizli bir İngiliz belgesinde "Âsım Arıkan" ismiyle kaydı bulunuyordu. Arthur Aleksandır'ın, İngiliz istihbarat örgütü MI6'dan para karşılığında satın aldığı belgeye göre Âsım Arıkan; 1971'de Moskova'da, Gagarin Hava Harp Okulu'nda eğitim gören Cahar Dudayev'le görüşmüş, 1972 yılının Nisan ayında, Buhara'da Nakşibendî Tarikatı'nın şeyhlerinden Mehmet Selim Efendi'nin dergâhını ziyaret etmişti.

Rus istihbaratı, 1975'te Muhammet Rıza Salih ismiyle İran'a geçen Sungur Bey'in, aynı yıl iki kez Bakü'ye, bir kez de Mısır'a gittiğini tespit etmişti. 1979 yılına kadar izini kaybettiren Sungur Bey, o yıl, İran'da İslam Devrimi'nin gerçekleştiği gün Tahran'da ortaya çıkmıştı.

1983'te, Turgut Özal'ın Başbakan seçilmesiyle birlikte Ankara'ya dönen Sungur Fırat; 1988 ve 1989'da, Ebulfeyz

Elçibey'in Azerbaycan Halk Cephesi'ni kurması için çalışmış ve nihayet Elçibey'in Azerbaycan Cumhurbaşkanı seçilmesine büyük katkıda bulunmuştu. 1990 yılından Özal'ın vefatına kadar Endonezya'ya, Güney Afrika'ya, Arap ülkelerine, Pakistan'a ve Türkî Cumhuriyetler'e defalarca giden Sungur Fırat, 1991'de üç kez Kuzey Irak'a ve bir kez de gizlice Bekaa Vadisi'ne gitmişti. Özal'ın vefatından iki ay önce, terör örgütü lideri Öcalan ve KYB lideri Celal Talabani ile tekrar görüşen Sungur Bey, Özal'ın vefatından 1999 yılına kadar, çalışmalarına İstanbul'da devam etmişti.

Arthur Aleksandır, Türkiye'nin 1999 yılında yaşadığı değişimi, "bölgedeki dengelerin alt üst oluşu" notuyla kayda geçirmişti. Amerikan istihbaratının ve Rus lobisinin yoğun çalışmalarına rağmen, Cumhurbaşkanlığı seçimlerine yönelik 5 artı 5 formülünün TBMM'de reddedilmesi; dengeleri alt üst edecek değişimin ilk işareti olarak belirmişti. 2001'de, bu değişimin faturasını ekonomik krizle Türkiye'ye ödetmek isteyen ABD; 1 Mart 2003'te, Türkiye'den çok daha ciddi bir tokat yemişti.

Rus istihbaratçı, ABD ve İsrail'deki dostlarıyla yaptığı sohbetlerde, Türkiye'deki değişimin sorumlusu olarak hep aynı ismin telaffuz edildiğini duyuyordu. Türkî Cumhuriyetler'de, Pakistan, Afganistan, İran, Irak, Suriye, Lübnan, Ürdün, Mısır ve hatta Suudi Arabistan'da gizli görüşmeler yaptığı tespit edilen bu ismin kim olduğunu, istihbarat servisleri henüz bulamamıştı. Aleksandır'a söylenenlere göre, CIA ve Mossad'a gelen raporların tamamında aynı isim yazılıydı: MI6'nın gizli belgelerinde, 1987 yılında Kerkük'teki evinde suikasta uğradığı yazılan Şehit Binbaşı Âsım Arıkan.

***

"Davetimi kabul ettiniz. Çok memnun oldum Sayın Fırat!"

"..."

"Osmanlı'da Süleyman, Cumhuriyet'te Özal... İkisini de aynı konuda eleştiriyordum..."

Sungur Fırat'ın gözlerine bakan Aleksandır, uzun cümleler kurmaktan kaçınıyordu. Konuşurken sık sık öksürüyor; nefesi, sözlerini tamamlamasına yetmiyordu.

"Gerileme, Süleyman'dan sonra başladı. Süleyman, kendisi gibi güçlü bir sultan bırakamadı. Asya'da ne top, ne tüfek; Sayın Fırat! Bu topraklar iki silahla yönetilir; biri tarih, diğeri insan."

"..."

"Tarih, zengin bir miras. İnsan, mirasın sahibi. Ya mirası harcayacak, ya da kullanıp daha da zengin olacak."

Arthur Aleksandır, "mirasın sahibi" derken, titreyen eliyle Sungur Bey'i işaret etti.

"Siz, Özal'a kadar mirası yemekle meşguldünüz. Özal, elindeki mirası Avrupa'dan Asya'ya kullanmaya karar verdi. Öldüğünde, yerine güçlü birinin geçmediğini düşünmüştüm..."

"Hatta sevinmiştiniz, değil mi?"

"Hayır Sayın Fırat, üzülmüştüm. Özal ölmeliydi; ama bu kadar erken değil!"

"Her Bilge'nin bir Buyrak'ı vardır Sayın Aleksandır! Bilge Kağan ne zaman Gök-Türk birliğini kurdu; o vakit, kendi bakanı Buyrak'ın ihanetine uğradı. Bilge, kağan; Çin, düşmandı. O günden sonra, kağan da, bakan da, düşman da tarih oldu.

Buyrak'ı kullanan Çin siyaseti, bana bırakılan tarih de-

ğil mi Arthur? Bilge'yi zehirleyen Türk'ün ihaneti, elimdeki miras değil mi?"

"..."

"Düşman, dün Çin idiyse; bugün pekâlâ başkası olabilir Arthur! Dün Buyrak'ı kandıran hediyeler, bugün de bir başkasını satın alabilir. Lakin unutmayasın; Tonyukuk yaşadıkça, Bilge yetiştirmek zor değildir!"

"Özal, sizden 'Tonyukuk' diye bahsederdi Sayın Fırat. Turgut Bey'in ölümünden sonra büyük işler yaptınız. Sizi takdir ediyorum."

"Sanmıyorum!"

"Çıkarlar ortak olursa, neden olmasın?"

"..."

"On gün önce, Polonya'da Albert Leonhard ile görüştüm Sayın Fırat. Albert, Sungur Fırat hakkında iyi şeyler düşünmüyor. Senin ekibinden bazı isimlerin, Pakistan istihbaratıyla ve Irak'taki direnişçilerle yaptıkları görüşmelerden sonra, ciddi bir tepki..."

Aleksandır, Alman istihbaratçı Leonhard'ın mesajını tamamlayamadan öksürmeye başladı. Nefesi tıkanmıştı. Sehpanın üstündeki bardağı eline alıp birkaç yudum su içmeye çalıştı.

"Dikkat edin Sayın Aleksandır, kursağınızda kalmasın!"

"Lanet olsun! Tanrım; Asya'yı Arthursuz bırakma!"

Yüzünün rengi bir anda değişen ve nefes almakta zorlanan Rus istihbaratçı, Sungur Bey'in karşısında aciz görünmemek için sözüne devam etti:

"Albert ve ben aynı kaygıyı paylaşıyoruz Sayın Fırat. Ortadoğu'da, ABD'ye karşı cephe kurmanız çok güzel. Ama bu cephenin bağımsız olması..."

"On altı yaşında bu kadar dolaylı konuşan biri, seksen üç yaşına geldiğinde anlaşılmaz olur Arthur! 2001 yılında yaptığımız görüşmeyi hatırlıyorum. Irak harekâtında ABD'ye destek vermeyeceğimizi, Kuzey Irak'ta yaşayan Kürt kardeşlerimizle karşı karşıya gelmeyeceğimizi, bölgede yeni bir oluşum başlatacağımızı söylediğimde gülmüştün. Bütün bunların oyun olduğunu, sizi kandırdığımı söylemiştin. 'Kürtlere ve ABD'ye karşı ittifak kuralım' demiştin.

On yaşında, dünyayı yeni yeni anlamaya başlayan bir çocuktun Arthur! Ben söylediklerimi tek tek yaptım. Ama Leonhard ve sen, verdiğiniz sözleri tutmadınız. Elimi zayıflatmaya, beni güçsüz kılmaya çalıştınız."

"Ooo, Tanrım. Hayır Bay Fırat, hayır!"

"Terör örgütü ile mücadele konusunda senden yardım istemedim Arthur. Sadece tarafsız kalmanı ve örgütle ilişkini kesmeni bekledim."

"Barzani ile yaptığın gizli anlaşmadan bize bahsetmemiştin Sungur! Bunu senden öğrenmeyi..."

"Böyle bir anlaşma yok Arthur!"

"Birbirimizi kandırmayalım Sungur Bey! Yerel seçimlerden önce, örgüt liderinin avukatlarıyla görüşmesine izin vermedin. Kuzey Kürdistan'da, belediye başkanlarının çoğunu Barzani'nin belirlemesini sağladın. Güneydoğu bölgenizde Barzani'nin etkisi artsın diye özel çalışmalar yaptın. Hoş, bu planın yüzünden hükümet epey sıkıntı çekiyor. Belediye başkanları Barzani ve Kerkük hakkında ciddi açıklamalar yapıyorlar. Örgütün partisi bile, Barzani'yi savunan sloganlar atıyor."

"Yanlış istihbarat almışsın Arthur. Terör örgütünün Kuzey Irak'ta büro açmasına izin veren Barzani'yle neden

anlaşma yapayım?"

"Aynı Barzani'nin Ankara'da parti kurup genel merkez açmasına izin veren sen değil misin Sungur Bey? Bütün bunlar bir tarafa, İstihbarat Teşkilatı Başkanı Hamza Sert'i Süleymaniye'ye gönderen ve Barzani ile petrol pazarlığı yaptıran kim?"

"Söylediklerini anlamakta güçlük çekiyorum Arthur."

"İşte bu politika Sungur Bey! Takiye politikası... Pakistan'dan Lübnan'a kadar uzanan yeni bir blok kuruyorsunuz. ABD-İsrail ittifakını bölgede kaosun içinde boğacak bir cephe oluşturuyorsunuz. Bütün çalışmaları büyük bir gizlilikle sürdürüyorsunuz. Ne hükümetiniz, ne de istihbarat teşkilatınız bunu hissettiriyor. Herkes kendine düşen görevi ustaca yürütüyor."

Aleksandır, söylemek istediklerinin tamamını bir cümlede toplamak ister gibiydi. Titreyen ellerini haritanın üzerinde gezdirip, Kuzey Irak'ı gösterirken sesini yükseltti:

"Sözümüz açık Sungur Bey! Barzani'nin Türkiye, Türkiye'nin de Barzani hakkında yaptığı açıklamalar bize pek inandırıcı gelmiyor! Aksine, çok büyük bir dönüşümün alt yapısını hazırlı..."

"Sizi bu kadar korkutan şey nedir Sayın Aleksandır? Türkiye mi, Barzani mi?"

"Korkmuyoruz Sungur Bey!"

"Korkuyorsunuz Arthur! Bir taraftan Yahudi Lobisi, diğer taraftan Alman ve Rus lobileri medyamızı esir almış durumda. Türk'ü Kürt'e, Kürt'ü Türk'e düşman edecek zemini ortaklaşa hazırlıyorlar. Evet, Barzani ile görüşen bir ekibimiz var ve bu görüşmeler devam ediyor. Petrol karşılığında deniz pazarlığı yapıyoruz. Kuzey Irak'ı dün-

yaya açacağız ve Kerkük petrolünü Barzani ile birlikte kullanacağız. Musul'la Ankara'nın, ama önce Musullu ile Ankaralının kardeşliğini pekiştireceğiz. Söyleyin Sayın Aleksandır, sizi korkutan nedir? Barış mı?"

Sungur Fırat'ın, muhatabını esir alan kararlılığı Aleksandır'ı ürkütüyordu. Türk istihbaratçı, daha önce hiç olmadığı kadar açık konuşuyor, Arthur'un teklifine hazırlıklı geldiğini ima ediyordu.

Arthur Aleksandır, Sungur Bey'in sorusuna, tansiyonu düşürmesini beklediği kısa bir cevapla karşılık verdi...

"Ankara'nın merkezde olduğu cephenin güçlenmesini biz de isteriz Sungur Bey..."

"Hayır, istemezsiniz Arthur! İsteseydiniz üç yıldır terör örgütüne verdiğiniz desteği keserdiniz. Leonhard ve sen, yanlış karta oynadınız Arthur. Seçimlerden önce izlediğim taktik, Barzani'yi güçlendirmek için değil; sizin planınızı suya düşürmek içindi. Buyurun, yarından itibaren örgüt liderinin zehirlendiğine dair haberler yayınlanacak. Bu haberle, örgütün kenetlenmesini sağlayacağım. O zaman ne yapacaksınız Arthur?"

"Ankara, yeni dönemde..."

"Sözümü kesmeyin Sayın Aleksandır. Bana yapacağınız teklifi çok iyi biliyorum. Şu karşımda duran devlet arması, bize bırakılan mirası anlatmıyor mu? Lütfen susun ve dinleyin!"

Arthur Aleksandır rahat görünmeye çalışsa da, sık sık gözlerini kaçırıyordu. Sungur Bey, oturduğu koltuktan ayağa kalktığında; "Katolik dünyasının lideri Papa'nın, Ortodoks kilisesinde ayin düzenlemesi; sizin için bir başlangıç, benim için bir son oldu Arthur! Ne yapmaya çalıştığınızı, neyi kurguladığınızı çok iyi görüyorum. Almanya ile

ittifak kuracak, Türkiye'yi piyon olarak kullanacaksınız...

Trabzon'da, Rahip Barroso öldürüldüğü gün, senin ve Leonhard'ın planı belli oldu! Almanya'da Rusya karşıtlarını, Rusya'da Almanya karşıtlarını susturuyorsunuz. Barroso'yu, kimliği açığa çıkmasın diye öldürten sensin, değil mi?"

"Hayır Sungur Bey, yanılıyorsun. Barroso'yu Müslüman olduğu için öldürmek istesek, yıllardır öldürürdük. Bunu biliyorduk. Kaldı ki o, Katolik bir papaz diye biliniyordu. Bizimle nasıl bir ilişkisi olabilir?"

"Müslüman olduğu için öldürdün demiyorum Arthur. Barroso'yu geçmişte Katolikler'e karşı kullandın ve bugün Katolik Almanya ile ittifak kurmaya karar verdiğinde kirli geçmişi temizlemek istedin."

"Bu çok büyük bir saçmalık Sungur Bey. ... suikastını da benim yaptırdığımı söylemiştin. Yanıldığını anlaman geç olmadı."

"Bu kez yanılmıyorum Arthur."

Rus istihbaratçı, Sungur Bey'i sakinleştirmekte güçlük çekiyordu. Kısık bir sesle, "Evet, Barroso'yu geçmişte istihbarat için kullanmış olabilirim" dedi.

"Ama o, Müslüman olduğu ortaya çıktığı için ve hatta..."

Son cümlesini bitirmeden sustu. Bakışlarını Sungur Fırat'a çevirdiğinde tekrar öksürmeye başladı.

"A... ziz Je... sus!"

"Hatta ne, Arthur?"

"Rahip Barroso'nun, Vatikan'da farklı bir ilişkisi ortaya çıktı Sungur Bey."

"Nasıl bir ilişki Arthur, açık konuşmanı bekliyorum."

"Müslümanlar, bir Hıristiyan'ın Kâbe'de imam olması-

nı ister mi Sungur Bey? Vatikan'da, detaylarını benden iyi bildiğini düşündüğüm bir şüpheden bahsediliyor!"

Sungur Bey, cebinden çıkardığı Haç'ı öpen ve daha sonra kalbine götüren Aleksandır'ın sözlerinde, uzun süredir aradığı bir ayrıntıyı bulmuşçasına tekrar koltuğa oturdu. Meraklı gözlerle, "Neler söylüyorsun Aleksandır?" dediğinde, Rus istihbaratçının öfkeli cevabıyla karşılaştı.

"Vatikan'da, kimliğini gizleyen bir Müslüman'ın Papa olmasından endişe ediliyor Sungur Bey!"

1 Eylül 2007
Kandil Dağı, Irak

Kurşunun hesabını, üç kişi bilir!

Gün boyunca Kandil Dağı'nın eteklerini aydınlatan güneş, akşam saatlerine doğru bozkır toprakları yavaş yavaş terk ediyor, çalılarla kaplı yamaçlar, kademe kademe karanlığa bürünüyordu. Ne var ki, üzerlerine kan kokusu sinmiş kayaların arasında talim yapan militanlar için, güneşin gelişi ne kadar anlamsız ise, gidişinin de o kadar kıymeti vardı.

Kandil'in, güzeli ve çirkini bir kılan çözülememiş bu sırrı, güneşi ve barutu aynı kıvamda gösteriyordu. Burada yaşayanlar için ne gökyüzünün maviliği, ne de güneşin gülümseyişi önemliydi. Yıllardır sorgulanan, sorgulandıkça gizemi artan sır; omuzlarını karanlığın sessizliğine yaslamış tepelerin verdiği mesajda saklıydı: Her güçlüden daha ihtişamlı görünen sisle kaplı şu doruklar, militanlar için birer duraktan ibaretti. Kandil Dağı, ölmekle kalmak arasında bir yerde duruyordu. Ölenlerin çoğu bu dağda kalmış; geride kalanlar ölüm için hazırlığa başlamışlardı. Ya ölecek, ya da can alacaklardı.

"Ferruh arkadaşı getiren vasıta tepeyi aştı başkanım!"

Eğitim alanının kuzeyine, keymıh taşlarından inşa edilmiş evin ikinci katında toplanan eyalet başkanları; örgüt liderinin yeni talimatını kendilerine ulaştıracak olan Avukat Ferruh Solmaz'ın geldiğini duyduklarında bakışlarını pencereye çevirdiler. Toprak yolda tozu ardına katarak

gelen cipin tepeyi aştığını ve füzesavarların bulunduğu alana yaklaştığını gördüler.

"Eylem raporuna daha sonra devam ederiz!"

Toplantıya ara veren Başkan Vekili Mahmut Dicle, ölüm üzerine hesap yaptıkları dosyanın kapağını kapattıktan sonra odadan ayrıldı. Çatışmaların azalmasından memnun olmamıştı. Kapıdan çıkarken, Şeyhmuz Bakur'un yüzüne bakarak, "Bir ayda sadece on sekiz asker kaldırmışsınız" diye söylendiği duyuldu.

Dicle'nin sözleri, Siyasi İşler Başkanı Şeyhmuz Bakur ve KRK Başkanı Şehnaz Kaçmaz tarafından ciddiye alınmışa benzemiyordu. Şehnaz Kaçmaz, cebinden çıkardığı Bitlis tütününü sarıp Bakur'a uzatırken; "kûçık jı kê bıtırse bı wi ali dıreye" diye fısıldadı (*köpek korktuğu tarafa bakarak havlar*) ve sonra, odada hazır bulunanların duyacağı şekilde sözüne devam etti:

"Merak etme, yarın on tane birden kaldırırız!"

Şeyhmuz Bakur, tütünü ateşledikten sonra bir süre sessiz kaldı. Mahmut Dicle'nin sözlerini ciddiye almasa da, Şehnaz Kaçmaz'ın tesellisine rağmen düşünceli tavrı gözden kaçmıyordu. Burnundan çıkardığı duman, ağarmış saçlarına doğru yayılırken Kaçmaz'ın yüzüne baktı. Sadece onun duyabileceği ses tonuyla "Ê ne dı şerde be şêre Şehnaz!" dedi. (*Kavgada olmadığı için aslan kesiliyor Şehnaz!*)

Örgütün kadın militanlarının komutanı olan Şehnaz Kaçmaz, Bakur'un sözüne devam edeceğini anladığı an başını hafifçe öne eğip, onu dinlediğini belli edercesine hareketsiz kaldı. Belli ki, eyalet başkanlarının kendilerini dinlemesinden endişe ediyordu.

Şeyhmuz Bakur, göz ucuyla odadakileri süzdükten son-

ra, bir kez daha tütün çekti. Dilinden dökülen sözler, aynı anda ağzından çıkan ve odaya yayılan duman kadar zehirliydi:

"Destkê bıvır ne jı darê be dar nakeve Şehnaz!" (*Baltanın sapı ağaçtan olmazsa ağaç devrilmez Şehnaz!*)

Şehnaz Kaçmaz, Bakur'un söylemek istediğini hemen anlayamadı. Uzun süre Bakur'un mesajını çözmeye çalışan otuzlu yaşlardaki kadın, başını kaldırıp pencereye baktı; az sonra olabilecekleri düşünüp, yüreğinin ürpermesine engel olamadı:

"Bu zehir çok can alır Şeyhmuz Gardaş!"

***

Avukat Solmaz'ın, hapisteki örgüt lideri ile yaptığı görüşme, odada bulununlar için çok şey ifade ediyordu: Liderin, yönetim kadrosunda değişikliğe gitmesi bekleniyordu.

Üç hafta önce, yine aynı odada gerçekleşen toplantıda örgütün yeni döneme ilişkin politikaları tartışılmış, fakat bazı anlaşmazlıklar çıkmıştı. Şeyhmuz Bakur'un, Başkan Vekili Mahmut Dicle'nin politikalarını eleştiren ve örgütün imajına yönelik bazı çalışmalar yapılması gerektiğini belirten sözleri; Amed, Botan ve Serhat eyalet başkanları tarafından desteklenmişti.

Lider kadro arasında yaşanan anlaşmazlık, gün geçtikçe örgüt militanlarının tavırlarına da yansımaya başlamıştı: Öndere sadakatlerinde eksilme olmadığını söyleyen bir grup militan, Mahmut Dicle'ye karşı Şeyhmuz Bakur'un desteklenmesini istiyordu. Genç komutan Bejndar'ın liderlik yaptığı militanlar; Bakur'un, Dicle'ye kıyasla daha fazla Kürt milliyetçisi olduğunu ve kendisini emperyalist güçlere teslim etmeyecek bir karakteri bulunduğunu

söylüyor ve Bakur'un projesine sıcak bakıyorlardı: Örgüt, dine soğuk olduğu izlenimini veren imajını derhal düzeltmeli ve yeni söylemler ortaya koymalıydı. Aksi takdirde, bölgede teşkilatlanan dinci örgüt, Kürt milliyetçileri için yeni bir alternatif olacaktı.

Kampta askerî eğitim veren komutanların bir gün evvel yaptıkları toplantıda da, örgütü bekleyen tehlikeye dikkat çekilmişti: Eylem grupları arasındaki kutuplaşma, örgütün saldırı gücünü zayıflatıyordu.

Mahmut Dicle'nin, Avukat Solmaz aracılığıyla örgüt liderine yeni bir teklif sunduğu, militanlar arasında kulaktan kulağa dolaşmaya başlamıştı. Bir süredir gözler, Başkan Vekili Dicle ve yardımcısı Şeyhmuz Bakur'da idi.

"Hoş geldin Ferruh arkadaş!"

"Hoş bulduk!"

"Halin keyfin nasıldır?"

"Hal kötü, moral bozuktur Mahmut Gardaş!"

"Buyur, selamını ver, arkadaşlar içerideler."

***

Mahmut Dicle'nin gösterdiği mindere bağdaş kurup oturan Avukat Ferruh Solmaz, örgüt liderinin selamını teslim edip, sağlık durumu hakkında eyalet başkanlarını bilgilendirdi.

"Sinileri geri gönderelim Mahmut arkadaş. Soğuk ayranınız varsa şimdilik kâfidir!"

Dicle'nin hemen sağ yanında, kendisine ikram edilen yemeği geri çeviren Ferruh Solmaz'ın sıkıntılı olduğu, tedirgin bakışlarından anlaşılabiliyordu.

"Başkan, yeni süreçte sizlere yapılacak teklifler hakkında ciddi ikazlarda bulundu, kaygıları var" diyerek söze

başladı.

Batmak üzere olan güneşin kızıl ışıkları pencereden içeriye giriyor, gözleri kamaşan eyalet başkanları, Solmaz'ın yüzünü görmekte güçlük çekiyorlardı. Buna rağmen, odadaki tedirgin havayı körükleyecek mesaj, Solmaz'ın endişeyle harmanlanmış sesine yansıyordu.

"Metin benim değil, başkanın kendisine aittir" diyen Ferruh Solmaz, çantasından çıkardığı kâğıdı seslice okurken, bazen Şeyhmuz Bakur'un, bazen de Mahmut Dicle'nin yüzüne bakıyordu:

"Bölge karışıyor, bölgeyi karıştırıyorlar. Kimsenin yardım sözüne kanmayın. Kimsenin kardeşlik sözüne inanmayın. Barzani de, Bağdat'taki diğer soytarı da bizi kullanmak istiyor. Bizi kullanamazlar, kendinizi kullandırmayın. Son zamanlarda bazı duyumlar alıyorum. Örgüt içinden Barzani'ye sempati besleyenler, Barzani ile görüşenler oluyormuş. Bu isimleri teker teker tespit edelim, bizim bilgimiz dışında hiç kimse, Barzani'yle görüşmesin. Talabani ve Barzani, Kuzey Kürdistan Ulusal Direnişi'ni yıkmak için çalışıyorlar. Otuz yıldır elde ettiklerimizi çalmak için çabalıyorlar. Onların Türk derin devletiyle yaptığı pazarlıkları görmüyor musunuz? Hedeflerini anlamıyor musunuz?

İran'a neden saldırıyoruz diye soran arkadaşlar varmış. Kendilerince haklı olabilirler. İran, Türkiye gibi sabırlı olmayacaktır. Ama biz eylemlerimize devam edeceğiz. PJAK İran'a saldırmaya devam etsin. Yeni elemanlarla örgütü güçlendirin. Bazılarınız; 'İran, Kürtler'e saygılı, biz sadece Amerika istedi diye saldırıyoruz' diyormuş. Ferhat arkadaş durumu anlatsın. Evet, Amerika istiyor. Fakat biz, kendi menfaatimiz için saldırıyoruz. Bu eylemlere devam ettiğimiz sürece silah sorunumuz olmayacak, Kandil'deki yerimiz sağlam olacak.

Bunları da bırakın, biz İran'a saldırdığımızda, İran da bize saldırıyor. Sonuçta, İran'daki Kürtler bize sempati duymaya başlıyor. İran Kürtleri'nden bize büyük katılımlar oluyor. Örgütün eleman ihtiyacı için büyük bir pazar açmış oluyoruz. Temel sorunumuz eleman ihtiyacı, bunu aklınızdan çıkarmayın. Unutmayın, size saldıran birisi olmazsa, siz kahraman olamazsınız. Kahraman olamazsanız yandaş bulamazsınız.

Partiyi ihmal ettiğinizi görüyorum. Halkı ihmal ettiğinizi görüyorum. Faşist MİT yönetimi yeni partiler kurma peşinde. Bir dahaki seçimlerde partinin oy oranı düşer, bunların el altından yönettiği parti yükselirse halka ne anlatacaksınız? Bugüne kadar kırda güçlü olduğumuzda şehirde zayıf kaldık, şehirde güçlü olduğumuzda kırda zayıf kaldık. Kıskanmıyorum, ama Barzani'yi incelesin arkadaşlar. Kırda Peşmergesi'yle güçlü, şehirde siyasetçisiyle. Biz ikisini aynı anda neden götüremiyoruz? Parti önderliği bunu konuşsun, çare üretsin!

Bana haber gönderiyorlar, bana teklifte bulunuyorlar. Türk faşistleri benimle konuşuyor. Rusya'nın, İran'ın, Almanya'nın teklifini bana söylüyorlar. Aralarında ilişki var. Kendinize dikkat edin, lider kadro güvenliğine dikkat etsin. Nasıl bir oyun kurguladıklarını Amerikalı dostlarımız da kestiremiyor. Faşist Te Ce devleti, Barzani ile işbirliği yapıp bizi bitirmek istiyor."

Avukat Solmaz, mektubu okuduktan sonra kâğıdı Mahmut Dicle'ye verdi. Odadaki ortam, Dicle ile Şeyhmuz Bakur'un göz göze geldiği şu anda daha da gerginleşmişti. Dicle'nin, "Önderimizin bana bir emri var mıdır Ferruh arkadaş?" sorusu, gözlerin Bakur'a çevrilmesine neden oldu.

Batmanlı avukat, eyalet başkanları arasındaki saflaş-

madan haberdardı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, Başkan Yardımcısı Şeyhmuz Bakur ve Amed Eyalet Başkanı Cemal Duran'a bakarak "Evet" dedi. O anda zaman durmuş, nefesler tutulmuştu.

"Önderimiz, davaya ihanet eden her kim olursa olsun, cezasının bir an önce verilmesini istiyor ve davaya ihanet edene kim yoldaşlık yaparsa, cezadan nasiplenmesini emrediyor!"

"!!!"

"Buhtan, Verdin, Yakmaz, Salınan, Toprak aşiretleri... Son aylarda köylerine örgütten kimse almaz olmuşlar. Vergilerini ödemiyor, ihtiyaç karşılamıyorlarmış. Önderimiz, Te Ce ile işbirliği yapan bu aşiretlerin haddini bildirin diyor. Haber edin ki, ayaklarını Kandil'e doğru uzatmasınlar; yoksa köylerinde canlı bir tek tavuk kalmayacaktır, diyor!"

Şeyhmuz Bakur, "Doğru diyor" diyerek Solmaz'ın sözünü kesti...

"Lakin bu aşiretlerle savaşmak kolay değil. Jandarmayla ilişkisini kırsan, Barzani'yle birlik oluyorlar. Saldırırsak, zararlı çıkan biz oluruz."

"Birlik oldukları başka kişiler var mı Şeyhmuz yoldaş?"

Mahmut Dicle'nin, Bakur'un yüzüne bakarak söylediği söz herkesi şok etti. Başkan Vekili'nin ne söylemek istediğini eyalet başkanları anlamıştı.

Dicle, sözlerine sesi titreyerek devam etti:

"Şehir kanunu değil mi; düşman dediğin, sana düşman gördüğüyle birlik olur. Buhtan reisi, jandarmayla ortak olacak tabii. Lakin Dağ'da dağ kanunu; düşman saydığın, dost bildiğinle de kol kola olacak. Oluyor değil mi?"

Şeyhmuz Bakur, Dicle'nin sözlerini gözünü kırpmadan dinledi. Nefesini tutmuş, cevap vermek için konuşmanın sonunu beklemişti: "Dün dost bildiğine bugün düşman dersen, 'Hata ettim' dersin Mahmut Gardaş.

Öyleyse, bugün düşman saydığını gün gelip dost belle-diğin olur. 'Hata ettim' dersin amma, olan dostlarına olur, vakit geçtikten öte."

Mahmut Dicle, kızgın ve tok bir sesle, "Sözünden bir şey anlaşılmıyor Şeyhmuz" diye çıkıştı:

"Bize sözünü açık konuş! Yol var barışa çıkar, yol var ölüme gider. Bir ayağın barışla, bir ayağın dalaşla olmaz Şeyhmuz! Derim ki, ya barış, ya ölüm!"

"Sana sözümü açık konuştum Mahmut Gardaş. Sen beni gizli düşman diye açık ettin. Dileğim ne dalaşmaktır, ne barışmak. Küs müyüz ki barışalım, it miyiz ki dalaşalım? Şehirde şehir kanunu; it'le dalaşacağına çalıyı dolaşacak-sın. Dağ'da dağ kanunu; it'le dalaşacağına, it'le dolaşacak-sın!"

"..."

"Barzani'ye de, aşiretlere de düşman diyoruz Mahmut Gardaş. Ne zamana kadar düşman kalacağız? Kürt halkı bizi sorguluyor. 'Yirmi yıl geçti, ova değişti, hava değişti, at değişti, meydan değişti; lakin dağ değişmedi' diyorlar. Be-nimle ilgili duyduğunu bana sorarsan, cevabımı veririm. Ne yapmışsam Kürt olduğum için yaptım. Kürt için..."

Mahmut Dicle, Bakur'un sözlerini elini yavaşça hava-ya kaldırarak kesti. Yüzünde, yılan tıslamasını hatırlatan ekşi bir tebessüm belirdi:

"İşte orda dur Şeyhmuz!"

Dicle, cebinden çıkardığı kâğıdı, sırasıyla bütün eyalet başkanlarına gösteriyordu. Alt kısmında, Kuzey Iraklı li-

der Barzani'nin mührü olan mektubu seslice okumaya başladı:

"Kürt halkının saygın önderlerinden bildiğim Şeyhmuz Kardeşim'e;

Irak Kürdistanı'nda yapılan devrim ve kurulan devlet, bütün Kürt halkını sevindirmiş, bunun Irak'ta daha başarılı olması umudu İran, Suriye ve Türkiye Kürdistanı'ndaki yurtsever örgütl3erde gelişmiştir. Fakat PKK'nın Kürt halkını üzen özelliği, iki yıldır Türkiye devletinde görülen değişimler konusundaki bilgisizliği ve duyarsızlığıdır. Türkiye'deki halkımız baskıcı Türk idaresine karşı 1984 yılında silahlandığı zaman görüldü ki, parlamenter mücadele ile daha yumuşak bir yol tutularak daha iyi bir ortam oluşuyor. Biz bütün gücümüz ve büyük isteğimizle, Türkiye'deki Kürt kardeşlerimizin rahat bir yaşam koşuluna ve ulusal haklarına kavuşmalarından yanayız ve üzerimize düşen tarihi sorumluluğumuzun bilincindeyiz..."

"Mektup, Şeyhmuz Bakur'a yapılan övgüler ve önder kadroya sövgülerle devam ediyor arkadaşlar. Şeyhmuz arkadaşın, hepimizin huzurunda yapacağı bir açıklaması elbette olacaktır!"

Aynı anda Bakur'un yüzüne bakan eyalet başkanları, örgüt içindeki karizması herkesten fazla olan Bakur'un neler söyleyeceğini merak ediyorlardı. Bakur, hepsinin yüzüne teker teker baktıktan sonra; öfkeli fakat vakur gözlerini, kibirli bakışlarını kendisinden ayırmayan Dicle'ye kilitledi:

"Pişman olmak, perişan olmaya yol verir Mahmut Gardaş! Sözlerin, pişman olmamı bekleyen değil, perişan etmek isteyen bir kin kokuyor. Yanlış yapıp pişman olmak bana, şahsi hırstan yoldaş perişan etmek de sana yakış-

maz! Mektup üç ay evvel geldi. Size haber etmeyişim, ortamın uygun olmayışından."

"Ortamı hazırlamak için üç ay önce yeni şeyler söylemeye, militanların kafasını karıştırmaya başladın, değil mi Şeyhmuz?"

"Hayır, bölgedeki atmosferden bahsediyorum. Örgütün menfaati, Kürt halkının menfaatidir. Hepimiz, Kürt halkının sorumluluğunu üzerimizde taşıyoruz. Önderimize gerekli bilgilerin ulaştırılmadığını düşünüyorum. Yeni bir strateji belirlemek için, değişen şartları göz önünde bulundurmak ve kazançlı çıkabileceğimiz bir ortamdan faydalanmak zorundayız."

"Bu aklı sana verenin kim olduğu belli Şeyhmuz Gardaş! Ankara'da, Diyarbakır'da, İstanbul'da, önderimizin aleyhine yazı yazan Kürtler'in listesini çıkarttırdım. Çoğu Barzani ile ilişkili çıktı."

"Barzani'den bahsederken, düşmanından bahseder gibisin Mahmut Gardaş! Dengeler değişiyor. Dağa çıkan yeni nesil, Barzani'yi örgüt liderinden ayırmıyor. Küçüklerin heyecanı, büyüklerin hırslarının gölgesinde kalıyor. Bir dinde iki kitap, aynı kitapta iki kıble nerde görülmüş Mahmut Gardaş? Gün, birlik günüdür."

Bakur'un söylediklerini ciddiye almayan ve önündeki sürahiden bardağına ayran dolduran Mahmut Dicle, bu kez Amed Eyalet Başkanı Cemal Duran'ın yüzüne baktı. Çenesinin altına kadar uzanan poşusunu, sol omzundan arkaya doğru atarken, "Heyecanlanma Şeyhmuz" dedi...

"... bırak, biraz da Cemal arkadaş konuşsun! Duydum ki, ikiniz bir olmuş; Diyarbakır'da, İflahsız Kenan'la gizlice buluşmuşsunuz. Albay Kenan da, Kürt halkının menfaatleri için çalışıyor, öyle mi?"

Dicle'nin sözleri, o ana kadar sessizce tartışmayı izleyen Avukat Solmaz'ın ani tepkisiyle daha da ağır hâle geldi.

"İflahsız mı?"

"Evet Ferruh Gardaş! Burası Kandil Dağı'dır. Şeyhmuz ve Cemal arkadaşlar, İflahsız Kenan'la neden buluştuklarını açıklayamazlarsa, elbette dağ kanunu işler!"

Sinirden titrediği belli olan elleriyle, kucağındaki dosyanın kapağını açan Avukat Ferruh Solmaz; gözleri Cemal Duran'ın gözlerinde, "İflahsız Kenan'la buluşmanın sebebi nedir Şeyhmuz?" diye sordu.

Şeyhmuz Bakur'dan beklenen cevap, sıradan bir açıklama değildi. Gerginleşen yüz hatlarının verdiği mesaja göre, Cemal Duran'la göz göze gelen Bakur'un canı sıkılmıştı. Bakur, örgüt içindeki konumu, siyasi ve askeri tecrübesi ile bölge halkı üzerindeki etkisi düşünüldüğünde, odadaki herkesten daha fazla itibar edilmesi gereken kişi iken; bir anda hesap vermek durumuna düşmüştü.

"Kurşun üstüne yeminimiz var Ferruh Gardaş!"

Bakur, belinden yavaşça çıkardığı tabancasını, üzerinde bağdaş kurup oturdukları el dokuması kilimin üzerine koyduktan sonra, Ferruh Solmaz'la Mahmut Dicle'nin hemen önlerine gelecek şekilde iteledi.

Kilimin etrafında halka şeklinde oturmuş, olanları şaşkın gözlerle takip eden eyalet başkanları, namlusu Bakur'a dönmüş halde duran tabancayı gördüklerinde donakalmışlardı. Odadaki derin sessizlik, tabancanın ağırlığıyla daha da keskinleşmiş; Mahmut Dicle ve Ferruh Solmaz nefeslerini tutmuş, Bakur'un söyleyeceklerine dikkat kesilmişlerdi.

"Dağ kanunudur Ferruh Gardaş: Kurşunun hesabını; bir, kurşunu veren, bir, kurşunu ateşleyen, bir de kurşunu yiyen bilir!"

Şeyhmuz Bakur, gözlerini Avukat Solmaz'ın gözlerinden ayırmıyordu.

Solmaz'ın, az önce ayran içerken titreyen elleri, bu kez tam bir kararlılıkla tabancaya uzandı. Eyalet başkanları, aynı anda boyunlarını bükerek, Bakur'un infazına onay verdiklerini belli ediyorlardı.

Tabancayı eline alıp namlusunu Bakur'a çeviren Solmaz, "Bir isteğin var mıdır Şeyhmuz?" diye sordu.

"Ölümdür Ferruh Gardaş. Barış bilmeyen, ölüm bil..."

Şeyhmuz Bakur'un sözleri, Ferruh Solmaz'ın ateşlediği tabancanın sesine karıştığında; Mahmut Dicle'nin cansız bedeni, Amed Eyalet Başkanı Cemil Duran'ın kucağına yığıldı.

Duran, ayağını cesetten kurtarmak isterken, az ötedeki bardağı devirdiğini fark edemedi. Dicle'nin ağzından dökülen koyu kırmızı renkteki kan, birkaç yudum ayran içtiği bardağın içine doğru akmaya başladığında, Cemil Duran'ın yüzünde, neden olduğunu anlamadığı bir titreme meydana geldi.

Dicle'nin hareketsiz bedenini şaşkın gözlerle izleyen eyalet başkanları, öfkelerini kusmak istercesine Ferruh Solmaz'ın yüzüne bakıyorlardı.

"Dağ kanunudur beyler! Kurşunun hesabını; bir kurşunu veren, bir, kurşunu ateşleyen, bir de kurşunu yiyen bilir! Mahmut arkadaş, örgüt liderine karşı geldiği ve liderimizden habersiz, Barzani ile gizlice görüştüğü için infaz edilmiştir. Bugünden sonra, başkan vekilimiz Şeyhmuz Bakur'dur. İtirazı olan varsa dile gelsin!"

1 Eylül 2007
22:10 Vapuru, Üsküdar

Bir demlik sohbeti vardı Baba!

Saat 22:00

Sokak lambalarıyla yarı aydınlanmış Üsküdar İskelesi, her gece olduğu gibi yine kalabalıktı.

Eminönü'nden, Beşiktaş'tan, Karaköy'den gelen yüzlerce yolcu; takatsiz kalmış bedenlerini, yorgun düşmüş ruhlarıyla birlikte Vapur'dan sahile atıyor, koşar adım evlerine dağılıyorlardı.

Karanlığın içinde kaybolan kalabalığın sessiz isyanına, sahilin sahibi olmuşçasına bağıran tezgâhtarlar eşlik ediyordu. Her biri, paranın uykuda olduğu saatte, para için köşe kapmaca oynuyordu:

"Boyama kitapları bir ye te le... Çocuklar için biiir ye te leeee!"

Gececiler, gecenin bekâretine şahitlik etmek niyetiyle Kız Kulesi'nin yolunu tutmuş; güneşin doğacağı vakte kadar yapacakları âlemin nevalesini Sahil Büfesi'nden alarak, Kuşkonmaz Camii'nin önünden yürüyüşe çıkmışlardı. Yürüyüş, günün bittiği saatte son bulacak; âlem, gecenin bakir doğduğu vakit başlayacaktı.

Havanın keyfi yine yerinde değildi; bunaltıyor, sıkıntıya sokuyor ve boğmaya çalışıyordu. Neyse ki Üsküdar'da

kalabalık, karanlıktan zevk alıyor; karanlık, kalabalığın kasvetini örtüyordu.

***

Bekleme salonunda, bir elinde tahta iskemlesi, bir elinde bakırdan mamul, hat işlemeli semâveri ile bekleyen Sevban; gözlerini, az sonra Eminönü'ne hareket edecek olan 22:10 Vapuru'nun aheste dansına kilitlemişti.

22:10 Vapuru yolcuları, Sevban'a ve Sevban'ın elindekilere alışalı epey olmuştu. Bu saatte Üsküdar'dan Eminönü'ne giden on beş-yirmi yolcunun çoğu, ya bu semaverden çay içmiş, ya da güvertede delikanlı ile sohbet etmiş kişilerdi. Sevban'ın Boğaz'a, Boğaz'ın Sevban'a aşkına şahitlerdi...

İskele görevlisi Cemil Efendi'nin, kapının diğer tarafından elini havaya kaldırarak verdiği selamı, başını hafifçe öne eğerek alan delikanlı, bekleme salonundaki iki genç kızın dikkatini çekmişti. Şaşkın gözlerle Sevban'ın elindekilere bakan kızlar, 22:10 Vapuru'nun dâimi yolcuları olmasa gerekti...

Sevban'ın, sağ elinde taşıdığı bakkal poşeti, yüzündeki temiz ifadeye uyum göstermeyecek kadar tozluydu. Şu haldeki görüntüsü, hayatını anlatacak birçok işaretle doluydu: Yirmi bir yaşındaki genç adam, eskittiği yıllardan daha fazla yıpranmış; yüzündeki ifade otuz beş yaşa arkadaşlık edecek kıvama yaklaşmıştı. Uzun boyu, kahverengi gözleri, sağdan sola taranmış kısa saçları ile ilk görünüşte pek de dikkat çekmeyecek bir fiziği vardı.

Birkaç adım ötede, uzun süredir dikkatli gözlerle kendisini izleyen kızların ilgisinden rahatsız olan Sevban, şikâyetini açık eden yüz ifadesiyle, iki bayandan uzun boylu olanın yüzüne bakıverdi:

"Kusura bakmayınız efendim! Kulun kulda aradığı, Mevlâ'nın kulda sakladığıdır. Aradığınızı bulabildiniz mi?"

Alt dudağı ile çenesi arasındaki oyuğa renkli pirsing takmış, göğüslerini ve göbeğini fark ettirecek kadar açık bir gömlek giymiş, beli hizasındaki daracık pantolonu ile çevresinin dikkatini çekmeyi başarmış genç kız, lakayt bir ifadeyle; "Çaycı mısın?" diye sordu.

Sırtında okul çantası, üzerinde satıcı olduğunu anlatmayacak kadar pahalı esvabı, başındaki "B" harfi örülü lacivert kasketi ile genç delikanlı, aslında sıradan bir yolcudan farksızdı.

Sorudan ve belki de soruyu sorandan memnun olmadığını belli eden bakışıyla Sevban, gözlerini genç kızın gözlerine kilitledi. Sûfi bakışlarını, boyalı gözlerden ayırmadan cevap verdi:

"Evet... Çay demlerim..."

Sevban'ın kısa cevabı, delikanlı ile uzun bir sohbet arzu eden kızın moralini bozmuşa benziyordu. Kaşlarını çatan genç kız, karşı cinste fark edilen ilgisizliğin verdiği kızgınlıkla genç adamı tersledi:

"Peki, kolay gelsin..."

Arkasını dönüp gitmek, gözlerini Sevban'dan ayırmak isterken; hemen yanındaki arkadaşının, kolunu tutmasıyla adımını geri aldı. Biraz daha kısa boylu olan güzel kız, bu kez kendisi sordu:

"Bitti mi işiniz?"

"Başlamadı hanımefendi... Demlenince haberiniz olur..."

Kızlar; şaşkın gözlerle, ciddiyetini muhafaza eden yirmili yaşlardaki delikanlının yüzünü izliyorlardı.

Kolu incinen genç kız, arkadaşına yapılan davetten son-

ra daha da asabileşti:

"Ne bakıyosun bea?"

Kızgın gözleri desteklemekle sessiz kalmak arasında diğer genç kız, "Çok dikkatli bakıyorsunuz" diye mırıldandı. Gözlerini küçülterek söyleniyor, Sevban'ın göz bebeklerine bakıyordu.

"Dikkatli bakmak lazım hanımefendi... Bakarken dikkatli olmak lazım..."

Uzun boylu kız, arkadaşının delikanlı ile sohbetini yine kızgın bir ses tonuyla kesti.

Sevban'ın her cevabından sonra öne atılıyor ve mahcubiyetini, mahçup ederek gidermek istiyordu:

"Ne diyon sen yaaa, çaycı?"

Sevban, bu kez, sorularından hoşlanmadığı kızın gözlerine baktı:

"Göz dediğin, kalbin aynasıdır efendim. Mevlâ'nın gözde yansıttığı, kulun kalpte taşıdığıdır."

"Ne diyor abi bu ya!"

"Dur iki dakika, muhabbet edecek galiba, sakin ol!"

Bekleme salonundakiler aralarındaki sohbeti bırakıp, üç genç arasındaki konuşmalara dikkat kesildiler. Sevban'ı tanıyanlar, kızlarla ne konuştuğunu duymaya çalışıyorlardı.

Az sonra, Cemil Efendi'nin kapıyı açmasıyla birlikte tebessüm etti Sevban:

"Vapur geldi efendim, özür dilerim..."

***

"Hadi Sevbanım, uğurlar ola!"

"Sağ ol Cemil Abi, kolay gele."

Sevban; bakışları adımlarının hemen önünde, sakin ve bir o kadar da vakur yürüyüşüyle Vapur'a yaklaştı:

"Esselamü 'aleynâ ve 'alâ 'ıbâdillâhissâlihîn!"

Adımlarını güverteye atarken Vapur'u selamlayan delikanlı, bakışlarını ahşap döşemeden ayırmadan en arka kısma doğru ilerledi.

Şaşkın gözlerle delikanlıyı izlemeye devam eden kızlar; küçük bir lambanın aydınlattığı arka kısımda, önlerinde ahşap sehpa, tahta iskemlelerde oturan iki kişi daha gördüler.

"Selamün 'aleyküm Hüsnü Baba!"

"Ve 'aleykümselam Sevbanım..."

Bacaklarını güvertenin makyajsız demir eteğine dayamış vaziyette oturan yaşlı adam, sağ elinde tespihi, sol elinde el sarması tütünü olduğu halde Boğaz'ı seyrederken, kafasını çevirmeden eliyle Sevban'a oturmasını işaret etti.

Sevban, iskemlesini ihtiyardan yaşça biraz daha genç görünen, saçı sakalına karışmış adamın sol yanına koydu. Sakallı adamla göz göze gelip selamlaştı. Üçlü, bir süre hiç konuşmadan Boğaz'ı seyretmeye devam etti.

Az sonra iskemlesinden kalkan Sevban, sehpanın altındaki yuvarlak bakır tepsiyi çıkarıp, siyah bakkal poşetinin içindeki kömürü tepsinin içine boşalttı. Birkaç adım geri çekildikten sonra, yumuşak bir tonla Baba'ya seslendi:

"Destur Hüsnü Baba..."

Yaşlı adam, Sevban'ın davetiyle, oturduğu iskemleden yavaşça kalkıp sehpanın üzerindeki kibrit kutusunu eline aldı. Semaverin yanına yaklaştı:

"Bismillah, Yunus aşkına!"

***

Vapur hareket edinceye kadar sessizce Boğaz'ı izleyen üç adam, Vapur'un yol almasıyla birlikte konuşmaya başladılar...

Bir vakit sonra, yine Hüsnü Baba'nın sesi duyuldu:

"Tezgâhı aç evlat!"

"Yunusleyin Baba..."

Sevban, demliği eline alıp musluğun altına koydu. Çayı demlemeye başladı... Suyu demliğe boşaltırken buharı yüzüne doğru bir süre tutması, gözlerini kapatıp derin bir iç çekmesi ve dudaklarının kımıldaması kızların dikkatini çekti...

"Bugün... Gözyaşı yok Sevban!"

"Yunusleyin Baba!"

"Yunus aşkına evlat!"

"Emredersin Baba..."

Kızlar, güvertenin sol kanadından arka tarafa doğru birkaç adım daha atıp, Sevban'ın yüzünü görmek istediler. Sevban'ı gözleri yaşlı, sağ eliyle yüzünü kapatmış hâlde gördüler. Şaşkın gözlerle ve bir o kadar da merakla, bu kez Hüsnü Baba'yı görmeye çalıştılar.

Hırkasının yakasını kapatan üstteki iki düğmesini açmış, parmakları arasındaki tütün sarmasını, orkestra idare eden virtüözün elindeki nezaket ve ciddiyet misâli kaldırıp dudağına götüren yaşlı adam, gözlerini kırpmadan, geride bıraktığı semtleri izlemeye dalmıştı. Çok fazla sıkıntı çektiği ve epeyce yaşlı olduğu, gözlerinin altında tabakalaşan yüz derisinden ve kafasındaki ak saçların fazlalığından belliydi.

Vapur, Kız Kulesi hizasına geldiğinde hep birlikte ayağa

kalktılar. Hüsnü Baba; sağ elindeki tespihi sehpanın üzerine bıraktı, boynunu büküp gözlerini kapattı. Elini yavaş bir hareketle kalbinin üstüne götürdü. Sevban ve yanındaki sakallı adam; sağ elleri kalplerinde, başlarını kalplerinin üzerine eğdiler.

Bir süre bu vaziyette sessizce bekleyen üçlü, bir vakit sonra tekrar iskemlelerine oturdular; önce Hüsnü Baba, sonra sakallı ve en son Sevban...

"Sırrî!"

"Buyur Baba!"

"Yunus'tan geriye kalan nedir?"

"Kalan yok Baba, giden çok!"

"Emaneti yok mudur?"

"Bir gönlü vardı Baba, bir gönlüne gömdüğü... Bir de..."

Sırrî'nin sesi kesildi, son cümlesini söylerken yutkunmaya başladı. Derin bir iç çektikten sonra kafasını diğer tarafa çevirdi:

"Bir de semaveri vardı Baba..."

Sırrî, semavere bakarak söylediği sözden sonra gözyaşlarını tutamadı. Hıçkırıyordu; sözleri, söylediklerinin içinde kayboluyordu:

"Bir çay i çim lik dem liği, bir dem lik muhab beti vardı..."

"Ağlamak yok Sırrî, Yunus aşkına! Ağlamak yok!"

Kızlar, yaşlı adamın yüzünü iyice görmek için birkaç adım daha ilerlediler.

Gençleri ikaz eden Hüsnü Baba, bakışlarını ufka dikmiş, gök mavisinin içinde, bir denizden diğerine yol alıyormuşçasına sönükleşen kayıkları seyre dalmıştı. Gözlerinin yaşarması, mâzide yaşadığı olayları hatırlamasından

olmalıydı.

"Sevban! Karaköy'e geldik evlat. Çayın demi gelmedi mi?"

"Destur ver Baba, bugün vazifeyi ben göreyim."

"Yunusleyin evlat!"

"Yunusleyin Baba..."

Sevban, sağ elini kalbine götürerek söylediği sözden sonra ayağa kalkıp, Hüsnü Baba'nın arkasındaki çantadan çay tepsisini ve bardakları çıkardı. Yirmiye yakın bardağı sehpanın üzerine dizdikten sonra, sıcak suyla birer kez çalkaladı. Çayı yavaş yavaş bardaklara koyuyordu. Sevban'ın eline demlik o kadar yakışmış, genç adam demliği öyle sanatkârane tutmuştu ki; çayı bütün vücuduyla yaşıyor gibiydi.

Bardakların hepsini doldurduktan sonra tepsiyi eline alıp arkasına döndü, evvelen, hemen fark ettiği kızlara uzattı. Kızlar, şaşkın gözlerle birer bardak çay aldılar. Ellerinde bardak, Sevban'ı izlemeye devam eden kızlar, gördüklerine anlam veremiyorlardı. Delikanlı vapuru dolaşıyor ve yolculara çay ikram ediyordu.

Üst katta yaşlı bir kadının, "Evladım, Yunus Bey nerede?" diye sorması, Sevban'ı yaraladı.

"Dün geceye kadar sevenleriyle birlikteydi Ana! Bugünden itibaren, sevdiğiyle..."

Yaşlı kadın, Sevban'ın sözüyle şok oldu. Sadece o değil, vapurdaki yolcuların bir kısmı, Yunus'un ölüm haberini alınca şaşırdılar. Bazılarının yüzünü hüzün kapladı. Otuzlu yaşlardaki genç bayanın, "Hüsnü Baba bu yüzden sohbet etmiyor, değil mi?" diye mırıldandığı duyuldu.

"Bu gece sohbet yok efendim. Bu gece, bir bakır demli-

ğin, bir demlik fakirin hatırasına dua gecesi. Rahmetullahi 'aleyh!"

Yolculardan bazıları genç adamla birlikte "Rahmetullahi 'aleyh" sözünü tekrarladı.

Sevban, çayları dağıttıktan sonra boynu bükük olduğu halde alt kata indi ve arka tarafa geçti. Tepsideki iki bardak çayın birini Hüsnü Baba'ya vermek için uzattı.

"Kurban vermiş hane sahibiyiz evlat. Bize oruç gerek!"

"Emredersin Baba!"

Delikanlı, derin bir iç çekerek Sırrî'nin yanına oturdu.

***

"Seher Teyze nasıldır Sevbanım?"

"Gönlünün yası gözüne dolmuş, gözünün yaşı gönlüne akmada Baba."

"Âlemle irtibatı, âdemle muhabbeti var mıdır evlat?"

"Rahmetliyle sohbet hâli devam ediyor. Selam verdim almadı, söz istedim konuşmadı."

"Dua edelim, Mevlâ'dan sabır dileyelim evlat."

"Eyvallah Baba."

***

"Hanım kızım!"

Hüsnü Baba'nın hitâbı, görünmediklerini düşünen kızları şaşırttı. Önce etraflarına baktılar, kendilerinden başka kimse göremediler. Cevap vermemeyi denediler. Vapurun sağ tarafındaki banka, Baba'yla ilgisizlermiş gibi oturdular.

"Hanım kızım!"

Kızlar, bu kez endişeli bir hâlde birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı.

"Buyurun, oturun bakalım..."

Baba'nın "oturun" sözüyle birlikte, Sırrî ve Sevban hemen ayağa kalktı. İskemleler Hüsnü Baba'nın yanında boş duruyor, kızlar şaşkın bir ifadeyle Sevban'ın yüzüne; Sevban ise elleri göbeğinin üstünde bağlı, boynunu göğsüne bükmüş, yere bakıyordu.

Bir süre hareketsiz bekleyen kızlar, az sonra yavaş adımlarla yürümeye başladılar. Uzun boylu olanı, göz işaretiyle arkadaşına "Önümden yürü" işareti yapıyor, Baba'nın yanına oturmak istemediğini anlatmaya çalışıyordu.

Arkadaşı yavaşça yaklaşıp, Sırrî'nin boşalttığı iskemleye oturmak üzereydi ki Hüsnü Baba'nın sesini duydular:

"Uzağımızdakiler, yakınımıza gelsinler!"

Sevban, Baba'nın sözünden sonra kızın gözlerine bakıp, birinci iskemleye oturmasını işaret etti. Kız, iyice tedirgin oldu:

"Kızım millet iniyo ya, geldik Eminönü'ne..."

Uzun süredir gözlerini ufka kilitleyen Hüsnü Baba, başını yavaşça çevirip kızın gözlerine baktı.

Genç kız boynunu büküp yakına geldi, iskemleye oturdu. Ellerini iki dizinin arasında ovuşturuyor, sessizce sehpayı ve sehpanın çevresindekileri inceliyordu. Zihninde ise şu anda neden burada olduğunu sorguluyor, Vapur'a bindiği andan itibaren yaşadığı olaylar hızla gözünün önünden geçiyordu. Arkadaşının sessizliğine ve kim oldukları belli olmayan bu yabancı adamlara itaatine epeyce kızıyordu. Bir ara, kafasını kaldırıp onun yüzüne baktı. Kendisini daha da kızdıran şey, arkadaşının gözlerinin parlamasıydı. Hatta o kadar ki, okulda içine kapanık olan kız, bu yabancı mekânda çok rahat bir tavırla otu-

rabiliyor, elini sehpanın üzerindeki gazeteye uzatabiliyor, orada bulunmaktan memnunmuş gibi görünüyordu. Genç kız, tahammülsüzlüğünü kaşlarını çatarak ve dudaklarını ısırarak gösterirken; arkadaşı, üzerinde çizgiler ve küçük karalamalar olan haberi okuyordu:

"Milli İstihbarat Teşkilatı'nın Irak'taki irtibat görevlisi Binbaşı Feyzullah Yiğit, dün sabah Kerkük'teki evinde ölü olarak bulundu. Alnının ortasına, yakın mesafeden sıkılmış bir kurşunla hayatını kaybeden Binbaşı Yiğit'in intihar ettiğinin açıklanmasına rağmen, ölümündeki esrar perdesi aralanamadı.

Binbaşı Yiğit'in, bir süredir içeriği hakkında bilgi verilmeyen bir rapor üzerinde çalıştığı, evinde yapılan aramada söz konusu raporun bulunamadığı ortaya çıktı. İstihbarat yetkilileri, raporun yabancı servislerin eline geçmesinden endişe ederken; MİT Başkanı Hamza Sert'in gün içinde iki kez Başbakanlık'a gelmesi dikkat çekti."

1 Eylül 2007
Kremlin Sarayı, Moskova

Bedava peynir, fare kapanında bulunur!

Rahip Barroso suikastını farklı bir nedenle ilişkilendiren Arthur Aleksandır, Sungur Bey'in sakinleşmesini beklerken, "Müslüman Papa" tabiriyle neyi kastettiğini daha açık ifadelerle anlatmaya başladı:

"Bu korku, beş asır boyunca Vatikan'da hep var olmuştur Sayın Fırat. Abdülhamit'ten bu tarafa, ilk kez bu kadar ciddiye alınıyor."

"..."

"Bükreş'te, yaptığı görüşmelerden şüphelendiğimiz bir rahibi takibe aldık. Ajanlarımız, Rahip Silvia'nın evinde, henüz esrarını çözemediğimiz ilginç bir belge buldular. Belgeyi size göstermeyi çok isterdim ama iki gün önce Albert'e gönderdim."

"..."

"Aziz Vasili! Belgede, her birinde on üç isim bulunan yirmi dört ayrı küme ve bu kümelerin bağlı olduğu bir de lider görünüyor. Silvia'nın, 'Saltuk' isimli bu liderin kim olduğunu bildiğini düşünüyoruz."

Arthur Aleksandır, söylediklerinin Sungur Fırat'ın ilgisini çekeceğini düşünüyordu. Elindeki bardaktan bir yudum su içtikten sonra, sessizliğini koruyan Sungur Bey'in

gözlerine bir şeyler sormasını bekler gibi baktı.

"Ne kadar rahat görünüyorsun Sungur!"

"Rahatlatan şeyler söylüyorsun Arthur!"

"Tanrım!"

"Saltuk'un kim olduğunu biliyorsunuz değil mi?"

"Evet Bay Fırat. İslam'ı Rumeli'ye götüren ilk asker. Fakat belgeyi bizim için ilginç kılan nokta, liderinin Saltuk ismini alması değil. Biz, yedi numaralı kümede bulunan on iki akıncıya, Rahip Silvia'nın liderlik yapmasını ve bu on iki akıncıdan birinin de, bizim istihbarat elemanımız Sergei Katrina olmasını ilginç buluyoruz!"

Sungur Bey; öfkesini bastırarak konuşan Aleksandır'ın gözlerini yavaşça kapattığı şu anda neler düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Söylediği her sözün ihtiyar adamı yorduğu ve verdiği bilgiler sebebiyle ne kadar rahatsız olduğu aşikârdı.

Sungur Fırat, sohbetin Aleksandır Litvinenko'ya varacağını, Rus istihbaratçının, bu konuyla ilgili bazı taleplerde bulunacağını düşünürken; Arthur Aleksandır, uzun süreli bir uykuyu noktalıyormuşçasına gözlerini açtı:

"Muhammed'in hayatını bugünlerde tekrar tekrar okuyorum Sayın Fırat. Tanrı, Müslüman olmayanlara karşı savaşması için Muhammed'e izin verdiğinde, Müslümanlar Bedir Köyü'nde ilk zaferlerini kazanıyor. Bu başarıda kaç kişinin payı var biliyor musun?"

"..."

"Tam üç yüz on üç kişi Sungur. Üç yüz on üç kişi!"

"Bunun Saltuk'la nasıl bir ilgisi var Arthur? Sıradan bir belgeyi konuşuyoruz."

"Nasıl sıradan bir belge Bay Fırat? Yine takiye yapıyor-

sunuz! Söylemek istediğimi neden ciddiye almıyorsunuz? Saltuk'un başında bulunduğu yirmi dört hücrede, toplam üç yüz on iki kişinin kayıtlı olmasını nasıl açıklayabiliriz?"

"Albert'le bir araya geldiğinizde bunu mu konuştunuz Arthur? Eminim Albert Leonhard, Saltuk'un benimle ilişkili olduğunu da söylemiştir."

"Bak Sungur, anlatmak istediğim şu: Barroso suikastının sana yapacağımız teklifle bir ilgisi yok. Biz, bu belgeyi araştırmaya devam edeceğiz. İstersen, Türkiye'yi ve senin de tasdik edeceğin teklifimizi konuşalım."

Aleksandır'ın sözleri, Sungur Fırat'ın tahammül sınırlarını zorlamıştı. "Hangi teklif Aleksandır?" derken sesini yükselten Sungur Bey, sağ eliyle, duvarda asılı devlet armasını işaret etti...

"İttifak ismi altında, iki başlı yılana yem olmayı mı teklif ediyorsunuz? Doğu ile Batı arasında, Sophia ile İvan'ın hatırasını bana miras mı bırakıyorsunuz Arthur? Kabul etmiyorum!"

***

Sungur Fırat'ın, Rus istihbaratçıyı şaşırtan sözleri, tarihi bir gerçekliği ima ediyor, cevaba gerek bırakmıyordu.

İkilinin baş başa görüştüğü odadaki Rus Devlet Arması, Sungur Bey için Prens Vladimir'in vaftiz edilişini gösteren tablodan daha anlamlıydı. Armanın tarihi seyri, Dormition Katedrali'nin dinî misyonu ile tamamlandığında ortaya ilginç bir resim çıkıyordu:

Rus Devlet Arması'ndaki *iki başlı yılan*, Fatih Sultan Mehmet'in İstanbul'u fethettiği 1453 yılına kadar, Bizans İmparatorluğu'nun resmi arması idi.

Papa Paul II, Bizans'ın Türkler tarafından yıkılması üzerine, "kilise ile devletin birliğini temsil eden" iki başlı

yılanı, Moskova Dükü İvan III'e emanet etmiş ve Moskova'yı *Üçüncü Roma* olarak inşa etmesi için kendisine haber göndermişti. Katolik Kilisesi ile Ortodoks Kilisesi'nin, Türkler karşısında birleşmesini isteyen Paul II; bu amaçla, Bizans'ın son ve mağlup kralı Konstantin'in yeğeni Sophia'ya, Dük İvan III ile evlenmesini emretmişti. Çift başlı yılan, 12 Kasım 1472'de, Dormition Katedral'de kıyılan nikâhın ardından, Katolik Batı ile Ortodoks Doğu'nun birliğini temsil etmeye başlamıştı.[12]

***

"Aziz İvan! Onların mirası bende Bay Fırat. Konstantin'in emanetini beş asırdır koruyoruz. Gün gelecek, bu mirası Konstantinapolis'e tekrar götüreceğiz ve Ayasofya (Hagia Sophia)'da Aziz Jesus'a teslim edeceğiz!"

Göz kapaklarını yavaşça kapayan ve bir süre, içindeki derinliğe seyahat ettiği anlaşılan Aleksandır, masanın üstünden aldığı Haç'ı öptükten sonra, elini kalbine götürdü:

"Amen!"

12- Babası Mora Despotluğu'nun lideri Thomas Palaeologus olan Sophia'nın gerçek ismi Zeo'dur. Sultan Mehmed'in 1460 yılında Mora'yı ele geçirmesinden sonra Roma'ya götürülmüş ve ismi, Hıristiyanlıkta kutsal bir anlam ifade eden *Sophia* olarak değiştirilmiştir. 1472 yılında evlenen Rus lider İvan III ile Bizanslı Sophia'nın, 1479 yılında bir çocukları dünyaya gelmiştir. İvan III'ün ölümünden sonra, Rus tahtına İvan III'ün ilk eşi Maria'dan olma oğlu Dmitry geçmesi gerekiyorken, Papa'nın emri üzerine, "Üçüncü Roma"nın devamı için, tahta, Sophia'dan olma küçük prens Vasili geçmiştir.

Neden 1460 ve neden Sophia? Thomas Palaeologus'un abisi, son Bizans Kralı Konstantin, 1460 yılında Osmanlı'nın eline geçmiştir. Bu yüzden Bizans'ın manevi liderliği ve saltanat, kardeşi Thomas'a devrolunur. Thomas'ın kızı, Rus lider İvan ile evlendirilir. Thomas Palaeologus'un torunu Vasili, Rus İmparatoru olduğunda, Bizans saltanat mirasının kendisinde olduğunu söyler.

Sungur Fırat, Aleksandır'ın sözleri karşısında, ne daha fazla söz söyleyecek, ne de itiraz edecek durumdaydı. Sessizliğini koruması, muhatabını ciddiye almadığını göstermeye yetiyordu. Belki de bu tavrı, Rus istihbaratçıya verilebilecek en ciddi cevaptı.

"Aleksandır Litvinenko[13] hakkında söyleyeceklerim var Sayın Fırat. Ama önce, miras meselesini açtığın için farklı bir konuyu seninle paylaşmak isterim."

"Dinliyorum Sayın Aleksandır."

"Albert Leonhard ve ben, size bırakılan mirasın ne olduğunu çok iyi biliyoruz. Bu yüzden, Saddam Hüseyin'in, sizin için kutsal olan Arefe Günü'nde idam edilmesini çok anlamlı buluyoruz."

"Teşekkür etmem gerekiyor mu Arthur?"

"Hayır Sungur. Bu teşekkürü bize değil, Mistır Harvard'a borçlusun."

"Zannetmiyorum."

"Açık konuşmamda sakınca yok Bay Fırat: Mustafa Kemal, halifeliği resmi olarak anayasadan çıkarmış olmasına rağmen; manevi mirasın Irak'taki Sünni Lider .....'a teslim edildiğini biliyoruz. ....'ı, Kureyş Kabilesi'nin üç varisi ile birlikte, bir Arefe Günü idam eden Saddam Hüseyin'in, yine aynı kutsal günde idam edilmesinde senin

13- Aleksandır Litvinenko, KGB tarafından Çeçenler'in arasına gönderilen eski bir Rus ajanıydı. Bir yıl önce, Londra'da radyasyonla zehirlenerek öldürülmüş, suikastın arkasında Rus yönetiminin olduğu iddia edilmişti.

Çeçenistan'da, Rusya adına görev yaptığı düşünülen Litvinenko, vefat edeceği gün, yıllardır Müslüman olduğunu ve bunu gizlediğini söyledi. Cenazesinin İslami usullere göre defnedilmesini vasiyet eden Litvinenko'nun cenaze namazı, babasının, vasiyeti açıklaması üzerine Almanya'da kılındı.

etkin oldu mu, bunu bilmiyorum."

"Bu konuda Harvard'la herhangi görüşmem olmadı Arthur. İdamı, sıradan bir jest olarak kabul ettim."

"Biz, bu mirasın kullanılması konusunda senin düşünceni merak ediyoruz Bay Fırat. Cuma günü, Albert Leonhard Vatikan'a davetliydi. Aynı gün, ben de Roma'da özel görüşmeler yaptım."

Sungur Fırat, Aleksandır'ın sözlerini dinlerken, büyük bir dikkatle, yaşlı adamın yüzündeki ifadeyi çözmeye çalışıyordu. Rus istihbaratçının söyledikleri, klasik bir "söz alma yöntemi" olarak yorumlanamazdı. Aleksandır, kendisinden emin ve bir o kadar da güvenilir tavrıyla, Fırat'ın kendisini ciddiye almasını sağlamıştı:

"Irak ve Lübnan'da yaşananlar, Albert Leonhard ve Arthur Aleksandır'dan daha fazla, Vatikan'ın moralini bozuyor. Sizin, Irak'taki Sünni gruplar ve Ortadoğu'daki örgütler üzerindeki tesirinizin farkındayız. Haşimi sülalesinden bazı isimlerin, İsrail'le gizli görüşmeler yapması ve yakın zamanda Irak'la Ürdün'ü içine alan yeni bir devlet kurulması fikri bizi endişelendiriyor. Halifeliğin, İsrail'in güdümünde kurulacak Haşimi devletinde tekrar canlandırılması, bizim için büyük bir risk taşıyor."

"Bu plan sadece sizi değil Arthur, bizi de endişelendiriyor. Sözü nereye getireceğinizi tahmin ediyorum. Daha fazla konuşma..."

"Bakın Sayın Fırat! ABD ile mücadele, Türkiye'nin tek başına başarabileceği bir durum değil. Vatikan'da, İslam Dünyası'nı temsil eden bir ismin ortaya çıkması ve 1958'den bu tarafa saklı tuttuğunuz halifeliğin resmi olarak ilan edilmesi fikri gün geçtikçe daha fazla kabul görüyor!"

"Hayır Sayın Aleksandır. Bugün için ..."

Arthur Aleksandır, halifelik konusunda konuşmak istemeyen Sungur Fırat'ın sözünü "Belki de yanlış ifade ettim Sayın Fırat" diyerek kesti. Sırtını koltuğa yaslayıp, duyacağı cevabın tedirginliğiyle derin bir nefes aldı. İlk kez, Sungur Bey'in gözlerinin içine baktı:

"Vatikan, halifeliğin ilan edilmesi konusunda size destek veriyor!"

"Bu desteğinizi neye borçlu olduğumu bilmiyorum Sayın Aleksandır."

Sungur Fırat'ın cevabı, Arthur Aleksandır'ı rahatlatmıştı. "Sadece dostluğumuza Sayın Fırat, sadece dostluğumuza!" derken, uzun süredir gergin olan yüzünde hafif bir tebessüm belirdi.

"Dostluk! Fuat Fırat'ın bana öğrettiği bir Çin atasözü var Arthur: Bedava peynir, fare kapanında bulunur!"

Arthur Aleksandır'ın yüzünü ekşittiği şu anda, Sungur Bey zihnini toparlamaya çalışıyordu. Bir hafta evvel, MİT Başkanı Hamza Sert'e gönderilen mektupta, Alman istihbaratçı A.L'nin sahte bir isimle Türkiye'ye geleceği ve Ankara'da yapılacak olan helikopter ihalesine etki etmeye çalışacağı şifreli olarak haber verilmişti. Hamza Sert'e mektubu gönderen Mehmet Saltuk'la, Arthur Aleksandır'ın bahsettiği Saltuk aynı kişi olabilir miydi? F–16 ihalesi ile Saltuk arasında ve Saltuk'la Albert Leonhard arasında nasıl bir ilişki kurulabilirdi?

"Dürüst olacağınızı düşünüyorum Sayın Aleksandır?"

"Buyurun."

"İki gün önce, MİT Başkanımız Hamza Bey, Irak'taki ekibimize hazırlattığı bir raporu benimle paylaştı. Usame Bin Ladin'in, yakın zamanda Pakistan ve Suudi Arabis-

tan'da darbe yapacağı istihbaratı almışlar. Amerikan yanlısı Suud yönetimi ile Pakistan Lideri Pervez Müşerref'in iktidardan uzaklaştırılması ve işbirlikçi olmayan grupların yönetimi devralması hedefleniyor."

"Evet, Sayın Fırat."

"Aynı raporda, Türkiye'ye halifelik konusunda bir teklif geleceği ama bu teklifin doğrudan El Kaide tarafından yapılmayacağı söyleniyor."

"Bizim bu raporla nasıl bir ilişkimiz olabilir Sayın Fırat?"

"Nükleer silahlar Arthur! Raporu hazırlayan Binbaşı Feyzullah Yiğit, dün Kerkük'te suikasta uğradı. Yiğit'in üzerinde çalıştığı yeni raporda, El Kaide-Pakistan-Rusya-Çeçenistan-İran arasında kurulan ilişkiler ortaya çıkacaktı. Feyzullah Yiğit'in, öldürülmeden önce Rus ajan Anna Palitska ile buluştuğunu tespit ettik. Palitska ismini araştıran arkadaşlarımız, çok ilginç bilgilere ve hatta içinde önemli belgeler bulunan CD'lere ulaştılar."

Anna Palitska ismini duymak ve nükleer silahlar konusunda cevap vermek zorunda kalmak Arthur Aleksandır'ı memnun etmemişti. Kurnazlığını açık eden bakışları, bu kez suçüstü yakalanmış bir çocuğun tedirgin duruşunu ifade ediyordu.

Oturduğu koltuktan yavaşça ayağa kalkan ve kapıya doğru yürümeye başlayan Sungur Bey, "Suikastı çözmek için, belki de ilk sorduğun soruya cevap vermek lazım" dedi...

"Bu topraklarda Kürt devleti kurulacaksa, biz kurarız Arthur! Dua et, Albert Leonhard ve Arthur Aleksandır isimleri, suikastla ilişkili çıkmasın!"

1 Eylül 2007
22:10 Vapuru, Üsküdar

Feyzullah Yiğit'i Türkler öldürdü!

22:10 Vapuru, Eminönü iskelesine demirleyeli epey olmuştu. Hüsnü Baba, iki genç kızın yanına oturmasıyla birlikte elindeki tütün sarmasını yan tarafa bıraktı. Ellerini dizlerinin üzerine koyup derin bir iç çekti:

"Sevban!"

"Buyur Baba!"

"Bir ışık Galata Kulesi'nde, bir ışık Süleymaniye Camii'nde evlat! De bana, gördüğün nedir?"

Sevban, Hüsnü Baba'nın duymak istediğini bir cümlelik sorudan anlamıştı. Utandığını ele veren bakışlarını, bekleme salonunda kendisini rahatsız eden gözlerin sahibine çevirdi; bir Galata Kulesi'nin parıldayan renkli ışıklarına, bir de genç kızın boyalı gözlerine baktı. Diğer iskemlede, gelinliği hatırlatan beyaz elbisesi ve gülümseyen yüz ifadesiyle kendisini izleyen genç kızla göz göze geldiğinde, neden olduğunu anlamadığı bir hisle boynunu tekrar kalbine yaklaştırdı:

"Galata göz gibi, Süleymaniye gönül gibi bakıyor Baba!"

"Eyvallah evlat!"

"Gözün etrafı alımlı, ışığı dışa yansıyor. Ne vakit, gözü-

mü rahatsız eden ışıltısıyla Galata'ya baksam, aklıma dünya geliyor!"

"Eyvallah evlat!"

"Süleymaniye'de ışık içe kapanmış Baba! Ne etrafı rahatsız ediyor, ne de gözü yoruyor. Bir nebze nur, bir nebze huzur; ışık, Süleymaniye'yi efsunlu kılıyor!"

"Eyvallah evlat!"

"Af edersin Baba! Göremediğimizi göstermek büyüklerin hediyesi!"

"Gönül de bizim, göz de evlat!"

"Eyvallah Baba!"

Ahşap sehpanın etrafına, Hüsnü Baba'da gördükleri usule göre oturan iki genç kız; elleri dizlerinin üstünde, şaşkın bakışları Sinan'ın camiinde, Sevban'ın sözlerine anlam vermeye çalıştılar. Vapur'a bindikleri andan itibaren merasim havasında seyreden sohbete, Baba'nın selamıyla birlikte kızlar da dâhil oldular:

"Hoş geldiniz, sefa getirdiniz hanım kızlar!"

"Hoş bulduk Baba, Yunusleyin!"

Baba'nın selamını hiç düşünmeden ve Yunus'un ismini vererek alan genç kız, hemen yanında oturan arkadaşından daha çok, Sırrî ile Sevban'ı şaşırttı. Merhumun ismini duyan Hüsnü Baba, kızın gözlerindeki ifadede, az evvelki samimiyetin sırrını çözmeye çalıştı:

"İsmin nedir hanım kızım?"

"Eyzün'dür Baba. Anam, dünyaya gözlerimi açtığım vakit kapamış gözlerini. Eylül'de, hüzünle gelirim diyesi Babam; ismimi Eyzün koymuş."

"Eyvallah kızım!"

"..."

"Takvimin dili ne söyler Sevbanım?"

"Eylül'ü selamlar Baba, birinci günü yolcu etmedeyiz inşallah."

"Eylül'de, hüzünlü günümüzde geldin Eyzün. Hoş geldin!"

"Eyvallah Baba!"

Hüsnü Baba, kızın "Eyvallah" sözünden sonra kaşlarını çattı. Sinirlendiği zaman yaptığı gibi sağ elinin baş parmağını diğer dört parmağı ile sıkarak çıtlattı. Eyzün, kusurunu anlayınca boynunu büktü ve sustu.

"Edep dediğin, edebî olmalı ki, güzel ola kızım..."

"..."

"Bugün, hemi kadına, hemi erkeğe; edebin kendincesi gerek! Şimdi sorarsın, 'Edebin kendincesi nedir, edebîsi yok mudur?' diye."

"..."

"Var tabii... Olmaz mı? Lakin, günün kadını edebin erkekçesini takınmış; günün erkeği edebin kadıncasını giyinmiş. Kadın da edepli, erkek de edepli olmuş amma edepte edep kalmamış..."

"Eyvall..."

"Eyvallah sözü; dilin değil, kalbin zikridir kızım... Kalp dediğinin anlamı Arap lisanında saklı: Kalb etmek; değiştirmek, dönüştürmek demektir. Eyvallah, her gördüğü garipliğe 'Allah Allah' diye şaşırmayı bırakmış kişinin, Allah'ın takdirine boyun büküp teslimiyetini ifade etmek için söylediği kelamdır. Devir, gönlün amelini dilin üslendiği delikanlı devri ya; hoş sözü boş söze çevirenlerin cirit atması da bu yüzden!"

Baba'nın sözleri dilinden tane tane dökülürken; Eyzün,

kelimelere ustaca giydirilen mesajları anlayabiliyordu. Konuşmak istiyor, kudret bulamıyordu. Susmak istiyor, Baba'nın gözlerine bakan gözlerini susturamıyordu.

"Sevban ile Sırrî'nin eyvallah'ı helal, nefsin sana söylettiği kelam haramdır evladım! Eyvallah'ın tadına varmak dilersen, adını Sevban'ın listesine yazdırmalısın."

"Peki Baba!"

Hüsnü Baba, bakışlarını Eyzün'ün arkadaşına çevirdiğinde, "Öğrenci misiniz hanım kızım?" diye sordu. Baba'nın sorusunu, "Evet efendim" diye cevaplayan genç kız, şaşkınlığını henüz üzerinden atamamış halde, bir Sırrî'nin âmâ gözlerine, bir Baba'nın yüzüne bakıyordu.

"Kitabınız tarih, dersiniz nedir kızım?"

Baba, bu kez kızların elindeki kitaplara baktı. Genç kız, titremekle kekeleme arasında "Avrupa Tarihi" dedi.

"Bizde, Avrupa'nın tarihi fetihle başladı, fetihle bitecekti, değil mi kızım?"

"Anlamadım efendim!"

"Bizans'la Roma'yı söylüyorum kızım..."

"..."

"Öyle ya, biz tarihin gerçekleriyle büyümüşüz; siz, gerçekleştirilmiş tarihle... İstersen fazla kurcalamayalım."

"Yok hayır, ben çok meraklıyımdır tarihe. Ne demek istediniz?

"Demem o ki kızım, siz tarihi hikâye diye okuyorsunuz. İngiliz, his story demiş ya; tam o işte: hikâye!

"!!!"

Hüsnü Baba, derin bir nefes aldıktan sonra hiç konuşmayacakmış gibi başını boynuna doğru eğdi. Birkaç dakika tefekkür edip, yüzünü Topkapı Sarayı'nın olduğu tarafa

çevirdi.

"Sırrî!"

"Buyur Baba!"

"Gözlerim perdeli, İstanbul'u göremem diye üzülürsün ya evlat! Sana İstanbul'dan hikâye anlatayım, perdesiz gözlerin görmediğine vakıf ol!"

"Eyvallah Baba!"

"Rahmetli dedemden duymuşluğum var: Mehmet, henüz küçük bir çocukken Bursa'da arkadaşlarıyla oyun oynarmış. Çocuklardan birinin adı Hasan, diğerininki Sadık. 'Ben, büyüyünce İstanbul'u alacağım' diyesi Mehmet, arkadaşlarına fetih için söz vermiş. Evvel bu işe inanmayan Hasan'la Sadık, sonraki günlerde, padişah evladı Mehmet'in önünde, 'Sen sefere çıkarsan, biz de orduna katılırız' diye kavilleşmişler."

"Eyvallah Hasan, eyvallah Sadık!"

"Gün gelmiş, Mehmet tahta çıkmış Sırrî! 'Sözüm söz, işim fetih' diyerek, sefer için ferman yazdırmış. Bir gün, yeniçeri destur isteyip, 'Hasan diye biri geldi efendim, Ulubat'tan arkadaşınız olduğunu söyler' demiş. Sultan Mehmet, çocukluk arkadaşını hemen içeri aldırmış. Hasan huzurda hazır, 'Sadık gelmedi mi sultanımız?' diye sual edermiş: 'Memlekette aradım, benden üç gün evvel yola çıktığını söylediler.'"

"Eyvallah Sadık!"

"Sultan Mehmet, 'Henüz gelmedi' diye cevap vermiş... 'Bugünlerde gelir, sana haber ederim.' Ulubatlı Hasan huzurdan ayrılmış, orduya katılmış. Dünya gözüyle en güzeli görmüş ya, büyük bir aşkla ölümün en güzeline yürümüş."

"Rahmetullahi 'aleyh!"

"Sultan Mehmet, vefat etmeden önce son seferine hazırlanırken, Roma'dan bir mektup almış Sırrî! Mektupta Hıristiyan bir kardinal, 'Efendim, ömrümün son zamanını kendi vatanımda geçirmek dilerim. Beni, İstanbul'da bir kiliseye almanız mümkün mü?' diye ricada bulunmuş. Sultan Fatih çok sinirlenmiş, kardinale emir göndermiş: Göreviniz tamam olmadan asla!"

"Eyvallah sultanım!"

"Mektubu yazan Sadık'tır, Sırrî! Sultan Mehmet, İstanbul'u fethederken Sadık'ı Hıristiyan kimliğine büründürmüş, kiliseye yerleştirmiş. Sadık yükselmiş, yükselmiş, kardinalliğe kadar ilerlemiş. Derler ki, Fatih zehirlenmeseydi de, son seferinde Roma'yı fethetseydi; Sadık'ı Hıristiyan dünyaya papa yapacaktı!"

Hüsnü Baba'nın anlattıkları, Sevban'ı ve Sırrî'yi şaşırtmıştı. Baba'nın yüzüne bakan Sevban, Sırrî'nin bedeninin titrediğini fark edip elini arkadaşının omzuna koydu.

"Sadık, o günden sonra kilisede bir zincir oluşturmuş Sırrî. Ajanlar yetiştirmiş, papaz diye kiliselere yerleştirmiş. Sultan Abdülhamit'e kadar bu silsile devam etmiş. Sultan Abdülhamit, Sadık'ın mirasını devam ettiren kişiye, kimsenin bilmediği özel bir sandık, sandığın içinde özel bir sancak göndermiş!"

"Eyvallah sultanım!"

Eyzün, arkadaşının gözlerine bakarken, aynı soruyu onun da sormak istediğini anladı. Mahçup bir ses tonuyla "Af edersiniz efendim" dedi... "Anlattıklarınız gerçek mi?"

Hüsnü Baba, olumlu veya olumsuz herhangi bir tepki vermeden Saray'ı izlemeye devam ediyordu. O sırada, Eminönü İskelesi'nin bekleme salonunun kapıları kapatıldı. Günün yorgunluğunun kollarına ve bacaklarına

vurmuş olduğu yürüyüşünden belli olan halat görevlisi, kolunu kaldırıp 22:40 vakitli son sefer için hareket işareti vermek üzere iken, Sevban'ın sesini duydu:

"Raşit Abi! Baba'nın misafirleri var. Bir nefeslik müsaade olur mu?"

"Selamlar olsun yegenim: Hemi Baba'ya, hemi Baba'nın dostlarına..."

22:40 vapurunun son yolcusu Raşit Bey; elini, vapuru rıhtımdan kurtarmak niyetiyle tuttuğu halattan çekip bir nefeslikara için sol kulağının üstündeki sigaraya götürdü. Halatın küçük çizikler açtığı sağ eliyle önce bıyıklarını sıvazladı, sonra da cebindeki kibriti çıkardı. Vapurun yanında sigarasını içerken sol elini beline koymuş, sigarayı tuttuğu sağ elini vapura doğru dalga yapıp ritim tutuyordu:

Dalgalaaaandım da duruuuuldum
Koştum aaaardındaaaan yoruldum
Binlerrrce güzzzeeel gördüüüüm deeee
En son sanaaaa vuruulduuum...

Raşit, "binlerce güzzeeell" mısrasını mırıldanırken, vapurun üst katında oturan bayanları işaret ediyor, kendince vapura naz yapıyordu.

Hüsnü Baba'nın yanından ayrılan ve hızlı adımlarla iskele babasının yanındaki merdivenden inmeye çalışan uzun boylu kız, Raşit'in yaptıklarını görünce, "Bunların hepsi kafayı yemiş" dedi.

"İyi geceler ablacığım..."

"Aman aman kalsın! Ben inerim, lüzum yok..."

"Baba'dan el alan, bizim el vermemize ne bakar değil mi?"

İnmesine yardımcı olmak niyetiyle kıza elini uzatan Raşit, yediği fırçaya rağmen moralini bozmadı. Tekrar va-

pura dönüp, "El, el vermezse; yar el verir kuzum" dediği duyuldu.

"Bir misafirimiz daha var Raşit Abi!"

"Eyvallah yegenim."

Eyzün, Sevban'ın sözleriyle birlikte ayağa kalktı. Yüzünü aydınlatan çocuksu neşe, ayrılma vaktinin gelmesiyle birlikte kayboluverdi. Yüreğini içten içe kemiren sıkıntı, gözlerindeki heyecanı da alıp götürmüş, hüzünlü bir çehre Eyzün'ü esir alıvermişti. Az sonra, ruhunda sıcak rüzgârlar estiren bu mekandan ayrılacak ve kendisine huzur veren şu insanlarla belki de bir daha konuşamayacaktı.

Ayakta durduğu kısacık sürede, Eyzün'ün aklından çok şey geçti. Hüsnü Baba, Sırrî, Sevban... Eyzün, o güne kadar yaşadığı bütün güzellikleri ve o gün elinde olan bütün kıymetleri Hüsnü Baba ile Sevban'ın yanında kalmak uğruna feda edebilirdi. İçindeki Eyzün'le kavgaya tutuşalı çok olmuş muydu? Genç kız, henüz anlam veremediği farklı bir hissin kalbini sızlattığını düşünüyor, kabul etmekle direnmek arasında gidip geliyordu. Yüreği, vapurun dalgalar üzerindeki seyrine benziyordu. Gidiyor, geliyordu... Rıhtıma yaklaştığında ise, yine kendi içinden bir güç, onu bütün kuvvetiyle rıhtımdan uzaklaştırıyordu.

Genç kız, Hüsnü Baba'nın elini öpüp birkaç adım geri çekildi. Başını hiç kaldırmayan Sevban'ın yüzüne bakıyor, bakışlarını Hüsnü Baba'dan kaçırmaya çalışıyordu.

"Hayırlı geceler Eyzün kızım."

Genç kız, mahzun bir ifadeyle "Hayırlı geceler efendim" dedikten sonra yavaş adımlarla ve fakat sırtını Baba'ya dönmeden yürümeye başladı. Elini, Sevban'ın tutunduğu demirlere sürüyor; gözünün önüne, Sevban'ın elindeki bakır semaver ile siyah bakkal poşeti geliyordu.

"Eyzün!"

Hüsnü Baba, sol elinin avuç içi ile sağ elinin üstünü ovarken Sevban'ın yüzüne baktı.

Eyzün'ün gözyaşından bir damla, el öpmek için eğildiği sırada Baba'nın eline düşüvermişti.

Yaşlı adamın her hitabında farklı bir endişeye kapılan genç kız, anlam veremediği o korkuyu yeniden yaşadı. Ürkek bakışlarla "Efendim" dedi...

"Bülbülün güle tavrını ilk anlayan bahçevandır kızım! Eylül'ün ortasında, uçtuğun yer Boğaziçi, konduğun Göksu olursa; gözün mehtapla, gönlün gül kokusuyla tazelenir."

Mehtap gecesi, Göksu'ya gelmesini işaret eden Hüsnü Baba'nın daveti, Eyzün'ün yüzünde güller açmasına yetmişti. Genç kız, içindeki coşkun neşeyle ve yine Sevban'ın yüzüne bakarak vapurdan ayrıldı.

"Hayırlı geceler ablacığım..."

"Eyvall... Şeyyy, teşekkürler Raşit Abi, sağolasın... Hayırlı geceler..."

Raşit, bu kez şaşırmış gözlerle kızın yüzüne baktı. Sessizce "Hasbünallah" çekip; "İstanbul, insanı öldürür!" diye mırıldandı.

***

"Sırrî!"

"Buyur Baba!"

"Ne görürsün evlat!"

"Bir gözümde ateş, bir gözümde kefen var Baba!"

"Yanacak mı, yakacak mı evlat?"

"Yanarsa kefeni yırtıp atar, yakarsa kefene sarar Baba!"

"Vaktinden uzun yanan ateş, ateşi tutan eli yakar Sırrî. Dua edelim, ateşin ömrü uzun olsun!"

"İnşallah Baba!"

***

Vapur, iskeleden yola çıkmış, Raşit için bardağa doldurulan çay kendisine ikram edilmişti. Dudaklarının iki tarafından çenesine doğru sarkmış hilal şeklindeki bıyıkları, kırk yaşın olgunluğu ile mahallenin ağır abisi havası veren ciddi bakışları ve muhatabını etkileyen çakır gözleri ile Raşit, külhanbeyi tarzındaki üslubuyla dinleyenlerin üstünde her zaman bir iz bırakabiliyordu. "İstanbul insanı, öldürür Baba!" diyerek söze başladı.

"Bizde bir lidere, bir de nimete yamuk olmaz Baba. Dost dediğin en büyük nimet. İstanbul insanı, ne dost kadri bilir, ne nimet kadri."

Hüsnü Baba, Kibritli Raşit'in sözlerini yorumlamaya çalışıyordu. Sözünü kesmeden dinlemeye devam etti.

"Ara sıra gelir bizimle sohbet edersin. Semi'na ve eta'na; duyduk, itaat ettik. Akıl vermek haddimize değil Baba. Senin sohbetinden bir alan var, bin alan var. Sevban kardeşimiz, senin bir söylediğini bin anlamla kavrayabiliyor. Amma biz öyle değiliz. Oturup birlikte çay içmişliğimiz, aynı halkada ders dinlemişliğimiz, aynı membadan hararet gidermişliğimiz var. Sevban'ın aklını bahane kılıp bize büyüklendiğini, kibirlenip Kibritli'yi küçümsediğini görmedim."

"Neyi gevelersin Kibritli, de diyeceğini!"

"Sevban'ı yanında gezdirmene halkadakiler iyi bakmıyor Baba. Nefis, nefesin tükendiği günü hesap ettiriyor. 'Baba, vefatından önce postu kime bırakır' diye tespih çekiyorlar. Meclise ciddi bir ayar gerek Baba."

"Eyvallah Kibritli!"

Hüsnü Baba, Raşit'in sözlerinden sonra gömleğinin cebinden çıkardığı zarfı açtı. Zarfın içindeki kâğıtlara şöyle bir göz atıp, daha evvel yazdığı notları tekrar okudu. Kafasını kaldırıp Kibritli'yle göz göze geldi ve kısık bir sesle; "Çam, ben isem; kozalak, Sevban'dır" dedi.

"Eyvallah Baba!"

Yaşlı adam, Kibritli'nin uzattığı kalemi alıp, art arda dizili üç kâğıdın son sayfasına; kendisinin ve Raşit'in görebileceği iki cümlelik bir not düştü:

Feyzullah Yiğit'i öldürenler Türk istihbaratçılardır. Aynı kişilerin, Kerkük'le ilgili hesapları olduğu aşikârdır ve postu ele geçirmesi muhtemel ekip üzerine strateji kurmaktadırlar!

3 Eylül 2007
Kandil Dağı, Irak

"Sözümüz, bizi bu topraklarda misafir bilene..."

Eğitim alanında, Diyarbakır ve Mersin'den getirilen öğrencilerin talim yaptığı bölüm tel örgülerle çevrilmiş, birkaç metre aralıklarla kurulmuş barikatların önüne, jandarma kıyafeti giymiş militanlar yerleştirilmişti.

Çocuklara sokak çatışmaları dersi veren Mahzun'un keskin bakışlarında şimşekler çakıyor, yüzündeki bulutlu ifade, henüz birkaç gün önce kampa gelen gençleri ürkütüyordu.

Mahzun'un gençlere ders verirken etrafına yaydığı korku, bir süredir Bejndar'ın yanında eğitim alanını izleyen İngiliz gazeteci Gabriyel Davsın'ın dikkatinden kaçmadı. Elindeki kamerayla genç militanın her hareketini kayıt altına alan Davsın, "Mahzun'un yüzündeki ifade, kayaların yüzüne yansımış" dediğinde, Bejndar'ın tepkisiyle karşılaştı.

Kaşlarını çatan genç komutan, "Kayaların yüzündeki ifade, Mahzun'un yüzüne yansımış olmasın?"dedi. "Dağda, insanı toprak şekillendirir Mistır Davsın. Buraların toprağı, üzerinde kendisine benzemeyen insan gezsin istemez."

"Bu söz bana mıydı Bejndar?"

"Tövbe. Siz misafirimizsiniz. Bizim sözümüz, bizi misafir bilene."

"Türkler'e, öyle mi?"

Davsın'ın sorusuna bir süre yanıt vermeyen Bejndar, omzunu silkip birkaç metre ötedeki kayaya doğru yürümeye başladı. Davsın'ın kendisini takip etmesini isteyen ifadesiyle, "Bastığımız yere izimizi bıraktık" diye söyleniyordu.

Bejndar; Mahmut Dicle'nin infazından sonra Başkan Vekili olan Şeyhmuz Bakur'un örgüt içinde en fazla güvendiği isimlerden biriydi. Yirmi altı yaşındaki genç militan, iki gün önce Kandil Dağı'ndaki kadronun başına "siyasi komutan" olarak atanmış; bir taraftan militanlara ders vermek, diğer taraftan örgüt için siyasi projeler üretmekle sorumlu kılınmıştı.

"Türkler'i neden sevmiyorsunuz Mistır Davsın?"

Kahverengiye çalan kumral saçları, dudaklarından aşağıya sarkan ince bıyıkları ve güneş yanığı kavruk teni ile "dağa ait" görüntüsü veren Bejndar'ın, eliyle sardığı tütünü Gabriyel Davsın'a uzatırken düşünceli olduğu İngiliz gazetecinin gözünden kaçmadı. Cebinden çıkardığı kibriti ateşlediği sırada, Davsın'ın şaşkın bakışları önünde sorusunu bir kez daha tekrarladı:

"Türkler'i neden sevmiyorsunuz?"

Gözlerini eğitim alanındaki militanlara kilitleyen Bejndar, İngiliz gazetecinin cevabını beklemeden, "Mahzun'un dağa çıkmak için bir sebebi var" diye ekledi... "Senin sebebin nedir?"

"Anlamadım Bejndar..."

İngiliz gazeteci, Şeyhmuz Bakur'un liderliğe yükselmesinin ardından örgütte yaşanacak değişimleri izlemek için Kandil Dağı'na gelmiş, Bakur'a yakınlığıyla tanınan Bejndar'ın kendisine yardımcı olacağını düşünerek genç ko-

mutanla konuşmak istemişti. Örgüt içinde, askeri kanatla siyasi kanat arasında ciddi bir sürtüşme olduğunu bilen Davsın, bu çatışmayı yorumlamak için Bejndar'la Mahzun arasındaki ilişkiyi anlamaya çalışacaktı.

"Gazetede yeni bir yazı dizisi başlatacağız Bejndar. Bölgede her geçen gün yeni gelişmeler yaşanıyor. Herkes, örgütün neler yapacağını merak ediyor."

"Türkler'le de konuşuyor musunuz?"

"Evet."

"Kürtler'in düşman olduğunu mu söylüyorlar?"

"Hayır, böyle bir şey duymadım."

"Bizi misafir olarak mı görüyorlar?"

"Hayır."

"Öyleyse neden soruyorsun?"

Gabriyel Davsın, Bejndar'ın uzun süre konuşmak istediğini düşünerek çantasındaki ses kayıt cihazını çıkardı. Pilleri cihazın arkasına yerleştirirken, genç komutanın tepkisiyle karşılaştı:

"Sohbet ediyoruz Mistır Davsın, değil mi?"

İngiliz gazeteci, Bejndar'ın asi bir edaya bürünmüş gözlerine baktığında, karşısındaki militanda farklı bir hava olduğunu anlamaya başladı. Eğitim alanındaki militanları seyreden genç komutan, sakin tavrı ve kendine güvendiğini belli eden duruşuyla Davsın'ı etkilemeyi başarmıştı.

Elindeki pilleri tekrar çantaya koyan Davsın, o ana kadar arkadaşı gibi konuştuğu, oğlu yaşındaki genç komutana daha saygılı davranması gerektiğini düşündü:

"Peki efendim!"

***

"Gazetecilik güzel meslek Mistır Davsın. Ben de üniversitede öğrenciyken gazeteci olmak istiyordum."

Bejndar, pişmanlığını ifade eden sözlerine, "Ne kadar boş hayallerimiz varmış" diyerek devam etti...

"Hocalarımız sık sık o meşhur sözü tekrarlardı: Dünya tarihinin on sekizinci yüzyıla kadar olan kısmı tarihçilerin, sonraki kısmı gazetecilerin ilgi alanında olmalıdır. Benim araştırmak istediğim dönem, Birinci Dünya Savaşı'nın öncesi ve sonrasıydı. Emperyalist güçlerin, Musul petrolleri için kurdukları düzen; suikastlar, savaşlar, insan onurunu hiçe sayan saldırılar..."

"Siz, üniversite okudunuz mu efendim?"

"Evet, belki de hayır. Boğaziçi Üniversitesi'nde üç yıl tarih eğitimi aldım. Son sınıfta, mezun olacağım yıl okuldan ayrılıp dağa çıktım."

"Yanlış anlamayın ama..."

"Niye yanlış anlayayım?"

Bejndar'ın sesini yükselttiği şu anda, İngiliz gazetecinin içine ani bir korku düşmüştü. Ne söylemesi gerektiğine karar veremeyen Davsın, genç komutanın bakışları karşısında boynunu büktü.

"Ayrılmakta haklıydım. O gün, belki de yaşadığım en namussuz, en sahtekâr, en aşağılık gündü benim için."

Davsın, Bejndar'ın kendisine değil, yaşadığı olaylar sebebiyle okuldaki bazı kişilere kızdığını anlayınca rahatladı. Belli ki Bejndar, daha önce hiç kimseyle paylaşmadığı olayları ilk kez anlatıyordu. Dişlerini sıkarak konuşan genç komutan, yaşadıklarını hatırladıkça elindeki bıçağı daha sert kullanıyor; nasırın etrafını deşmesiyle birlikte yüzündeki acı hissi artıyordu.

"Ortadoğu'daki milletlerin tarihsel serüveni hakkında bir ödev hazırlamıştık. Herkes, yazdıklarını sınıftakilerle paylaşmak ve vardığı sonuçları savunmak zorundaydı."

"Sunum mu yapacaktınız?"

"Evet, öyle de diyebiliriz. Benim konu başlıklarımdan biri Kürt Dili ve Kürt Kültürü idi. Sıra bana geldiğinde, hocamız elimdeki ödevi aldı, inceledi. Bir süre düşündükten sonra, İskender'in ödevini görmek istediğini söyledi. İskender, Türk milliyetçisi bir arkadaş. Onun hazırladığı metni bana verdi, benim hazırladığım metni de ona. Neden? Farklı bir şey yapacakmışız. Ben onun ödevinde yazanları savunacağım, o da benim yazdıklarımın savunmasını yapacak. Alacağımız not; metinde yazanlara göre değil, savunmamızdaki başarıya bağlı olacak. İskender'i ikna edersem ben iyi not alacağım, İskender beni ikna ederse o iyi not alacak."

"İlginç!"

"Evet Mistır Davsın. On beş dakika falan İskender'in metnini okudum. Sonra başladım savunmaya; Kürtçe diye bir dil olmadığını, Kürt dilinin Osmanlıca, Farsça ve Arapça'dan derlenmiş sıradan bir ağız sayılması gerektiğini söyledim. Kürt diye bir millet de olamazdı, Anadolu'da yaşayan herkes Turan'dı ve Türk ırkından geliyordu. Kürtler bir medeniyet ve kültür üreticisi değillerdi. Zaten bugüne kadar kurdukları bir devlet de yoktu. Bunları anlattım, İskender'i ikna etmeye çalıştım."

"İkna oldu mu İskender?"

Bejndar, elinden damla damla dökülen kanı cebinden çıkardığı sarı renkli bezle durdurmaya çalışırken Gabriyel Davsın'ın yüzüne baktı:

"Sıradan şeyler söylemiştim Mistır Davsın. Klasik slo-

ganları tekrarlamıştım. Hatta İskender'in deyimiyle, 'tam bir Türk kafatasçısı gibi' konuşmuştum. İkna olmadı."

Bejndar'ın sesindeki öfke, o anı tekrar yaşadığını belli ediyordu. "Namussuz" diye bağırdığı sırada, elleri titremeye başladı:

"Benim metinde yazanları öyle güzel savundu ki; onu zorlayacak ne kadar soru sorduysam hepsini cevapladı: Kürt Dili, Hint-Avrupa Dil Ailesi'nin İran kolundan gelen çok zengin bir dilmiş. Farsça ile Kürtçe birbirine ne kadar benziyorsa, Kürtçe ile Hint dilinin gramer yapısı da birbirine o kadar benziyormuş. Kürtçe'deki soluk borusu harfleri h ve g, İbrahim Tatlıses'in çıkardığı tonlamayla, aynı dil kökünden gelen İskoçya ve İrlanda gibi birçok Avrupa ülkesinin dilinde de bulunuyormuş."

"Kültürlü çocukmuş İskender."

"*Peki, neden Kürtler arasında dil anlaşmazlığı çıkıyor, farklı lehçeler konuşuyorlar, birbirleriyle anlaşamıyorlar* diye sordum. 'Türkiye Türkü, Özbek Türkü ile neden anlaşamıyorsa o yüzden. İkisi farklı diller mi konuşuyor?' diye cevap verdi. *Kürtçe'deki kelimeler Farsça'dan dâhil olmuştur* dedim; beklemediğim bir itiraz geldi. Meğer, *kelime* ve *dâhil olmak* Türkçe kökenli değilmiş. 'Sen Türkçe konuşmuyorsun o zaman' dedi. Mem u Zîn'i örnek gösterdi; Ehmede Xani'nin eserinin, sadece Kürt edebiyatı için değil, dünya edebiyatı için de çok önemli olduğunu söyledi.

Tartışma uzadı, siyasi boyut kazandı. Bütün sınıfın içinde bana dönüp, 'Siz Türkler din kardeşliğinden bahsediyorsunuz; sorarım sana, Hazreti Muhammed'den daha fazla dindar veya daha fazla milliyetçi olabilir misin?' dedi. Veda Hutbesi'nden referans getirdi: Arap'ın Arap olmayana üstünlüğü yoktur! Türkler için 'emperyalist devletle-

rin ortağı' diyordu. Kurtuluş Savaşı'nda Kürtler emperyalistlere karşı Türkler'le birlikte onurluca savaşmış, fakat savaştan sonra Türkler, Kürtler'e emperyalist politikalar uygulamış. İlginç bir soru sordu İskender: 'Senin baban Kurtuluş Savaşı'nda şehit düşse, savaştan sonra uğruna şehit verdiğin topraklarda, sayıları Türkler'den fazla diye, bir Kürdiye Devleti kurulsa ve bu devlette Türkçe konuşmana izin verilmese ne düşünürdün?' Cevap vermek istedim; üniter devlet, tek millet, tek devletten bahsettim. 'Amerikan ağzıyla konuşma bana' dedi. 'Elli yıl sonra bu topraklarda Kürt nüfusu daha fazla olacak. O zaman devletin adının Kürdiye olmasını ve Türkçe konuşmanın yasaklanmasını kabul edecek misin?' diye sordu. Ne diyebilirdim, bilmiyorum."

"Hocanız ne yaptı?"

"Tepkiliydi. İskender'in aşırıya kaçtığını, gerçekleri çarpıttığını söyleyip tartışmayı noktaladı."

"Dağa çıkmanın sebebi neydi peki?"

"O gün, Fatma'nın doğum günüydü. Koridorda hediyesini verirken *ez jite hez dıkım* dediğimi duyan İskender, kaşlarını çatıp 'Köpek gibi havlıyorsun' diye bağırdı. Gururum kırılmıştı. Bir daha okula gitmedim. Bir hafta sonra da dağa çıktım."

Gabriyel Davsın, genç komutanın sesini kısarak anlattıklarında ilgi çekici bir ayrıntı yakalamanın verdiği iştahla "Fatma'yı çok mu seviyordunuz?" diye sordu. Bejndar'ın kendisine vereceği tepkiyi bilseydi, ne Fatma'nın ismini, ne de sevgisini dile getirirdi.

"Sen magazinci misin?" diye çıkışan Bejndar, "dağa çıkmanın Fatma'yla ne ilgisi olabilir?" diye bağırdı.

"Af edersiniz efendim."

Bejndar, İngiliz gazetecinin kendisinden özür dileyen bakışlarını ciddiye almadı; elindeki bıçağı, oturduğu kayadan aşağıya doğru hızlıca fırlattı. Mahzun'a kilitlenen gözleri zihniyle uyumlu değildi. Fatma'yı ve Fatma'nın içinde bulunduğu hatıraları düşünüyor olmalıydı:

"Dağa çıktıktan sonra arkadaşlara sordurdum."

Sol elindeki nasırı ısıran Bejndar, Davsın'ı şaşırtmaya devam ediyordu. Gözlerini eğitim alanından ayırmadan derin bir iç çekti, sakin ses tonuyla "Hoca adil davranmış" dedi...

"Sunumdan ben otuz almışım, İskender seksen beş almış."

"..."

"Bilir misin Davsın; o gün, yanımda Fatma olmasaydı İskender'le kavga ederdik. Fatma'nın nezaketine gölge düşsün istemedim. Zaten Tahir arkadaşımız İskender'e haddini bildirmiş."

Belli ki, üniversiteyi son sınıfta terk eden Bejndar; dağa çıkarken "her şeyi" geride bırakamamıştı. Tahir'den bahsederken gözlerinin içi gülüyordu. Davsın, genç komutanın Fatma ile olduğu gibi Tahir'le olan ilişkisini de merak etmeye başlamıştı. Kim bilir Bejndar, üç yıldır kimseye anlatmadıklarını o günden sonra yine saklı tutacaktı.

Belini rahatsız eden telsizi kuşağından çıkarıp kayanın üzerine koyan Bejndar, "Tahir benim en yakın arkadaşımdı" diyerek sözüne devam etti...

"Trabzonlu. Küçükken sulanmış fidanlardan, İskender gibi odunlaşanlardan değil. Vatan da severdi, insan da; toprağa da âşıktı, topluma da. Amcamın Kıbrıs gazisi olduğunu söylediğimde dostluğumuz daha da pekişti; onun babası da Kıbrıs'ta savaşmış, gazi olmuş."

Bejndar, bakışlarını uzun süre sonra ilk kez İngiliz gazeteciye çevirdi: "Bilir misin, Mahzun benim amcamın oğludur" dedi...

"74'te, Te Ce ordusunda Rumlar'a karşı savaşan amcam, son yıllarında Mahzun'u dağa çıkarmak için çok uğraştı. Mahzun, babasını tersleyip benim peşimden İstanbul'a geldi. Okumak istiyordu. Beş yıl önce Te Ce askerleri Mardin'de amcamı pusuya düşürüp şehit ettiler. Mahzun, baskılara kulak tıkadı, dağa çıkmayı kabul etmedi. Liseyi bitirip polislik sınavını kazandı. Akrabalarımız izin vermediler, 'Düşman devlete polis mi olacak?' diyerek polis olmasını kabul etmediler. Okula yazılamadı. Ama dağa da çıkmadı. 2004'ün Mayıs ayında, Beşiktaş'ta, Barbaros Bulvarı'ndaki alt geçit inşaatında çalışmaya başladı."

Gabriyel Davsın nefesini tutmuş, genç militanın hüzünlü yüz ifadesiyle anlattıklarını dikkatle dinliyordu. Bejndar'ın Mahzun hakkında söyledikleri ilgisini çekmişti. Mahzun'a bakmakla, Bejndar'ı kızdırmamak arasında gidip gelirken; Bejndar'ın, bakışlarını Mahzun'a çevirmesini fırsat bildi.

"Mahzun hak bilen, hukuk tanıyan çocuktur. Dürüsttür de. Ama en çok da gururludur. Sen, gurura dokunmak nedir bilir misin Mistır Davsın?"

"..."

"Mahzun o gün bilmiş işte. Mayıs'ın yirminci gününde, şantiye şefinin parası çalınmış. Muhtemelen parayı çalan o iki çocuk, ağız birliği edip, 'İçimizde tek Kürt Mahzun'dur, parayı da o çalmıştır' demişler. Usta, çocukları ciddiye almamış ama Mahzun kendisine söyleneni çok ciddiye almış."

"..."

"Bir Kürt'ü dağa çıkarmak ne kadar kolaymış, değil mi Mistır Davsın?"

"Evet efendim."

"Mahzun, o günden beri Türkler'e aşağılayıcı gözle bakar. Belki de haklıdır. Ama ne zaman bir Te Ce askeri öldürülse üzülür. Bazen köylüler sınırdan hayvan geçirmek için Mahzun'dan yardım isterler, hudut karakolunu oyalamak gerekir. Mahzun taciz ateşi için emir verir; askerlerin öldürülmemesini şart koş..."

Konuşmasına aniden ara verip bakışlarını sol yanına çeviren Bejndar, belli ki telsizden gelen sinyali dinlemeye başlamıştı. Nefesini tutmuş, eline aldığı telsizi kulağına yaklaştırırken, "İflahsız" diye mırıldandı. Sesi daha net duyabilmek için, telsizin yönünü değiştirmeden, oturduğu kayanın üstünde yavaşça ayağa kalktı.

Gabriyel Davsın, *İflahsız* ismini Şeyhmuz Bakur ve Mahmut Dicle arasındaki kavgayı kendisine anlatan Botan Eyalet Başkanı'ndan duyduğunu hatırladı. Meraklı gözlerini Bejndar'ın yüzünden ayırmıyordu. Heyecanını yatıştırmak için dudağını ısırdığında, genç komutanın yüzündeki ifade bir anda değişiverdi:

"Tanıyor musun yoksa İflahsız'ı?"

İngiliz gazeteci, hiçbir şey söyleyemeden başını iki tarafa sallayarak cevap verebildi. Konuşulanların içinden suikast, mahkeme, tabanca kelimelerini anlayabildi.

Telsizdeki seslerin kesilmesinden sonra Bejndar, dizlerini büküp tekrar kayanın üzerine çömeldi. Yeleğinin cebinden çıkardığı küçük deftere, Davsın'ın uzattığı kalemle bir şeyler yazdı. "Son günlerde bir hazırlık var ama ne olduğunu henüz anlayamadık!" diye mırıldanıyordu.

***

"Çantanızda ne var Mistır Davsın?"

Bejndar'ın, bakışlarını defterden kaldırmadan sorduğu soru İngiliz gazeteciyi şaşırtmıştı. Davsın, kampın girişinde defalarca aranan çantasının, Bejndar tarafından merak edilmesine anlam veremiyordu. Sessiz kalmayı ve genç komutanın sorusunu cevapsız bırakmayı düşünürken, duyduğu ikinci soruyla şaşkınlığı daha da arttı.

"Kitap taşıyor musunuz?"

Davsın'ın tedirginliği bir anda kaybolmuştu. Yüzünde beliren tebessümle, "Evet, birkaç tane" diye cevap verdi; çantasındaki kitapları çıkarıp Bejndar'a uzattı.

"Hepsi İngilizce mi?"

"Evet."

"Kampta kaç gün kalacaksınız?"

"İki gün daha buradayım."

"Bunları ödünç alabilir miyim? Gideceğiniz zaman teslim ederim."

İngiliz gazeteci, kitapları iki gün içinde okuyamayacağını düşünmesine rağmen, Bejndar'ın ricasını kırmadı. Çantasının fermuarını kapatırken, "Tabii ki" diye cevap verdi.

Crescent and Star: Turkey Between Two Worlds isimli kitabı, diğerlerinin arasından alıp en üste koyan Bejndar; "Bunu öğrenciyken okumuştum" diye mırıldanıyor, heyecanını saklamıyordu:

"Kinzer, Te Ce ordusunu fazlasıyla eleştirmiş, Türkler'in ordu-millet olduklarını göz ardı etmiş. Biraz daha soğukkanlı ve tedbirli olabilirdi."

Bejndar, sol elindeki yaranın hâlâ kanadığını görünce, kucağındaki kitapları dizinin altına koydu. "Kan akmazsa, yara iyileşir mi?" diye isyan ediyor, çektiği acı yüzüne yan-

sıyordu. Yine de, konuşmasına ara vermedi:

"Gerçekçi olmak lazım: Bir elde yara varsa, onu iyileştirmek diğer elin yardımıyla mümkündür Davsın! Hem; yarayı deşen de, kanatan da o el ise..."

"..."

"Bizim yaramızı deşen de, kanatan da emperyalistlerin güdümündeki Türkler oldu. Kendilerini milliyetçi diye tanıtan Türkler, benim dağa çıkmama sebep oldu. Vatanını gerçekten seven bir Türk, benim Kürtçe konuşmamı yasaklar mı Davsın?"

"..."

"Aklı başında milliyetçi arkadaşlarım vardı benim, en iyi onlarla anlaşırdım. Ve derdim ki, bu yarayı onlar iyileştirecek: Kürt'ün onurunu kıranlar Türkler olduğu gibi, onurunu teslim edenler de Türkler olacak. Bu yarayı kanattıkları gibi, merhemi de onlar olmak zorunda! Yoksa, bu topraklarda kan da aksa, zehir bütün vücudu kaplayacaktır Davsın!"

Sohbetin başından beri, Bejndar'ın en zayıf olduğu anı gözeten Gabriyel Davsın, genç komutanın yüzünü iyice ekşittiği şu anda; korktuğu için daha evvel dile getiremediği itirazını seslendirmek istedi. Bir süre, yarasından akan kanı durdurmaya çalışan Bejndar'ı sessizce izledikten sonra, gözlerini Mahzun'un olduğu tarafa çevirip "Türk'e düşman olmadığına inanmıyorum. Türk'ün de sana dost olduğuna..." dedi.

12 Kasım 1082
Nişabur, İran

"Vezir hazretlerinden beklediğimiz bir mektup var efendim!"

İmam-ı Gazali'nin ders okuttuğu tekkenin dış kapısında, yüzü kıbleye dönük olduğu halde nöbet tutan genç mürit; yirmi-otuz adım ötede atından inen ve tekkeye doğru yürümeye başlayan uzun boylu zatı fark ettiğinde, yüreğine korku ile karışık bir heyecan düştü. Hocasına haber vermekle yabancının gelmesini beklemek arasında kararsız kalmışken, "Hayır olsun inşallah" diye dua etti.

Atının yularını, dış avluya epeyce uzak bir ağacın gövdesine bağlayan yabancı adam, etrafına korku salan ihtişamıyla yürümeye devam ederken; genç mürit, yüreğindeki titremenin hayra alamet olmadığını düşünmüş olmalı ki, kapının eşiğini hürmetle selamlayıp hızlıca avluya geçti. Elleri göbeğinin üstünde bağlı; gözlerini, talebeleriyle sohbet eden hocasının yüzüne kilitledi. Bakışlarını mescidin avluya açılan penceresine çeviren İmam-ı Gazali, heyecanına şahit olduğu müridine ne bir işaret veriyor, ne de müridinin tedirgin gözlerine bakıyordu. Az sonra, yüzünü tekrar rahlesinin üstündeki risaleye çevirdiğinde, genç müridin tedirginliği biraz olsun azaldı.

"Selamün 'aleyküm!"

Sırtını mescide dönmeden avlunun dış kapısına doğru yürümeye başlayan genç mürit, hocasının göz hizasından çıktığında misafirinin yüzüne bakıp selamını aldı:

"Aleykümselam efendim. Hoş geldiniz, safa getirdiniz!"

Genç mürit, yabancı adamın elbisesindeki zenginliği, ümeradan olmasına yorsa da; yüzündeki deruni ifadeyi şairliğine veya ilim meclislerinde çokça bulunmasına bağladı.

Hocasıyla rabıtalı, sık sık tekkeyi teşrif eden civar beldelerdeki ulemanın yüzlerine aşina olan mürit, ilk kez gördüğü haşmetli zatın yüzüne, hayranlığını belli eden gözlerle baktı.

"Nasılsın evladım?"

"Allah razı olsun efendim!"

"Ebû Hâmid'in tekkesi burası mıdır?"

"Evet efendim. Kimlerdensiniz?"

"Horasan'dan, Ebû Hasan deyiniz!"

Genç mürit, konuştukça içindeki sıkıntıyı daha da hafifleten altmışlı yaşlardaki zatı, boynunu büküp elini kalbine götürerek selamladıktan sonra tekrar avluya geçti.

İmam-ı Gazali, göz göze geldikleri ilk anda tatlı bir tebessümle müridinin yüreğini ferahlattı. Bakışlarını, önce mescidin kapısına, sonra da en arka saftaki boş rahleye çevirmesi, misafirini buyur ettiğinin işareti olmalıydı.

"Efendi hazretleri sohbet halindeler. Sizin de iştirak etmenizi münasip gördüler."

"Sağ olasın evladım. Sen kimlerdensin?"

"Babam, Vezir Nizamülmülk'ün yetiştirdiği askerlerden Karaca İlhan'dır efendim. Yedi yıl geçti; nerede olduğunu bilmiyoruz!"

Altmışlı yaşlardaki yabancı adam, genç müridin sözüne şaşkın gözlerle karşılık verdi:

"Vezir hazretlerine mektup yazsaydın ya evladım. Belki bir cevap gelirdi."

"Anamın anlattığıdır efendim; vezir hazretleri dedemi, devlet-i ebed müddet için vazifeli kılmış. Dedemin vefatından sonra da babamı aynı vazife için yanına çağırmış."

Kendisine tebessüm ederek bakan zatın, Horasan'dan Bizans'a kadar herkesin isminden korktuğu, Büyük Selçuklu Devleti'nin kudretli veziri Nizamülmülk[14] olduğunu bilse, heyecanı hiç yatışmayacak olan genç mürit; "Vezir hazretlerinden beklediğimiz bir mektup var efendim" dedi... "Babamdan sonra, beni de hizmete çağırsın diye dua ederim!"

Nizamülmülk, babasını anlatırken gururu gözlerine yansıyan müridin başını okşadı, cübbesinin cebinden çıkardığı bir kese altını eline koymak istedi. Yüzündeki ifade bir anda değişen genç mürit, sol elindeki değneği avu-

14- Nizamülmük, 1064 ile 1092 yılları arasında, Büyük Selçuklu Devleti'nin en etkili ismi idi. Horasan Türkleri'nden olan büyük devlet adamı, kendi ismini taşıyan Nizamiye Medreseleri'nin de kurucusudur. Devlet hizmeti Tuğrul Bey'in zamanında başlayan Nizamülmülk, Çağrı Bey'in oğlu Alparslan'ın tahta geçmesiyle vezirlik makamına getirilmiş ve yirmi sekiz yıl boyunca hizmet etmiştir. Nizamülmülk, Horasan Valisi olan Alparslan'ın Selçuklu tahtına geçmesi, Alparslan'ın ölümünden sonra da Melikşah'ın sultan olması için büyük çaba harcamıştır. Selçuklular'ın istihbarat teşkilatını da yöneten Nizamülmülk, Alparslan ve Melikşah dönemlerinde ülkeyi yöneten asıl isim olarak tarihe geçmiştir. Malazgirt Zaferi O'nun zamanında kazanılmış; İslam dünyasının lideri konumundaki Abbasi Halifesi, Nizamülmülk'ün siyaseti sonrası Selçuklu Sultanı Melikşah'a, "doğunun ve batının hükümdarı" sıfatını kazandıran iki kılıç göndermiştir. Nizamülmülk, kendi yetiştirdiği istihbarat elemanı Hasan Sabbah'ın adamları tarafından suikasta uğramıştır.

cunun içine bastırırken, "Bu benim hakkım değil efendim" diyerek geri çekildi.

"Olur mu evladım? Bunu, ilim tahsil ettiğin için hediye ediyorum sana. Lütfen kabul buyur!"

"Bugün nöbet günümdür efendim. Nöbetçi olmasaydım, altınlar benim olmayacaktı. Burada geçirdiğim vaktin mükâfatı, bir kese altının çok üstündedir. Şayet altınları kabul edersem, bu mükâfat azalacaktır. Lütfen bunları efendi hazretlerine veriniz. Efendi hazretleri, ilim tahsil etmekliğimiz sebebiyle, altınları eşit miktarda bizlere pay edecektir."

***

"... Unutmamak lazım gelir ki; dilin gıybeti caiz olmadığı gibi, kalbin gıybeti de caiz değildir. Kişinin, bir başkası hakkında diliyle dedikodu yapması, gıybet etmesi nasıl haram kılınmışsa, kalbiyle gıybet etmesi de haram kılınmıştır. Öyleyse, kâmil bir Müslüman, insanların kusurlarını başkalarına söylemeyeceği gibi, kendi kendine de söylememek icap eder."

Ders esnasında talebeleri rahatsız etmek istemeyen Nizamülmülk, bir süre kapının ardında efendi hazretlerinin sohbetini dinledi. İmam-ı Gazali'nin sözünü tamam etmesinden sonra, mescidin tahta kapısını yavaşça aralayıp sessizce içeri girdi. En arka safta, kendisi için ayrılan boş rahleye doğru yürürken, ahşap döşemenin çıkardığı ses, kudretli vezirin yüreğini sızlattı. Nizamülmülk, mahçup yüz ifadesiyle, cübbesinin eteklerini toplayıp dizüstü oturdu.

İmam-ı Gazali, misafirinin yüzüne tebessüm ettikten sonra, dikkatli bakışlarını kendisinden ayırmayan talebelerine, "Anlatamadığım bir husus var mı?" diye sordu.

Yaşları on ile yirmi arasında değişen müritler, hep bir ağızdan "Allah razı olsun efendim" diye karşılık verdiler. İmam-ı Gazali'nin, seccadenin üstündeki rahleyi yan tarafa koymasıyla birlikte el açıp, ders sonunda okuduğu dua cümlelerine "âmin" dediler.

***

Nizamülmülk ile baş başa kalan İmam-ı Gazali, başındaki beyaz sarığı rahlenin üstüne bırakıp, mihrabın yanında asılı siyah sarığı başına koydu. Vezir hazretlerinin önünde hürmetle diz çöküp, kısık bir ses tonuyla "Hoş geldiniz, safa getirdiniz efendim!" dedi.

"Hoş bulduk evladım. Nasılsın, halin sıhhatin iyi midir?"

Nizamülmülk; çevresindeki birçok âlimin kendisine hayran olduğu, itikat ve mantık konusundaki ünü İslam beldelerine yayılan İmam-ı Gazali'nin gözlerine baktığında, otuz dört yaşındaki genç imam boynunu büktü.

"Elhamdülillah efendim. Sağlığınız için duacıyız."

"Talebelerin keyfi yerinde midir?"

"Bir eksiğimiz yoktur efendim."

Gözleri dizlerinin ucunda, Nizamülmülk'ün sorularını cevaplayan İmam-ı Gazali; talebelerinden birinin elindeki siniyle mescide girdiğini görünce hemen ayağa kalktı. Sinideki kâselerden birini misafirine uzattı, diğerini kendisini alıp tekrar rahlenin önüne oturdu.

"Temr-i hindî'dir efendim. Talebelerimizin ikramıdır."

"Sağ olsunlar."

Nizamülmülk, demir hindi şerbetinden bir yudum içtikten sonra kâseyi rahlenin üstüne koydu:

"Ziyaretim, Hasan Sabbah'ın estirdiği terör sebebiyledir evladım" dedi. "Bugün anlatacaklarımın bir kısmı,

muhtemel ki sizin de bilginiz dâhilindedir!"

İmam-ı Gazali, elindeki kâseyi dizlerinin önüne bırakıp, dikkatli gözlerle Nizamülmülk'ü dinlemeye başladı. Belli ki vezir hazretleri, beklemediği bir hususta genç imamı vazifeli kılacaktı.

"Tuğrul Bey zamanında, halife hazretlerini baskı altına alan Büveyhiler üzerine sefer düzenledik. Bağdat'ı Büveyhiler'in zulmünden kurtardık ve halife hazretlerine güven sağladık. Bu seferdeki muvaffakiyet, Türk hakanı Tuğrul Bey'e, İslam emirleri içinde ayrı bir makam ve sorumluluk getirdi. O tarihten itibaren Tuğrul Bey, doğunun ve batının hakanı oldu."

"Babam, Ebu'l Hasan-ı Harakâni'den rivayet ederdi efendim: Halife hazretlerinin gizli menşuru, Gazneli Mahmut'ta imiş. Sultan Mahmut, bu menşuru vefat etmeden önce Tuğrul Bey'e göndermiş."[15]

"Bugün, bu hususu sana açıklamak için geldim evladım!"

Nizamülmülk'ün gözlerinde, kendisini esir alan farklı bir derinliği hisseden İmam-ı Gazali; yüreğini kaplayan heyecanı yatıştırmak istercesine derin bir iç çekti.

"Türk'ün, Oğuz Bey'den bu tarafa süregelen idari mirası, Kınık Boyu reisi Selçuk Bey'in elinde idi evladım. Bu miras, Selçuk Bey'den oğlu Arslan Bey'e, daha sonra da

15- İslam devletlerinin lideri konumundaki Abbasi Halifesi, Halife el-Kadir; Buhara, Horasan, Belh, Herat, Kabil'i fetheden ve Bağdat'ta İslam'a karşı savaş açan Büveyhiler'i yenen Gazneli Mahmut'a bir sancak gönderir. Sancakla birlikte Sultan Mahmut'a teslim edilen menşura göre, Gazneli Mahmut "Emirü'l Mü'minin" ilan edilmiştir. Bu menşuru ve sancağı, Gazneli Mahmut'un oğlu Mesud, Alparslan'dan sonra Büyük Selçuklu Devleti'nin sultanı olan Melikşah'a gönderir.

torunu Tuğrul Bey'e geçti. Lakin, bu davayı devam ettirmek, devlet-i ebed müddet için mücadele etmek, görünen iktidarın dışında gizli bir teşkilatı gerekli kılıyor!"

"Evet efendim."

"Bu teşkilat, 1060 yılına kadar Tuğrul Bey'in kardeşi Çağrı Bey tarafından idare edildi. Çağrı Bey döneminde, İslam halifesinin, doğunun ve batının hükümranlığını simgeleyen iki hançeri Tuğrul Bey'e göndermesiyle Teşkilat'ın vazifesi daha da genişledi. O günden beri, hem Türk'ün, hem de İslam'ın hükümranlık mirası, Selçuklu Hanedanı'na geçmiş oldu."

Nizamülmülk; Gazneli Mesud'un, tarihi menşuru ve sancağı teslim ettiğini söylerken, hırkasının cebinden mavi bir bez çıkardı. Bezi rahlenin üstüne koyup yavaşça açtığında, biri yeşil, diğeri kırmızı renkteki iki sancağı İmam-ı Gazali'ye anlatmaya başladı:

"Kırmızı sancak, Arslan Bey'den Çağrı Bey'e bırakılan mirastır. Yeşil sancak, Halife El Kadir'in Gazneli Mahmut'a gönderdiği sancaktır!"

Kırmızı sancağı Nizamülmülk'ün elinde gören İmam-ı Gazali, babasından duyduğu sözü hatırlamış olmalı ki, şaşkınlığını ifade eden bakışlarıyla vezirin yüzüne baktı:

"Siz, son kurultayda, Çağrı Bey'in mirasını..."

"Evet evladım."

***

Nizamülmülk, teşkilat hakkında İmam-ı Gazali'ye bazı bilgiler verdikten sonra, Nizamiye Medreseleri'ni neden kurduğunu detaylarıyla anlattı. Hasan Sabbah'ın[16] yayma-

16- Hasan Sabbah, Nizamülmülk'ün Teşkilat'a aldığı isimlerden biriydi. Teşkilat'tan ayrılıp, Haşhaşiler adı verilen tarihin en gizemli örgütünü kurdu. Adamları, Nizamülmülk de başta olmak

ya çalıştığı Batınilik'in taraftar topladığını, Ehl-i Sünnet inancına aykırı bu fırka ile mücadele etmenin zaruri olduğunu söyledi:

"Hasan, bizim teşkilatımızın lider kadrosu içindeydi evladım. Teşkilata ihanet edip, kendi örgütünü kurmaya karar verdi. İnandığı sapık düşüncelerle taraftar toplamaya ve bu düşünceleri yaymaya çalışıyor. Kendisinin Mehdi olduğunu ve gerçek İslam'ı anlattığını söylüyor. Kur'an'ın hükümlerini yok sayıyor. Asıl gayesi, İslam devletlerini ortadan kaldırmak ve kendi hükümetini tesis etmek. Karşısındaki en büyük engelin, bizim teşkilatımız olduğunu biliyor ve bize karşı büyük bir savaşa hazırlanıyor."

Nizamülmülk, son cümlesinden sonra kâseyi eline alıp bir yudum daha demir hindi şerbeti içti. Kızgın ve tedirgin gözlerle "Hasan'ı hafife almamak lazım evladım!" dedi...

"Teşkilat'ın kullandığı askeri teknikleri çok iyi biliyor. İki yüze yakın arkadaşımıza suikast düzenledi. İki hafta evvel, yatağımın kenarına saplanmış bir hançerin gölgesinde uyandım. Belli ki Hasan, bana mesaj veriyor!"

"Babam, Gazneli Mahmut'un bu fırkalarla mücadele ettiğini anlatırdı efendim. Ehl-i Sünnet inancını yaymak, belki de bu işin en ciddi tedavi yoludur."

"Nişabur'a, sizi bu işte vazifeli kılmak için geldim evladım. Talebelerinizden kılıca yeteneği olanları bana emanet etmenizi, kaleme yeteneği olanları Bağdat'a götürmenizi

---

üzere, Büyük Selçuklu Devleti'nin birçok yöneticisine ve Abbasi hanedanının üyelerine suikast düzenledi. Amaçları, Ortadoğu'ya hükmedecek büyük bir İsmailiye devleti kurmaktı. İngilizce'deki *assasinate* (suikast) kelimesinin, tarikatın Arapça ismi olan *haşhaşilik*ten uyarlandığı söyleniyor. Zamanında kullandığı metotların birçoğu, günümüzdeki istihbarat ve terör örgütleri tarafından örnek alınmaktadır.

münasip görüyorum. İtikat ve mantık dersleri kuvvetli, hitabet ve ikna kabiliyetleri yüksek âlimler yetiştirmekle mükellefsiniz. Bugünden sonra, Nizamiye Medresesi'ne baş müderris[17] olarak tayin edilmiş bulunuyorsunuz."

***

Nizamülmülk, İmam-ı Gazali'ye yeni vazifesini söyledikten sonra, yanında getirdiği Divân-ı Lügati't Türk[18]'ün el yazması bir örneğini genç imama hediye etti. Hükümranlığın Türk Milleti'ne geçtiğini, bu yüzden Kaşgarlı Mahmut'a Türkçe Sözlük hazırlatıldığını anlatan Nizamülmülk, sözlüğün içinden bir sayfa çevirip seslice okumaya başladı:

"Ben Buhara'nın sözüne güvenilir imamlarından birinden ve başkaca Nişaburlu bir imamdan işittim. İkisi de senetleri ile bildiriyorlar ki, Peygamber, ahir zaman karışıklıklarını ve Oğuz Türklerinin ortaya çıkacaklarını söylediği sırada, 'Türk dilini öğreniniz, çünkü onlar için uzun sürecek egemenlik vardır' buyurmuştu. Bu söz doğru ise -sorguları kendilerinin üzerine olsun- Türk dilini öğren-

17- Baş müderris, bugünkü anlamıyla rektörlük demektir. İmam-ı Gazali, Bağdat'a gittikten sonra Ehl-i Sünnet karşıtı fırkalar Batınilik ve Mutezile ile mücadeleye başlar. Yetiştirdiği talebeler, Ortadoğu'nun her tarafına yayılıp, iktidarı ele geçirmek için dini kullanan sapık fırkalara karşı halkı bilinçlendirir. İmam-ı Gazali'nin, İslam Dünyası'nda fikir ve düşünce ayrılıklarına karşı yazmış olduğu İhyau Ulumuddin, bu amaçla kaleme aldığı eserlerin en meşhurudur.

18- Kaşgarlı Mahmut, Türkçe'nin en büyük eserini tamamladıktan sonra, ilk olarak Abbasi Halifesi'ne sunmuştur. Tarih kitaplarında, "çok iyi silah kullandığı" yazılan Kaşgarlı Mahmut, eserini tamamladıktan sonra Doğu Türkistan'a, gitmiştir. Aynı tarihlerde yazılan ve Karahanlı hükümdarına sunulan ikinci bir eser, Yusuf Has Hacip'in Kutadgu Bilig'idir. Kutadgu Bilig, Türk Edebiyatı'nın ilk siyasetnamesidir. Yusuf Has Hacip'in türbesi, Kaşgar'dadır.

mek çok gerekli bir iş olur. Bu doğru değil ise, akıl bunu emreder."

"..."

"Mahmut Bey, büyük iş yaptı evladım!"

Dış kapıya kadar misafirine eşlik eden İmam-ı Gazali, kudretli vezirin sağ elini eline alıp başparmağının ucunu öptü.

"İşimiz hükümetle değil, hikmetle evladım; unutmayasın!"

"Peki efendim."

Atına doğru yürümeye başlayan Nizamülmülk'ü büyük bir hayranlıkla izlerken, İmam-ı Gazali "Ettiğin dualar kabul oldu Karaca!" diye söyleniyordu... "Vezirin mektubundan önce, kendisi geldi!"

Genç mürit, duyduğu sözden sonra bir İmam-ı Gazali'nin gözlerine, bir de hocasının hürmet ettiği zata baktı. Elindeki değneği yere atıp hızlı adımlarla atın bağlı olduğu ağaca doğru koşmaya başladı.

"Karaca Ahmet!"

İmam-ı Gazali'nin, Nizamülmülk'ü rahatsız etmeyecek kadar kızgın sesi, genç müridin yüreğini bir kez daha titretti. Olduğu yerde kalan ve yüzünü tekrar hocasına çeviren Karaca Ahmet, gözlerini efendi hazretlerinin gözlerine kilitledi:

"En büyük dileğim, devlet-i ebed müddet için hizmet etmektir efendim!"

"Bizde bulamadığın ne ki, bize gelene gidersin evlat!"

3 Eylül 2007
Fıstıkağacı, Üsküdar

Feyzullah Yiğit'in, evine son kez uğradığı gündür...

Bülbülderesi Mezarlığı'ndan Fıstıkağacı'na çıkan yokuşta yavaş adımlarla yol alan Sungur Fırat, yüzünü Binbaşı Yiğit'in evinin bulunduğu sokağa döndüğünde, iki katlı evden dışarıya taşan matem havasını bütün vücudunda hissetmeye başladı. Etrafı ahşap çit ile çevrilmiş bahçeye yaklaşıp evin giriş kapısına asılı Türk bayrağını gördüğü an; yüreğini sızlatan acıyla bir kez daha sarsıldı.

Bir süre bahçenin girişinde hareketsiz bekleyen Sungur Bey, Asil'in henüz ortalıkta görünmeyişini, Feyzullah'ın ardından tutulan yasa bağladı. Sararmış yaprakların örttüğü taşlı yolu adımlayıp, evin güney cephesindeki kulübeye doğru yürümeye başladı.

Bahçedeki sessizlik, gözlerini perdeleyen hatıralarla birleştiğinde, Sungur Bey'i daha da hüzünlü kılmıştı. Feyzullah'tan emanet kalan Asil'i görmeye gittiği sırada, şehit binbaşının kardeşi Seyfullah'ın ikazıyla olduğu yerde donakaldı:

"Asil, hepimizden vefalı çıktı Sungur Amca! Sahibinin peşinden gitti!"

Bahçenin güney cephesinde, taziye için eve gelen misafirleri karşılayan ve bir süredir Sungur Bey'i izleyen delikanlı, "İki gün önce, suikast haberi gelmeden birkaç saat evvel, Asil aniden vefat etti" dedi. Bakışlarını abisinin diktiği ceviz ağacına çevirmekle, muhtemelen Asil'i defnettikleri yeri işaret ediyordu. Biraz sonra, sessizliğini koruyan Sungur Bey'in yanına gelip elini öptü.

"Allah hepimize sabır versin evladım!"

"Âmin efendim."

Seyfullah'ın yüzüne dikkatle bakan Sungur Fırat, delikanlının yüzünde, babası Eşref Yiğit'in hatırasını görmüş olmalı ki, bakışlarını uzun süre geri alamadı.

Seyfullah'ın babası Albay Eşref Yiğit, Teşkilat içinde Sungur Fırat'ın en yakın arkadaşıydı. 1981 yılında, CIA ve MİT'in ortak kararıyla Afganistan'a gönderilmiş; ailesiyle birlikte yerleştiği Kunduz'da, Sovyet işgaline karşı Afgan direnişini yönetmek ve İslam dünyasından cihat için gelen gençleri eğitmekle görevlendirilmişti. 1983'te Erzurum'da, 1984'te Kırım'da ve 1985'te Bakü'de Sungur Fırat'la gizlice buluşan Eşref Bey, dört yaşındaki oğlu Feyzullah'ı ve hamile olan eşi Seher Hanım'ı Sungur Bey'e emanet ettikten üç ay sonra Belh'te şehit edilmişti.

Sungur Bey, henüz elini bırakmadığı Seyfullah'ın gözlerini izlerken, babası Eşref Bey'in, Belh'teki çatışmada kendisine söylediği sözleri duyar gibiydi. Sovyet ordusunun kurduğu pusuda, askerlerinin çoğunu kaybeden Eşref Yiğit; "Gözlerime bak Sungur!" demişti... "Benim gözlerim mavidir, gökyüzü rengindedir. Gökyüzü kadar özgür olmalı insan. Ben, özgürlük için buradayım!"

Seyfullah'ın mavi gözlerinde, babasının özgürlük aşkını gören ve titreyen kollarını kaldırıp delikanlıyı sıkıca ku-

caklayan Sungur Bey; yıllar önce kaybettiği arkadaşına, şahadetine şahit olan kayanın altındaymışçasına sarıldığını hayal etti.

***

Merdivenlerden çıkıp evin ikinci katına gelen Sungur Fırat, Seyfullah'ın peşinden girdiği loş odada Seher Hanım'ın yorgun bakışlarıyla karşılaştı. Titreyen elinde oğlunun fotoğrafı, renksiz kalmış yüzünde yüreğini sızlatan acısıyla yaşlı kadın, oturduğu divandan ayağa kalkmak istese de kudret bulamadı; kısık sesiyle birkaç kelime mırıldandı.

Sungur Bey, gözlerini Seher Hanım'ın gözlerinden ayırmadan kapının hemen yanındaki sedire oturdu. Yaşlı kadının kendisiyle konuşmak istediğini anlıyor, sakinleşmesini bekliyordu. Üç gündür hiç kimseyle konuşmayan, odasına kapanıp bir daha dışarı çıkmayan Seher Hanım'ın düşündüklerini, hatırladıklarını ve şu anda tekrar tekrar yaşadıklarını en iyi bilen kişi kendisi olmalıydı.

Az sonra, Seyfullah'ın şaşkın bakışları önünde yatağından inip kilimin üzerine oturan Seher Hanım; "Babası ölen çocuğa yetim, anası ölen çocuğa öksüz demişler abi!" diyerek konuşmaya başladı. İçindeki yangını belli eden sesinde, kadere isyan etmiş bilinmenin mahcubiyeti de vardı:

"Eşrefim Afgan'da şehit düştü, bana dul dediler. Feyzullah kucağımda, Seyfullah karnımda yetim kaldı."

Yaşlı kadın konuştukça içindeki yangın hararetleniyor, yüreğinde kabaran acı sözlerine yansıyordu. Bakışlarını Seyfullah'a çevirdiği an, hıçkırıkları sözlerini boğmuştu: "Kocası ölen hanıma isim vermişler, babası ölen çocuğa isim vermişler, anası ölen bebeye isim vermişler de; çocu-

ğu ölen anaya isim verememişler Sungur Abi!"

Seyfullah'ı gördüğü andan itibaren Eşref Yiğit'i düşünmeye başlayan Sungur Fırat, gözyaşlarını saklamak için boynunu eğen Seher Hanım'a ne söylemesi gerektiğine karar veremedi. Mahzun bakışlarını duvarın üstünde asılı fotoğrafa çeviren Seyfullah'ın kolundan tutup, yanına oturmasını işaret etti.

"Seyfullah kadar ya vardım, ya yoktum bacım!"

Yaşlı kadın, Sungur Bey'in sesini duyunca derin bir nefes aldı. Sağ elindeki fotoğrafı göğsüne bastırıp, sol avucundaki mendille ağzını kapattı.

"Eşref'le ikimiz, babana saç kestirmeye gitmiştik. Hamdi Dayı, başımda ağarmış bir saç teli gördüğünü söylemişti. O gün, saçımdaki ak teli koparıp hatıra kalsın diye sakladım. Gün geldi, saçımda siyah tel kalmadı, hepsi ağardı. Bir gece Rahmetli Eşref rüyama girip; 'Yanlış yaptın Sungur, siyah saçından bir tel koparıp saklasaydın, asıl hatıra o olurdu' dedi."

Sungur Bey, Seher Hanım'ın iç çektiği şu anda, bu kez kendisi derin bir nefes aldı:

"Rüyamı Feyzullah'a anlattım. Saçında yeni ağarmış tel gördüğü vakit koşarak yanıma gelirdi. 'Babama biraz daha yakın oldum' der, sevinirdi."

"..."

"Bugün, yetmiş yaşa yoldaş olduk. Saçımızda bu kadar ak varken, gözümüzde bu kadar yaş niye bacım? Seyfullah, sana cennette yer hazırlamaya gitmiş, sen mi râzı olmazsın?"

***

Feyzullah Yiğit'in cenazesinin bulunduğu odaya geç-

mek için Seher Teyze'den müsaade isteyen Sungur Fırat'ın yüzündeki ifade, salondaki yaşlı adamla göz göze geldiğinde aniden değişiverdi.

Elinde ahşap tespihi, sırtında beyaz entarisi ve kadife yeleği ile yaşlı adam; kendisini izleyen gözlerle ilgili değilmiş gibi, bir an durup Sungur Bey'e baktıktan sonra yüzünü tekrar yanındaki gençlere çevirdi, sohbetine devam etti.

Sungur Bey, arka odaya açılan kapıya doğru yürürken, zihnini bulandıran şüpheden daha çok, yaşlı adamın ilgisiz tavrını sorguluyordu. Kapıyı açıp odaya gireceği sırada, salonda oturan gençlerden birinin tepkisiyle karşılaştı. Şehit binbaşının cenazesini yabancılara göstermek istemeyen ve Sungur Bey'den önce kapının eşiğine ayağını koyan genç adam, "İçeri giremezsiniz" der gibi kapının kolunu tuttu.

Sungur Bey şaşkın gözlerle, önce önünde duran delikanlıya, sonra da koltukta oturan adama baktı.

Yaşlı adam, heyecanına hâkim olamayan delikanlıya "Sevban" diye bağırırken, sesinde kızgınlığın yansıması vardı.

"İslam'ın şartı beş, haddini bilmek altı evlat!"

"Eyvallah Baba!"

Sevban, Hüsnü Baba'nın ikazıyla adımını geri aldı. Sungur Bey, ilgisiz tavrını sürdüren yaşlı adamla birlikte, salonda oturan gençlerin kimler olduğunu da merak etmeye başladı. Her birinin yüzüne dikkatle bakıp simalarını hafızasına aldıktan sonra, hiçbir tepki vermeden odaya adım attı.

***

Feyzullah Yiğit'in kefene sarılmış cenazesi, çalışma

masasının önüne serilen el dokuması kilimin üzerine konulmuş; göğsü ile çenesi arasına biri siyah, diğeri kırmızı renkte iki ayrı bez örtülmüştü.

Dizlerini büküp, siyah renkli kumaşı eline alan Sungur Bey, içine yazı işlenmiş bezin sancak olduğunu anladığında gözlerine inanamadı.

"Feyzullah, sen..."

Üzerinde Lâ ilâhe illâllah, Muhammedün rasülüllah yazılı siyah sancağı inceleyen Sungur Fırat, nasıl bir gerçekle yüzleştiğini sorgulamaya başladı:

Feyzullah Yiğit'i, babasının vasiyeti üzerine Teşkilat'a alan ve yetiştirilmesiyle bizzat ilgilenen kendisiydi. Feyzullah'ı, İtalya'da verdiği özel eğitimden sonra, başında bulunduğu gizli hücreye kaydetmeyi düşünen Sungur Fırat, 2003 yılında kararını ertelemiş, MİT Başkanı Hamza Sert'ten, genç istihbaratçının Irak'a gönderilmesini istemişti.

Kuzey Irak'taki Kürt aşiretleri ile İsrail arasındaki ilişkiyi takip edecek olan Binbaşı Yiğit'e, resmi görevinin dışında sadece ikisinin bildiği özel bir görev daha veren Fırat; suikastın Yiğit'in hazırladığı gizli raporla ilgili olduğunu düşünüyordu. Şehit binbaşının, Irak'taki El Kaide ile bağlantılı olma şüphesi, Fırat'ın kafasını iyice karıştırmıştı. Zira siyah sancak, El Kaide tarafından kutsal sayılıyor ve örgütün simgesi olarak kullanılıyordu.

"Neler yaptın sen evladım?" diye söylenen Sungur Bey; sancağı cenazenin üstüne kimin koyduğunu, Seher Hanım'ın durumdan haberdar olup olmadığını, cenazeyle birlikte Kerkük'ten gelen emanetlerin nereye saklandığını bilmek istiyordu.

"Neler oluyor Sungur!"

Bir süre, kızgın gözlerle masanın üstündeki kitaplara ve zarflara göz atan Fırat; Yiğit'in El Kaide ile ilişkisini ortaya koyacak işaretler ve ipuçları bulmaya çalıştı. Masanın hemen yanındaki kırmızı çantayı, içinde bir şeyler bulmak ümidiyle eline almıştı ki, kapının açılmasıyla birlikte kısa süreli bir şaşkınlık yaşadı. Odaya girenin Seher Hanım olduğunu görünce, ayağa kalkıp kapıyı iyice kapattıktan sonra yaşlı kadının koltuğa oturmasına yardım etti. Endişeli sesi, salondan duyulmayacak kadar kısık, Seher Hanım'ı ürkütecek kadar sertti:

"Bacım, ben sorayım sen cevap ver. Ne ben sormuş olayım, ne sen duymuş ol."

"..."

"Salonda, gençlerle sohbet eden adam kim?"

"Feyzullah'ı çok seven, Feyzullah'ın da çok sevdiği Hüsnü Babadır abi. Üsküdar'da oturur, gençlerle sohbet eder, derviş olduğu söylenir."

"Feyzullah ne zamandır bu adamla tanışıyordu?"

"Bilmiyorum. Türkiye'ye ne zaman gelse, Hüsnü Baba'yı ziyaret ederdi."

"Peki, Türk bayrağının yanındaki bu siyah sancak... Sancağı kim getirdi bacım?"

"Türk bayrağı zaten vardı abi, diğerini Hüsnü Baba koymuş. Seyfullah'ın söylediğine göre, Baba yakınları vefat ettiğinde cenazenin üstüne siyah sancak koyar, sancağın açılmamasını emredermiş. Bir hikmeti var diye itiraz etmedim."

Sungur Bey, son sözünü söylerken elindeki siyah sancağa bakan Seher Hanım'ın tedirginliğini anlamıştı. Sancağı, üzerindeki yazı içinde kalacak şekilde katlayıp tekrar cesedin üstüne bıraktı.

"Baston senin midir abi?"

Yaşlı kadının, duvarda asılı bastona bakarak sorduğu soru, Sungur Fırat'ın kafasını daha da karıştırdı. Şaşkın gözlerle bir Seher Hanım'a, bir de duvardaki bastona bakan Fırat, kısık bir ses tonuyla "Baston sizin değil mi?" diye sordu. Aldığı cevaptan sonra, gözlerini duvara alelade bir şekilde asılmış bastona ve bastonun yanındaki kalın çerçeveli levhaya kilitledi.

"Bu da neyin nesi?"

Sungur Bey, birkaç adım öne geliyor, geri çekiliyor, sağa gidiyor, eğiliyor; sülüs hattıyla yazılmış mısraları farklı uzaklıktan defalarca okuyordu.

Şeyh'in tahta asası Vezir'in keskin kılıcından
üstün müdür, diye sual ederler. Bil ki, âdil vezirin kılıcı
evvel gelir. Şeyh'in yüklendiği ilim, vezir kılıcındaki
âdil yönetimden üstün değildir. Hazreti peygamber, bu
sırrı açık eder. Ayakları baş, başları ayak bileni ikaz eder:
Bir günlük âdil yönetim, altmış yıl ibadet etmekten üstündür.

Metinde saklanan bir sır olduğunu anlayan Sungur Fırat, son olarak, levhadaki Osmanlıca metni birer satır atlayıp okumaya başladı. "Şeyh'in yüklendiği ilim, vezir kılıcındaki sırrı açık eder" mısrasını mırıldanırken, elini, çok eski tarihlerde yapıldığı belli olan bastona uzattı.

"Bu bastonu daha önce görmüş müydün bacım?"

"Hayır abi."

Seher Hanım, Fırat'ın bakışlarındaki mesajı almış olmalı ki, ayağa kalkıp yavaş adımlarla odadan dışarı çıktı.

Kapının aralığından, salondaki yaşlı adamın sohbetine

devam ettiği görünüyordu.

***

MİT ajanı diye bildiği Feyzullah'ın ve Hüsnü isimli adamın gerçekte kimler olduğuna karar veremeyen Sungur Fırat; elinde tuttuğu bastonu duvarda gördüğü ilk anda, kendisinden önce Teşkilat'ın Kafkasya hücresinin liderliğini yapan ve 1986 yılında sancağı kendisine teslim eden Kemal Kafkas'ın sözlerini hatırlamıştı:

"... devlet-i ebed müddet fikrinin koruyucusu ve mirasçısı olan Teşkilat, bugüne kadar hizmet ettiğin MİT'ten ayrı ve gizli bir teşkilattır. Teşkilat; Kafkasya, Musul, Türkistan, Hicaz ve Roma hücrelerinden oluşuyor. Bu beş hücrenin başında, beş köşesi tam yıldız işlenmiş sancağın sahibi olan liderimiz bulunuyor.

Bu sancağı teslim almakla, Teşkilat'ın Kafkasya hücresinin başına sen geçiyorsun Sungur! Diğer hücrelerin başında kimler var, hücrelere kayıtlı isimler kimlerdir, bilmiyorum. Sana ihtiyaç duyulduğu gün, liderimiz işaret gönderecek, kendisine ulaşmanı sağlayacaktır. Gün gelir, Nizamülmülk'ün bastonunu, Mevlâna'nın tespihini, Dursun Fakih'in hançerini veya Sultan Selim'in sancağını getirdiğini söyleyen bir deliyle karşılaşırsan, ahşap sandığın içine koyduğum şeridi kullan!"

Kemal Kafkas; Enver Paşa'dan Aytmırza Alpar'a, Alpar'dan kendisine miras kalan sancağı Sungur Bey'e teslim ederken, üzerinde Arapça harfler bulunan kırmızı renkli bez bir şeridi de sandığın içine koymuştu.

Yıllardır kalın bir örtünün içinde muhafaza ettiği ve yanında taşıdığı bez şeridi, ceketinin iç cebinden çıkaran Sungur Fırat, bastonun sapı ile gövdesini birleştiren kısma kazınmış Arapça rakamlara baktı.

Rakamlar, aralarına birer harf veya rakam sığacak mesafede, bastonun üst kısmına daire şeklinde kazınmıştı. Önce bastondaki rakamların dizilişine, sonra da şeritte yazılı harflere dikkatle bakan Sungur Bey, şeridin üstündeki ilk harf, bastondaki 1 ve 3 rakamının arasına gelecek şekilde, bez şeridi bastonun gövdesine dolamaya başladı.

Şifrenin sonunda iki rakamın yan yana gelmesi ve rakamlardan birinde "üstün" işaretinin bulunması Sungur Bey'in dikkatinden kaçmadı. Şifreyi masanın üstünde bulduğu bir yüzü kullanılmış kâğıda not ederken, Kemal Kafkas'ın öğrettiği şifreleme usulünü düşündü.

"Merdiven!"

Odanın içinde, tavana veya başka bir odaya açılan gizli bir kapı ya da merdiven olmalıydı. Sungur Bey, bir süre elindeki şifreyi çözmeye çalışsa da, harflerin ve rakamların dizilişinden çıkardığı hesapla bir sonuca varamadı.

"Ayakları baş, başları ayak bileni ikaz eder..."

Tedirgin bakışlarını mesajın saklandığı satırlarda gezdiren Fırat, son cümleyi okuduktan sonra sırtını levhaya yaslayıp, yüzünü levhanın karşı tarafındaki duvara çevirdi. Dikkatini çeken ilk şey, pencerenin hemen yanında, küçük bir çivinin desteğiyle duvarda asılı duran gaz lambası oldu.

Sungur Bey, şifreyi yazdığı kâğıt elinde olduğu halde, gaz haznesini çevreleyen ahşap sehpanın altını ve yan taraflarını incelemeye başladı. Cam fanusu yuvasından çıkarıp, lambanın içinde şifreyi çözmesini sağlayacak işaretler aradı. Son bir umutla, pencerenin önünde gördüğü kibriti eline alıp fitili yaktı.

Lambadan çıkan ışıkla yarı gölgeli hale gelen duvarda ne bir iz, ne de işaret görünüyordu. Tavana, sadece kendi

gölgesinin yansıdığını gören Sungur Bey, neden olduğunu kestiremediği bir hisle bakışlarını önce Türk bayrağına, sonra da eliyle katladığı siyah sancağa çevirdi.

"Bu nasıl bir oyundur Feyzullah! El Kaide seninle neden ilişki kurdu? Hüsnü denen adamla nasıl bir hesabın vardı? Bu baston neyin nesi? Nasıl bir tezgâh kurdunuz evladım?"

Kızgın sesine, odanın kuytu bir köşesinden farklı bir işaret gelmesini ümit eden Fırat, Seyfullah'ın heyecanla odaya girdiğini görünce sustu.

"Af edersiniz efendim, burada olmadığınızı düşündüm; lambanın kokusuna geldim."

"Buyur evladım, otur şöyle."

Delikanlının yüzündeki endişe, Sungur Bey'e az önce düşündüklerini unutturmuştu. "Kusura bakmayın efendim" diyerek söze başlayan Seyfullah, gözlerini, oturduğu koltuğun önündeki cesetten alamıyordu:

"Bizim evde gaz lambasını sadece abim kullanırdı. Bir an, içimde derin bir boşluk hissettim."

"Anlıyorum evladım."

"Annem, 'Babanın el sürdüğü her şeyde, onun hatırasını görüyorum; rahmetliyi özlüyorum' der Sungur Amca. Ben babamı hiç görmedim, ama annem sağ olsun, babamın her gün evimize uğradığını düşünüyorum."

"..."

"Lambadan çıkan koku burnuma değdiği an yüreğim sızladı. Annemin hissettiği..."

Gözyaşlarına hâkim olamayan Seyfullah, mahcubiyetini saklamak için koltuktan kalkıp pencereye yaklaştı. Sungur Bey'e sırtını dönmüş, bahçeyi izlemeye dalmıştı ki;

Asil'in kulübesini gördüğünde acısı daha arttı.

"Abim ne zaman lambayı yakıp şu pencereyi açsa, gazın kokusunu alan Asil koşarak pencerenin önüne gelirdi. Abimin Bağdat'tan getirdiği, usturlaba benzeyen tasmayı her defasında ona gösterirdi."

"..."

"Ben Asil'i pek sevmezdim Sungur Amca. Ama bugün, onu da çok özlüyorum!"

Sungur Bey, usturlap şeklindeki tasmayı düşündüğü için, Seyfullah'ın son sözünü duymadı. Ani bir tepkiyle, "Seyfullah!" diye bağırdı...

"Asil'in tasması şimdi nerde?"

Seyfullah, Sungur Bey'in sorusuna şaşırsa da, çaresiz bir halde "Kulübede efendim" diye cevap verdi.

"O usturlabı bana getirir misin hemen?"

"..."

"Hemen evladım!"

***

Seyfullah, usturlabı Sungur Bey'e verdikten sonra, misafirlerle ilgilenmek için odadan ayrıldı. Kulübeden getirdiği usturlap; daire şeklinde, ahşaptan yapılmış, avuç içine sığacak büyüklükte, pusulaya benzeyen ve yön tayin etmeye yarayan bir araçtı. Üzerine, iç içe geçmiş üç ayrı daire çizilmiş, en dıştaki dairenin içine 1'den 9'a kadar Arapça rakamlar, ortadaki dairenin içine ise harfler, karışık düzenle dizilmişti. En içteki daireye yine 1'den başlayıp 9'a kadar devam eden rakamlar kazınmıştı. Usturlabın tam ortasında iç içe geçmiş; biri doğuya, biri batıya, biri de güneye bakan üç hilal vardı. Üç hilalin birleştiği noktadan dışa açılan ve birbirlerine bağlı olan üç ayrı ok, belli

ki, yönleri tayin etmeye yarıyordu.

Sungur Bey, usturlabın kendisine bir işaret vereceği ümidiyle levhanın önüne geldi. Elindeki şifreye bakarak okların yönlerini belirlemeye başladı. En üstteki oku, en dıştaki dairede bulunan 1 rakamına, en alttaki oku ise "sin" harfinin olduğu yöne çevirdi. Ortadaki ok, iki okun meydana getirdiği açıya göre kendi yönünü tayin ediyordu. Az sonra, en içteki dairede yazılı 5 harfinin üzerinde durdu.

"Batı, beş adım..."

Batı yönünde beş adım ilerleyen Sungur Bey, geldiği noktada bu kez ilk oku 3 rakamına, diğerini ise "gaf" harfine çevirdi.

"Doğu, iki adım..."

Sungur Bey, şifrenin son iki rakamına geldiğinde, kapının arkasında, Türkistan haritasının bulunduğu duvarın önünde duruyordu. 3 rakamındaki "üstün" işaretini gördüğünde, başını kaldırıp önce haritaya, sonra da tavana baktı. Usturlabı ve elindeki kâğıdı sedirin üstüne bıraktı. Nefes alış verişleri sıklaşmıştı. Kalbi, yıllardır aradığı ama ne olduğunu bile henüz bilmediği bir şeyi bulacakmış ümidiyle daha da hızlı atıyordu. Büyük bir heyecanla haritanın ucunu kaldırdı. Fakat gördüğü, boş bir duvardı. Haritanın altına, tavana, duvarın her tarafına, hatta kapının pervazına bile büyük bir ümitle baktı.

Hayal kırıklığına uğrayan tecrübeli istihbaratçı, görmek istediği işareti bulamayınca, aldatıldığını anladı. Siyah sancağın esrarını çözememek, Feyzullah'ın nasıl bir tezgâhın içine düştüğünü öğrenememek, Fırat'ı iyice tedirgin ediyordu. Kâh bağırıyor, kâh oturduğu sedirin örtüsünü avuçlayıp parmaklarını sıkıyordu. Ne elindeki bez

şerit, ne duvardaki baston, ne de usturlap işe yarıyordu.

***

"Selamün 'aleyküm efendim!"

Sungur Bey'in kızgın gözleri, hürmetle odaya giren ve ellerini göbeğinin üstünde birleştiren adama çevrildi. Kendisini selamlayan kişinin kim olduğunu bilmeyen Sungur Bey, ayağa kalktığı sırada, kapının önünde bekleyen orta yaşlardaki adamın âmâ olduğunu fark etti.

"Kusura bakmayın, bastonumu burada unutmuşum!"

Sungur Fırat, şaşkın bakışları masanın üstündeki bastonda, kulağı salondan odaya gelen seste olduğu halde, "Buyurun" demekten başka bir şey yapamadı.

"Sevban!"

"Buyur Baba!"

"İkindi vakti yaklaştı evlat. Rahmetliyi camiye geciktirmeyelim."

O anda, kapıyı kapatmak ve bastonun sahibiyle konuşmak isteyen Sungur Bey; yaşlı adamın emriyle odaya giren gençlere ses çıkarmadı.

"Sırrî!"

"Buyur Baba!"

"Bastonu buldun mu evlat?"

"Buldum Baba!"

Sırrî, bastonu ve cenazenin üstündeki siyah sancağı alıp, elini duvara sürterek odadan ayrılırken, Sungur Bey olduğu yerde donakaldı. Ne bastonun, ne de sancağın sırrı ortaya çıkmıştı. Sırrî'nin peşinden gitmeyi düşünse de, Hüsnü Baba'nın odaya girmesiyle birlikte bir süre daha beklemek zorunda kaldı.

"Esselamü 'aleyküm!"

"..."

Sungur Fırat, yaşlı adamın selamını boynunu hafifçe öne eğerek aldı. Hüsnü Baba, Sungur Bey'in tavrından memnun olmadığını belli edercesine kaşlarını çattı:

"Bana, Karahisarîler'den Hüsnü derler efendi, sen kimlerdensin?"

"Kafkas'tan Tuna Han derler, bilir misin?"

"Bilmem. Kafkas'ta tanıdığım bir tek Arıkan vardır. Hamza Arıkan'la, anası Merhum Şamilzâde Nefisat Hanım'ı bilirim."

"..."

"Feyzullah'ın nesi olursun efendi?"

"Sinan'ı olurum Hüsnü Bey!"

Yaşlı adam, Sungur Bey'den aldığı cevaptan sonra boynunu yavaşça öne eğdi. Elini kalbine götürürken gözlerini kapadı, saygılı bir ses tonuyla "Eyvallah Tuna kardeş" deyip sözüne devam etti:

"Öyle ya, bu devirde Sinan gibi mimar, Süleymaniye gibi eser nerde? Mimar buldum desen Sinan bulamazsın, Sinan bulsan Süleyman bulamazsın; hepsini bir yerde görmek dilersen, ille de Süleymaniye'ye çıkarsın."

***

Feyzullah'ın cenazesi, camiye götürülmek üzere evden çıkarılmış, ev halkından son kez helallik dilemek için bahçedeki sandalyelerin üstüne konulmuştu.

Merdivenin ilk basamağında, Seher Hanım'ın feryadıyla yüreği sızlayan Hüsnü Baba, "Merhumu nasıl bilirdiniz?" diye sorduğunda, gençler hep bir ağızdan "İyi bilirdik" diye cevap verdiler, merhumun iyiliğine şahadet ettiler.

"Hakkınızı helal ettiniz mi?"

"Helal olsun!"

Sungur Fırat, bahçedeki törensel vedayı pencereden izlese de, aklı Hüsnü Baba'nın sözlerinde ve Sırrî'nin taşıdığı şifrede kalmıştı. Derviş olduğu söylenen Baba'nın tavırlarından şüphelenmese, bastonun sırrını sormaktan çekinmeyecek, belki de yaşlı adamla daha açık konuşabilecekti. El Kaide ile Feyzullah arasındaki bağın Hüsnü Baba olduğuna inanan Fırat, yaşlı adamla birlikte yanındaki âmâ adamı takip etmesi gerektiğini düşünüyordu.

"Peki ya baston?"

Sungur Bey, zihnini kurcalayan soruya henüz cevap bulabilmiş değildi: Sırrî'nin elindeki bastonun Hüsnü denilen adamla ve yaşlı adamın Feyzullah'la ilişkisini sorguluyordu. Levhada yazılanları, bastona kazınmış rakamları ve odanın bir yerlerinde saklı olduğunu düşündüğü mesajı hafife alamazdı. Şayet mesajı deşifre edebilir ve yıllardır beklediği işareti bulabilirse, Hüsnü Baba ile Sırrî hakkında neler düşünmeliydi?

Başının ağırlaştığını hisseden Fırat, pencereden uzaklaşıp masanın yanındaki kırmızı çantayı eline aldı. Ahşap usturlabı çantanın içine, usturlabın altına sıkıştırdığı kâğıdı gömleğinin cebine koydu. Odadan ayrılmak üzereyken, gaz lambasının yandığını hatırladı ve adımını geri aldı.

"Aman Allahım!"

Sungur Bey, söndürmek için yanına geldiği gaz lambasının üstünde, grimsi renkte harfler gördüğünde gözlerine inanamadı. Uzun süredir yanan lambanın cam fanusu is tutmuş, camın üstüne çizilen harfler, siyahlaşan zeminde belirgin hale gelmişti.

Gördüğü manzara karşısında heyecanlanan ve şifreyi not ettiği kâğıda tekrar bakan Sungur Fırat; bu kez, bastona kazınmış rakamların arasına, bez şeride işlenmiş harfleri değil, cam fanusta görünenleri yerleştirdi. Ahşap usturlabı çantanın içinden çıkarıp, biraz önce yaptığı gibi, şifreyi kullanarak odanın içinde kendisine yön tayin etti.

"Batı, üç adım..."

"Kuzey, iki adım..."

"Doğu, beş adım..."

...

Son iki rakama geldiğinde, levhanın asılı olduğu duvarın önünde duran Sungur Bey; bakışlarını önce tavana, daha sonra zemindeki tahta döşemeye çevirdi. Sağ eliyle, zeminden yukarıya doğru duvarı karışlamaya başladı.

"... bir, iki, üç! Üç'ten sağa dokuz say; bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz!"

Sungur Fırat, avucunun içinde kalan prizin etrafını dikkatle tararken, aradığı işareti bulduğunu düşünüyordu. Belinden aldığı çakı ile prizin vidalarını gevşetmeye, ayaklarını duvardan kurtarmaya çalıştı.

"Eşref! Burada işin nedir?"

Sungur Bey'in verdiği ani tepkinin sebebi, prizin arkasında, kabloların olması gereken yuvada bulduğu, ince bir örtüyle sarılmış kitaptı.

Kapağının bir kısmı kopmuş, sayfa kenarları buruşmuş ve cildi dağılmaya yüz tutmuş küçük boy Kur'an'ı eline alan Fırat, Eşref Yiğit'in masasında sıkça rastladığı kitabı gördüğünde büyük bir şaşkınlık yaşadı. Kitabı buraya kimin koyduğunu sorguluyor, fakat daha da önemlisi, sayfaların arasında saklı ayrı bir sır olduğunu tahmin ediyordu.

Kitabın sayfalarını özenle çeviren Sungur Bey, her sayfayı sabırla incelemeye başladı. Ayetlerin arasına konulmuş işaretler ve sayfa numaralarının yanına yazılmış rakamlar gözünden kaçmadı. Otuz dokuzuncu sayfaya geldiğinde, önce usturlaptaki oklara, sonra da kitaba baktı. En üstteki ok 3 rakamını, en alttaki ise _ harfini gösteriyordu. Ortadaki okun döndüğü yönde 9 rakamı vardı.

Sungur Bey; biri "elif", diğer ikisi "vav" harfiyle başlayan üç ayetten, "vav" ile başlayanları okumaya başladı.

"Peygamberleri onlara; Bilin ki Allah, Tâlût'u size hükümdar olarak gönderdi, dedi..."

10 Eylül 2007
Başbakanlık, Ankara

Su uykuda, düşman ayaktaydı!

Binbaşı Feyzullah Yiğit'in Kerkük'teki evinde ölü olarak bulunması Ankara'yı şoka uğratmıştı. İstihbarat Teşkilatı'nın bölgedeki en önemli ajanı olan Yiğit'in öldürülmesi, Ortadoğu'daki dengeler açısından büyük bir dönüm noktası olabilirdi. Şehit Binbaşı, Musul ve Kerkük'te istihbarat topluyor, İsrailli yetkililer ile Kuzey Irak'taki Kürt lider Barzani arasındaki ilişkileri takip ediyordu. Cinayet, Yiğit'in üzerinde çalıştığı "Orta Irak: Yeni Dünya Düzeni, Kürtler ve Haşimi Cumhuriyeti" başlıklı raporla ilişkili olabilirdi.

Yiğit'in istihbarat topladığı diğer bir konu, uzmanlık alanı olan nükleer silahlanma ve ülkeler arasındaki gizli nükleer silah ticareti idi. İki yıldır, Çeçen bağımsızlık savaşçılarıyla El Kaide arasındaki nükleer silah ticaretini takibe alan Yiğit, Hizbullah ve El Kaide'nin nükleer silah üretme amaçlı çalışmalarını da izliyordu. Eylül ayının başında raporunu tamamlayacak, Pakistan-İran-Suriye-Lübnan arasındaki ilişkileri CIA ve Mossad'la paylaşılmak üzere Teşkilat'a sunacaktı. Sorular hesaplarla besleniyor; hesaplar kafaları karıştırıyordu.

***

Cinayet hakkında bilgi vermek için Başbakanlık'a gelen MİT Başkanı Hamza Sert, tedirgin gözlerle, az önce teslim ettiği dosyayı inceleyen Başbakan Fahri Ertem'i izliyordu. Ankara, yoğun bir diplomasi ve istihbarat trafiğinin ardından yorgun düşmüş; Dışişleri Bakanı Ahmet Koç'un yüzündeki ümitsiz ifade, yorgunluğunu isyanla süsleyen bir karamsarlığı açığa vurmuştu. Zaman, gün geçtikçe Türkiye'nin aleyhine işliyor, ortaya çıkarılan deliller; henüz bulunamayanların ne kadar mühim olduğunun işaretini veriyordu.

Başbakan Ertem, kafasını yavaşça kaldırıp, "Cinayeti daha farklı bir şekilde yansıtmalıydınız Hamza Bey" dedi. Sert'in gözlerinin içine bakarken, önündeki dosyadan sıkıldığını belli edercesine dudaklarını buruşturdu. Gözlerinde fer kalmamış, omuzları, çaresiz ve yalnız bir adam portresini tamamlayacak kadar düşmüştü:

"Bugüne kadar kaç kişi var ki, intihar ederken silahı alnının ortasına koyup tetiğe bassın? Sıradan bir okur, gazetedeki haberi gördüğünde bunu sorgulayacaktır."

"..."

"Zehirlendi demeliydiniz, trafik kazası demeliydiniz. En azından olayın bizim sınırlarımız içinde meydana gelen bir terörist saldırı olduğunu yazdırabilirdiniz..."

Ertem'in sözleri ağzından zorla çıkıyor gibiydi. Nasıl bir yol izlenmesi gerektiğini, neler yapılması lazım geldiğini kendisi de tam olarak kestirememişti. Bu yüzden olsa gerek, muhatabının işini sorgulamaya başlamıştı.

"Adli Tıp Raporu efendim..."

Hamza Sert'in elindeki kâğıdı Ertem'e uzatmasına rağmen, Başbakan hareketlenmedi. Kâğıtta yazılanları sözlü olarak anlatmasını ister gibi Sert'in yüzüne bakıyordu.

"Irak yönetimini, ceset üzerinde otopsi yapmamaları konusunda defalarca uyarmıştık efendim. Fakat şehit binbaşının alnında, kurşunun girdiği orta kısımdaki etler alınmış ve estetik yapılmış. Deri yenilenmiş."

"Çok güzel..."

Dışişleri Bakanı Koç'un, sesi titreyerek verdiği tepkinin kime olduğu bilinemezdi. Başbakan'ı, Irak'ın en büyük Sünni Arap gruplarından biri olan Uhut aşireti lideri ile görüştüren ve daha sonra Kürt lider Mesud Barzani'yi sahte bir pasaportla Ankara'ya davet eden kendisi idi. Cinayeti, Uhut aşireti ile düşman olan Barzaniler'in işlemiş olma ihtimali, Bakan Koç'u daha da ümitsiz hale getirmişti.

Uhut aşireti, Kerkük'te Türkmenler ve Kürtler arasında büyük bir güç merkezi idi. Cinayetin, Başbakan Ertem'in Irak Türkmen Cephesi lideriyle görüşmesinin hemen ardından işlenmiş olması, Koç'un kafasını iyice karıştırıyordu. Son günlerde yaşanan olayların ortak paydası Kerkük olduğuna göre, cinayetin içinde Kerkük'ün önemli bir yeri olmalıydı.

"Yiğit'in bileğindeki, kimliğini saklayan şifreli künye evin bahçesinde bulundu efendim. Profesyonel bir çalışma olduğu belli. Ailesi veya çalışma arkadaşları bu künyeyi aramazlar, arasalar da kolay kolay bulamazlardı. Ajanlarımız, künyenin bahçenin ağaçlarla kaplı kuzey tarafında toprağa gömülmüş olduğunu söylediler. Türkiye'den giden ekibimizin künyeyi arayacağını bildikleri için, vermek istedikleri gizli mesajı künyenin üstüne yazmışlar."

Hamza Sert önce Ertem'in, sonra da Koç'un yüzüne baktı. İkilinin ifadesi bir anda değişmişti. Yorgun yüz çizgileri kaybolmuş, meraklı gözlerle Sert'ten gelecek açıkla-

maya odaklanmışlardı.

"Bahçede bulunan künyenin üzerine, kırmızı renkli boya ile Ordo Ab Chao yazılmış efendim."

"..."

"Ordo Ab Chao... Kaostan yeni bir düzen inşa etmek!"

Hamza Sert'in açıklamasından sonra odada derin bir sessizlik oldu. Öğrencilik yıllarında; Tapınak Şövalyeleri ve İlluminati üzerine okumalar yapan Başbakan Ertem ve Dışişleri Bakanı Koç mesajı almışlar ve oldukları yerde donakalmışlardı.

Hamza Sert, çantasından çıkardığı dosyayı ve fotoğrafları Ertem'in önündeki sehpanın üzerine bırakırken "Bildiklerimiz efendim" dedi...

"... bilmediğimizi bildiğimiz şeyler kadar korkunç değil!"

"..."

"Dosyada gördüğünüz tablo, Kürdistan Demokrat Partisi'ne bağlı olarak görev yapan Parestin İstihbarat Teşkilatı'nın organizasyon şeması... Merkezi Selahaddin kentinde. İşgalden önce Dohuk ve Erbil'de şubeleri vardı. Bugün, Kuzey Irak'ın bütün şehirlerinde irtibat büroları olduğu gibi; Musul ve Kerkük'teki etkilerini her geçen gün daha fazla hissediyoruz. Türkmen nüfusa, Kerkük'ü terk etmeleri için uygulanan baskıları ve Kerkük'e Kürt nüfusunun yerleştirilmesine yönelik operasyonları Parestin ajanları yürütüyor."

Başbakan ve Dışişleri Bakanı, kırmızı dosya içinde kendilerine uzatılan belgeleri incelerken, Hamza Sert farklı boyutlardaki fotoğrafları, Başbakan'ın önündeki sehpaya koydu.

"Parestin görevlileri, terörizmden espiyonaja, kitle imha silahlarından suikast programına kadar bütün eğitimleri İsrailli ve Amerikalı ajanlardan alıyorlar efendim."

"..."

"Güneydoğu'da son aylarda meydana gelen saldırıların bazıları, PKK'nın düzenlediği saldırılara hiç benzemiyordu. Subaylarımızın yaptığı çalışma, bir gerçeği ortaya çıkardı..."

"Buyurun Sayın Sert!"

"Hakkari, Şırnak ve Mardin'de beş askerimizin ölümüyle sonuçlanan saldırıların, Parestin'e bağlı özel timler tarafından gerçekleştirildiği bugün için kesinlik kazanmıştır efendim."

Başbakan Fahri Ertem, Hamza Sert'in verdiği bilgiyi, bir süre gözlerini küçülterek yorumlamaya ve hazmetmeye çalıştı. Yüzü yavaş yavaş kızarıyor, dudakları titriyordu. MİT Başkanı Sert, sessizliğin Ertem'i daha da bunaltacağını düşünerek konuşmaya devam etti:

"Bizim için daha da vahim olan durum, fotoğraflarda görebileceğiniz ilişkiler efendim..."

"..."

"Ortadaki uzun boylu kişi, Parestin'in lideri ve Barzani'nin sağ kolu olarak bilinen Muhiddin Vahid. Sağ tarafındaki sarıklı ve sakallı şahıs, Suriye'de yaşayan Kürtler'in saygı duyduğu önemli bir isim, Şeyh Said Müfti. Sol tarafındaki kişi ise, İran İstihbarat Servisi Dış Operasyonlar Birimi'nde çalışan Maksud Necat. Fotoğraf, Süleymaniye'de geçtiğimiz ay çekilmiş."

Başbakan, MİT Başkanı'nın açıklamalarını, "Bu gelişmeleri daha önce de bekliyorduk Sayın Sert" diyerek kesti:

"Olağanüstü bir durum olduğunu düşünmüyorum. İran ve Suriye'deki Kürtler'le işbirliğine gideceklerini, Türkiye'deki Kürt vatandaşlarımız arasında gizli propagandayı hızlandıracaklarını bekliyorduk. Fakat, terörist saldırılar hakkında söyledikle..."

"Hayır efendim, dikkat çekmek istediğim nokta saldırılar değil."

"Peki ya ne?"

"Maksud Necat... İran İstihbaratı'nda görevli Kürt asıllı istihbaratçı..."

"Evet."

"Kendisinin Kürt asıllı olmasından daha çok; Hüccetiye Cemiyeti'ne mensup olması, fotoğraf karesi ile Feyzullah Yiğit cinayeti arasında ciddi bir ilişki kurmamızı gerektiriyor."

Hamza Sert'in son sözüyle birlikte Başbakan Ertem ve Bakan Koç birbirlerine baktılar. MİT Başkanı'nın sözlerinde anlaşılmayan bir nokta olduğu, yüzlerindeki ifadeye yansımıştı.

"Hocadiye mi dediniz Sayın Sert?"

"Hayır Sayın Bakan. Hüccetiye Cemiyeti."

MİT Başkanı, Türkiye'nin bölge siyasetine yön veren iki ismi şaşırtacak yeni ve çok ciddi bir bilgiyi paylaştığının farkındaydı. "Az sonra anlatılacak olanlar, bazı tabuları yıkmamızı gerekli kılacak efendim" dedi...

"İzin verirseniz içeriye bir misafir almak istiyorum. Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'nden Prof. Dr. Seyfeddin Çakır; mistik teşkilatlar, Kabala ve Mesih öğretisi üzerine araştırmalar yapıyor. Kendisinden, Hüccetiye Cemiyeti ve benzeri organizasyonlar hakkında kısa bir

brifing vermesini rica ettim. Bölgesel politikaları ve daha özelde Binbaşı Yiğit suikastını değerlendirmeye çalışırken, Hüccetiye'yi mutlaka göz önünde bulundurmamız gerekiyor. Profesörün anlatımından sonra cemiyet ile cinayet arasında nasıl bir ilişki olduğunu konuşmaya devam edebiliriz."

"Buyurun, bekliyoruz Hamza Bey."

Başbakan'ın yüzü asılmış ve sesi kısılmıştı. Yutkundu... Hamza Sert, ayağa kalkıp dışarı çıktı. Elinde kitaplar olduğu halde içeriye giren kişiyi, "Hocamız, Seyfeddin Bey" diyerek takdim etti.

"Hoş geldiniz Seyfeddin Bey. Nasılsınız?"

"Teşekkür ederim Sayın Ertem."

Yaşlı adam, Başbakanlık'ta kendisini yabancı hissettiğini ve bir an evvel işini bitirip ayrılmak istediğini söyledi. Hızlı hareket ediyor, odada bulunmaktan rahatsız olduğunu hissettirmeye çalışıyordu. Titreyen elleriyle kitapları tek tek sehpanın üzerine koydu. Başbakan Ertem kitapları almak için öne doğru hareket ettiğinde, hocanın "Lütfen efendim!" şeklindeki tepkisiyle karşılaştı.

"Lütfen Sayın Ertem; ciltleri çok hassas, dağılabilirler."

Başbakan Ertem, hocanın ricası üzerine nefesini tuttu ve geri çekildi.

Hoca'nın, çantasından çıkardığı dosya ve belgelere nazik davranması gözlerden kaçmıyordu.

"Sayın Sert! Küçük bir yazı tahtası alabilir miyim?"

Hamza Sert, hemen bir yazı tahtası getirtip Çakır'ın gösterdiği yere kurdurdu. Profesör Çakır, kitapların arasından çıkardığı Mescid-i Aksa ve Kubbetü's-Sahra fotoğraflarını, mavi bir şeritle iki kısma ayırdığı tahtanın sol

tarafına astı. İki fotoğrafın altına, Yahudiler'in Ağlama Duvarı'nın resmini koydu. Hoca, tahtaya resimleri yerleştirirken; Bakan Koç, meraklı gözlerle sehpanın üzerindeki kitaplara bakıyordu. Kitaplardan birinin kapağında "B'lkvata D'Meshicha", diğerinde ise "Sefer ha Yetsira" yazıyordu. Sayfalarından ve ciltlerinin hâlinden kitapların epeyce eski oldukları anlaşılıyordu.

"Hemen başlayalım Sayın Sert, olur mu?"

"Başlayalım hocam."

Seyfeddin Çakır, Hamza Sert'in daha önce kendisinden istediği gibi Başbakan Ertem ve Dışişleri Bakanı Koç'a bilgi vermeye başladı. Konuşurken elleri titriyor, oval küçük yüzünün büyük bir kısmını kaplayan kalın camlı gözlükler sebebiyle yüz ifadesi pek anlaşılamıyordu:

"Efendim! Bütün dinlerin ortak inançlarından biri kıyamet günüdür. Hazreti İsa'ya inanların dini Hristiyanlık'ta ve Hazreti Muhammed'in tebliğ ettiği İslam dininde kıyamet inancı vardır. Yalnız, insanoğlu için daha da önemli olan diğer bir inanç da, kıyametten önce Tanrı tarafından dünyaya bir kurtarıcının gönderileceği, bu kurtarıcının dünyayı belli bir nizama sokacağı müjdesidir. Bütün dinlerin ortak inanç olarak birleştiği bir kıyamet günü olsa da, bugün o dinleri yaşayanların birleşemediği bu kurtarıcı ulu kişi, Yahudiler'de Mesih, Müslümanlar'da Mehdi adını alır."

"Hocam biz de İsa Aleyhisselam'ın Mesih olarak geleceğine inanıyoruz."

Profesör, bir an sustu ve gözlüklerinin altından Başbakan Ertem'in yüzüne baktı.

"Allah kabul etsin, inanınız efendim!"

"..."

"Yahudiliğe mensup olanların bir kısmı tarafından Mesih, asırlar boyunca beklenmiş, Yehüd ırkının başına geçeceği ve Yehüdleri dünyanın hâkimi kılacağı gün iple çekilmiştir. Lakin, Babil'den sürülmelerinin acısını yaşayan ve yüzyıllardır bu gelişi bekleyen bu inançtaki Yahudiler, çareyi, Mesih'in geleceği ortamı kendi elleriyle hazırlamakta bulmuşlardır. Eski Ahit'te, rahmanî bir şekilde geleceği müjdelenen Mesih'in yeryüzünü teşrifi için, insanî çabalar harcanacak ve Mesih'in, bu insanî çabalar sonrasında yeryüzüne rahmanî bir inişle gelmesi beklenecektir. Uzun süre, Hahamlar tarafından kabul edilmeyen bu öğreti, bu asrın başında, onların da desteklemesiyle temel inançlardan biri hâline geldi. Siyon liderler bu yönde çalışmalar yaptılar.

Bu inançtaki Yahudiler'in yeni öğretisine göre, Mesih'in dünyaya inmesi ve bu ırkı dünyanın hâkimi kılması üç şeyin ardından meydana gelecektir: Birincisi, Kutsal Topraklar'da Yahudi nüfusunun artırılmasıdır. Bu amaçla yüzyılın başında binlerce Yahudi, bu topraklara yerleştirilmiş ve devrin petrol baronlarının yardımıyla 1948 yılında, bir Yahudi devleti olarak İsrail kurulmuştur..."

Yaşlı adam, Başbakan'a doğru birkaç adım yaklaşıp, sehpanın üzerine bıraktığı eski bir gazete sayfasını kendisine uzattı.

"İsrail Başbakanı Meyir'in açıklaması. Bu sözü, bir devletin Başbakanının söylediğini düşünerek okuyunuz lütfen!"

Başbakan Ertem elindeki kâğıdı okurken, konunun nereye varacağını da kestirmeye çalışıyordu. İsrail'in eski Başbakanı, görevde olduğu ve İsrail devletinin yasal olup olmadığının tartışıldığı yıllarda ilginç bir açıklama yapmıştı: Bu ülke (İsrail), Tanrı tarafından yapılmış olan bir

vaad'in yerine gelişidir. Onun yasallığını tartışmak gülünç olur.

"İkincisi Sayın Sert! Yeni Yahudi öğretisinin ikinci şartı, Kudüs'ün ele geçirilmesi idi. Ve bunu 1967 yılında gerçekleştirdiler. 1980 yılında ise Kudüs'ü, İsrail'in ebedî başkenti ilan ettiler. Şimdi, üçüncü şartı yerine getirmek istiyorlar. O da, Bet Amikdas'ın, yani Kutsal Süleyman Tapınağı'nın yeniden inşa edilmesi. İşte burası, Ağlama Duvarı'nın olduğu yerin çevresi."

Prof. Dr. Seyfeddin Çakır, sol eliyle Ağlama Duvarı'nı gösteriyor, "çevresi" derken sağ eliyle Kubbetü's-Sahra ve Mescid-i Aksa'yı işaret ediyordu.

"Evet Sayın Sert; bütün sorun, üçüncü ve son şartın yerine getirilmesinde. Kutsal Süleyman Tapınağı'nın yapılması, yıkılan bu tapınağın yerine Müslümanlar'ın yaptığı iki eserin yıkılmasıyla mümkün. Hatta ve hatta... "

Başbakan Ertem "Peki hocam!" diyerek Çakır'ın sözünü kesti: "Bütün bu anlattıklarınızı az çok biz biliyoruz zaten; uzatmaya gerek görmüyorum. Hüccetiye dediğimiz örgüt veya cemiyet veya dernek ile, her ne ise artık, nasıl bir ilişki kuracaksınız? Geleceğimiz nokta burası olacaktı zannedersem."

Prof. Dr. Çakır, duyduklarından rahatsız olduğunu ifade eden bakışlarını önce Hamza Sert'e, sonra da Bakan Koç'a çevirdi. Odadaki hava bir anda gerginleşmişti. Seyfeddin Çakır, anlattıklarını ciddiye almayan Başbakan'ın yüzüne, bu kez daha kızgın gözlerle baktı.

"Bu anlattıklarımı ben biliyorum efendim! Bundan sonra anlatacaklarımı da... Ama eminim, ahit sandığı hakkında bildiklerimi siz de öğrenmek istersiniz! Ve belki de o zaman, Kudüs'te neden kazı çalışmaları yapıldığını da

çözmüş olursunuz!"

Konuşurken saygısını muhafaza eden Seyfeddin Çakır, Başbakan'ın ricası üzerine konuşmasına devam etti:

"Kitab-ı Mukaddes'te, Musa Aleyhisselam'a gönderilen on emrin yazılı olduğu tabletler hakkında bilgi veriliyor. Bu tabletlerin bir sandık içinde korunduğu ve Mesih'in ortaya çıkmasından sonra bu sandığın bulunacağı yazılıyor."

Süleyman Çakır, sehpanın üzerine bıraktığı Kitab-ı Mukaddes'i eline alıp okumaya başladı:

"Mısır'dan Çıkış, Bap 31: Tanrı, Sina Dağı'nda Musa'yla konuşmasını bitirince, üzerine eliyle antlaşma koşullarını yazdığı iki taş levhayı ona verdi.

Efendim! Musa Aleyhisselam'ın emanetlerinin bulunduğu bu sandık, MÖ 587 yılına kadar Beytülmakdis'te duruyordu. Babil Kralı Buhtunnesar'ın Kudüs'ü ele geçirmesiyle sandık ortadan kayboldu. Sandığı bulmak için Hıristiyanlar ve Yahudiler, özellikle de Mabed Şövalyeleri gizli çalışmalar yaptılar. Fakat bu sandık henüz bulunabilmiş değil."

Başbakan ve Dışişleri Bakanı Koç, hocanın anlattıklarını daha dikkatli dinlemeye başlamışlardı. Prof. Dr. Çakır, Kitab-ı Mukaddes'i sehpanın üzerine bırakırken, "Uyanık olmamızı gerektiren sebeplerden biri de, bu sandıktan Kur'an'da da bahsedilmesidir" dedi...

"Allah, Bakara Suresi 247. ayetinde Tâlût isimli emirden bahsettikten sonra, 248. ayette, tabut-u sekîne ismi verilen bir sandıktan haber veriyor ve buyuruyor ki; Peygamberleri, onlara dedi: O'nun hükümdarlığının belgesi, size Tabut'un gelmesidir. Onda Rabbinizden bir güven duygusu ve huzur ile Musa ailesinden ve Harun ailesinden artakalanlar var; onu melekler taşır. Eğer inanmışlarsanız,

bunda şüphesiz sizin için bir delil vardır."

Başbakan, hocanın sözleri devam ederken, elindeki kâğıda Tâlût ve Tabut-u Sekîne isimlerini not etti. Ertem'in dikkati, hem Hamza Sert'in, hem de hocanın gözünden kaçmamıştı.

"Sayın Başbakanım; bu sandığın konumuzla ilgisi nedir diye düşünebilirsiniz. Geçtiğimiz aylarda Kudüs'te başlayan kazı çalışmalarını, az önce anlattığımız Mesih öğretisi ve ahit sandığı ile birlikte değerlendirdiğimizde, karşımıza ilginç bir tablo çıkıyor. Hazreti Muhammet'in, kıyamet gününden evvel ortaya çıkacağını hadislerinde haber verdiği bu sandığın, Müslümanlar için taşıdığı değeri sorguladığımızda da, Hüccetiye ile buluşuyoruz."

"Nasıl yani hocam?"

"Hüccetiye dediğimiz örgüt, Mesih öğretisinin bir benzerini Şia inancı içinde taşıyan insanlardan oluşan bir cemiyettir efendim."

Profesör, açıklamalarını yaparken çantasından çıkardığı yeni resimleri tahtanın sağ tarafına asmaya başladı. Sarıklı birkaç insanın fotoğrafının altına İran'ın dinî lideri ile Cumhurbaşkanı Ahmedinejat'ın resimlerini koydu. Ahmedinejat'ın resminin yanında, Irak'ta son zamanlarda Şiiler'in büyük saygı duyduğu isim olarak gündeme gelen ve Şii-Sünni çatışması çıkarmasından korkulan Ali Sistani'nin resmi vardı. Sağ tarafın en alt sırasında elli-elli beş yaşlarında, Ertem ve Koç'un tanımadığı bir kişinin resmi duruyordu.

"Şiiler'de, Mesih inancının bir benzeri olarak, kaybolan On İkinci İmam öğretisi var efendim. On ikinci imamın, İmam Askerî'nin oğlu Muhammed Mehdi'nin, babası vefat ettikten sonra imamlığa geçtiğine ve fakat Allah'ın emriy-

le gaybeti seçtiğine, yani görünmez olduğuna inanırlar. Mehdi'nin kayboluş gününden bu tarafa, asırlardır dünyayı yönettiğini düşünürler. Ve İmam Mehdi'nin bir gün mutlaka görünür olacağına, dünyada yükselen bozgunculuk ve zulme son vereceğine inanırlar."

"Evet hocam, bunlar bildiğimiz şeyler..."

"Şiiler'den bir grup âlim, Yahudiler'in Mesih'i asırlarca beklediği gibi Mehdi'nin gelişini beklemiş, sonunda ise bu işin pasif bekleme ile gerçekleşmeyeceğine inanmışlardır. Bu sebeple de, Mehdi'nin geleceği günü aktif olarak bekleme, yani o güne gitme kararı almışlar ve harekete geçmişlerdir. Hareket, dünyada bozgunculuk yapmak ve bozgunculuk savaş çıkarmaktır. Kaos olmalı ki, ardından bir kurtarıcı gelsin, değil mi? Yahudiler'in ve bu grup Şia'nın ortak inancı!"

Profesör, hiç ara vermeden konuşmasına devam ediyordu:

"Bu âlimlerin ve Şia müçtehidlerinin oluşturduğu cemiyet, Encümen-i Hayriye-yi Hüccetiye-yi Mehdeviyye'dir. Şu gördüğünüz, İran'ın bugünkü dinî lideri ile bu cemiyetin görüşleri zıttır. Çünkü dinî lider, velayet-i fakih doktrini ile ülkeyi yönetiyor. Yani hem siyâsi, hem de dinî lider olarak görev yapıyor. Hüccetiye inancına göre, siyaset ve yönetim Mehdi'nin elindedir ve hiç kimse bu alana karışamaz. Dolayısıyla siyasi liderlik din adamlarına bırakılamaz."

"Kafamız karışmaya başlıyor hocam."

"En basiti şudur Sayın Ertem. Bugün, bir taraftan İsrail'deki Siyon Yahudiler, bir taraftan da Hüccetiye mensubu Şiiler, bölgeyi bir kaosa doğru sürüklemek için ellerinden geleni yapmaktadırlar."

"İyi de hocam, şu iki fotoğraf, hatta en alttakini de eklersek, üç kişinin bu tahtada ne işi var?"

Profesör, Başbakan'ın sözlerinden sonra kısa süreli bir şaşkınlık yaşadı. Hamza Sert'in yüzüne bakıp, şaşkınlığını belli edercesine sözlerini tamamladı:

"Benden önce Başbakanımızı hiç mi bilgilendirmediniz?"

"..."

"Bakınız Sayın Ertem, bütün bunları yıllar önce de biliyorduk ama anlatmıyorduk. Hüccetiye'nin elli yıllık bir geçmişi var. Biz yıllardır bu grubun felsefesini, ideolojisini ve inançlarını inceliyor, raporlar hazırlıyorduk. Bu insanları sadece bir cemiyet olarak görüyorduk ve siyasi faaliyetleri üzerinde fazla durmuyorduk. Fakat bugün durum çok farklı. Bu fotoğraflar, işin ciddiyetini bize anlatıyor. Irak'taki Şiiler'in önderi olan Ali Sistani'nin gizli Hüccetiye Cemiyeti'nin bugünkü gizli lideri olduğu tahmin ediliyor. Ve İran Cumhurbaşkanlığı koltuğunda oturan Ahmedinejat'ın da, Hüccetiye'nin lider kadrosu içinde olduğu..."

Başbakan Ertem; az evvel Hamza Sert'ten dinlediği ve kendisini şok eden bilgilerden sonra, Profesör'ün anlattıklarıyla daha da şaşkına döndü. Kafasının içi arı kovanı gibi olmuştu. Gürültüler, vızıltılar ve birbirine karışmış âhenksiz sesler...

"Toparlanabilirsiniz hocam. Bundan sonrasını ben tamamlarım."

Hamza Sert, oturduğu koltuktan kalkarken Seyfeddin Çakır'a teşekkür etti. Profesör, titremesi devam eden elleriyle tahtadaki fotoğrafları toplarken, Ertem'in "Bir saniye hocam!" sözüyle durakladı.

"Kafamı iyice karıştıracağından emin olsam da, bunu

öğrenmek istiyorum. Tahtanın en altındaki şu fotoğraf kime ait?"

Profesör, sırtını dönüp soruyu duymamış gibi fotoğrafları toplamaya devam etti. Sehpanın üzerindeki kitapları yine aynı titizlikle çantasına koydu. "İşte bu kitaplar" diye mırıldanıyordu, "Yahudiler'in yeni öğretilerini harf harf anlatıyorlar."

"Bir saniye hocam! Bu fotoğrafı anlatmadınız, tahtada unuttunuz..."

MİT Başkanı Hamza Sert, fotoğrafı tahtadan alıp Profesör'e uzatan Dışişleri Bakanı Koç'un kolunu tuttu.

"Konuşacağız Sayın Koç."

...

"İyi günler Sayın Ertem, iyi çalışmalar Sayın Koç."

"Güle güle Profesör!"

...

"Neler oluyor Sayın Sert?"

"Her şey hocanın anlattığı kadar basit değil aslında efendim. Hüccetiye, İran içinde örgütlenmesi ile değil; Feyzullah Yiğit'in geçtiğimiz ay hazırladığı raporla gündemimize girdi. Feyzullah Yiğit, nükleer silahlar hakkındaki bilgilerin peşinde koşarken, ilginç bir bilgiye ulaşmıştı. Irak'ta son altı ay içinde onlarca Iraklı pilot suikasta uğradı. Suikastların izini süren Yiğit, bize gönderdiği raporda, 'Bağdat'ta öldürülen pilotların ortak özelliği, sekiz yıl devam eden Irak-İran Savaşı'nda İran'a bomba atan savaş uçaklarını kullanan Sünni pilotlar olması. Bu pilotları, Irak istihbaratının öldürdüğü ortaya çıktı' diye yazmıştı."

"Irak istihbaratı, kendi pilotlarını neden öldürsün Sayın Sert, bu nasıl bir saçmalık!"

"Bugün Irak İstihbarat Teşkilatı'nın başındaki ismin Şii olduğunu düşünürseniz, saçmalık olmadığını anlayabilirsiniz efendim."

"Bu kadar basit olmamalı Sayın Sert. Bunu sadece Şii-Sünni çatışmasıyla açıklayamayız. Çok ciddi bir iddia bu..."

"Sadece Şii-Sünni çatışmasıyla açıklamıyoruz efendim, Hüccetiye ile açıklıyoruz! İstihbarat Teşkilatı'nın Başkan.."

"Tamam Sayın Sert, anladım. Konuyu kapatalım."

Başbakan Ertem'in ses tonu, dinlediklerinden fazlaca sıkıldığını açığa vuruyordu. "Kapatalım efendim" diyerek devam eden Hamza Sert, Koç'un elindeki resmi gösterdi:

"Son fotoğraftaki kişi Rahmi Bozan... İstanbul'da, Hüsnü Baba ismiyle tanınan bir derviş. 28 Şubat sürecinde, irticai faaliyetleri sebebiyle ordudan atılmış eski bir albay. Yedi yıldır, Hüccetiye'nin Türkiye'deki lideri olduğunu biliyoruz."

"Evet."

"Feyzullah Yiğit, ölmeden iki gün önce Rahmi Bozan'la İstanbul'da bir araya gelmiş. Daha önce de sık sık ziyaretine gittiği tespit edilmiş. Ancak arkadaşlarımız, görev gereği Bozan'la ilişkiye geçtiğini düşünmüşler. Feyzullah Yiğit, Bozan'ın Şii ve Hüccetiye üyesi olduğunu bilmiyormuş. Yakınları, aralarında bir tür mürid-mürşid ilişkisi olduğunu anlattılar. Rahmi Bozan, Yiğit'in cenazesinin üstüne, akrabalarının daha önce görmediği siyah bir sancak koymuş. Bu sancağın, İran ve Irak'ta Mehdi Ordusu'nun kullandığı sancak olduğu aşikâr. Fakat daha da aşikâr olan şey, Yiğit'in hazırladığı üçüncü raporun, Rahmi Bozan'ın elinde olduğu."

"Nasıl yani Sayın Sert?"

"Vardığımız sonuç şu efendim: Yiğit, son zamanlarda aldığı tehditlerden sonra, hazırladığı raporu en güvendiği kişiye teslim etmek istedi. Başına bir şey gelmesi durumunda, güvendiği bu kişiden raporu gereken yerlere teslim etmesini istemiş olabilir."

"Bu söylediklerinizi bilgi mi, yoksa akıl yürütme mi Sayın Sert?"

"Hüsnü Baba ismiyle Beykoz sahilinde sohbetler düzenleyen Bozan'ın on iki müridi var efendim. Yiğit'in öldürülmesiyle bu sayı on bire düştü. Halkada, birbirlerinden haberdar olmayan iki ayrı ajanımız var. Ajanlarımız, Yunus isimli müridin, son sohbetten sonra Bozan'a sarı bir zarf verdiğini görmüşler."

"Yani?"

"Halkadaki görevlilerimiz Yiğit'i tanımıyorlardı efendim. Gazetedeki resmini gördüklerinde, Feyzullah Yiğit'in vefat eden Yunus olduğunu anlamışlar. Yunus, yani merhum Feyzullah Yiğit, kimliğini açıklamadan birçok kez sohbetlere katılmış."

"..."

"Büyük bir problemle karşı karşıyayız efendim. Yiğit'in bizim için hazırladığı rapor, artık Hüccetiye'nin elinde. Rapor İran'a ulaşırsa, iki ülke ilişkilerini en alt düzeye çekecek bilgiler Tahran yönetiminin eline geçmiş olacak. Merhum Yiğit'in çalıştığı iki rapordan biri elimizde: Kuzey Irak, Güneydoğu ve Mafya Raporu. Kayıp olan raporda ise, Rusya ve İran'dan El Kaide ve Hizbullah'a gönderilen gizli nükleer silahlar hakkındaki bilgiler yer alıyor."

"Ne yapmayı düşünüyorsunuz Sayın Sert?"

"Rahmi Bozan'ı usulünce uyutmak, raporun İran'a ulaşmasını geciktirecek! Biz de zaman kazanmış olacağız."

14 Eylül 2007
Boğaziçi, İstanbul

Sesin güzel, gezdiğin mehtapsa...

Hüsnü Baba'nın mehtap vaktini işaret eden davetini büyük bir neşeyle karşılayan Eyzün, o gece yatağına yatmış, fakat geç saatlere kadar uyuyamamıştı. Sabah kalktığında, yine aynı saatte, aynı yerde olduğu takdirde bu rüyanın bir kez daha yaşanacağını hayal etmişti. Baba'ya duyduğu saygı ve içindeki tatlı korku olmasa hiç düşünmez, sadece Sevban'ı görmek pahasına da olsa Üsküdar'a giderdi.

Sadece Sevban'ı görmek... Baba'ya görünmeden bunu başarmak mümkündü. Aklına, vaktinden evvel bekleme salonuna gidip Sevban'la görüşmek ve vapura binmeden Sevban'ı yolcu etmek fikri geldi. O gün, Sevban hakkında bir şeyler duymadan, gününe Sevban'ı almadan huzurlu olamayacağından emindi.

Fakat... Eyzün, o gece aynı rüyayı yaşayamadı.

Bekleme salonunda, Sevban'ı görememesiyle başlayan endişe dolu dakikalar; Vapur'a binip Hüsnü Baba ile tanıştığı arka kısma geçtiğinde hayal kırıklığına dönüştü. Ne Sevban, ne Hüsnü Baba, ne de Sırrî... Vapur'un arka kısmında, biralarını yudumlayan birkaç yolcudan başka kimse yoktu. Gözleri bir gece önce oturduğu tahta iskemleyi,

gümüş tepsiyi ve hat işlemeli semaveri aradı. Bulamadı. O geceki sohbetle içini ısıtan mekânın aslında buz gibi bir yer olduğunu anladı.

O geceden sonraki bütün gecelerde yine aynı saatte, aynı iskelede Sevban'ı bekledi Eyzün. Sevban gelmedi. "Eyvallah'ın tadına varmak için Sevban'ın listesine adını yazdırmalısın" diyen Hüsnü Baba'yı da göremedi. On gün boyunca, ruhunun derinliklerine saplanan bir hançer taşımış gibiydi.

Genç kız, ayın on dördünde, mehtap vakti, endişeyle karışık korkuyla Beykoz sahilinden Göksu'ya yol aldı.

Üç yıldır İstanbul'da yaşamasına rağmen Göksu'ya hiç gitmemişti. Hüsnü Baba'nın iğneli sözlerinden korunmak için; Beykoz, Kanlıca ve Göksu hakkında bulabildiği kitapları satın almış ve iki hafta içinde okumuştu. Mehtap üzerine yazılmış şiirler ile bugüne hatırası kalmış şairlerin hayatlarını da gözden geçirmişti.

Sahilin kıvrımlı yolundan Göksu'ya akarken, her biri Boğaz'a ayrı bir desen ve âhenk katan yadigar yalıları izledi. Kiminin kapısında yıllarca sevdasını taze tutmuş bir âşığın tebessümü; kiminin balkonunda biraz evvel toprağa yolcu edilmiş mâşuk için tutulan yasın hüznü okunabiliyordu. Kimi Boğaz'ın dalgalarıyla dans eden, kimi asırlık çınar ağaçlarının altında gölgelenen ve izleyene yalnızlık hissi veren yalıları gördüğünde bir türkü mırıldanmaya başladı: "Giden gelmiyor..."

Eyzün, mehtap vaktine az bir zaman kala Göksu'ya ulaştı. İçindeki coşkuyu dizginleyemiyor, yavaş ve ürkek adımlarla sahile yaklaşıyordu. Sevban'ı gördüğünde heyecanın eline ve yüzüne aksedeceğini biliyordu. Ne olursa olsun, Hüsnü Baba'ya mahçup olmak istemiyordu. "Sakin

ol, sakin ol, rahatla" diye mırıldanırken; "Eyzün Hanım!" sözüyle irkildi. Baba terbiyesi almış bu efendi ses, Sevban'ın sesiydi. Genç kızın yüzü kızardı, elleri ve bacakları titremeye başladı. Etrafına bakındı ama Sevban'ı göremedi.

"Eyzün Hanım, buyurun, aşağıdayız."

Eyzün, sesin geldiği yöne doğru baktı. Hüsnü Baba, Sırrî ve Sevban bir kayığın önünde duruyorlardı. Yanlarında; kendisinin tanımadığı, üstlerindeki kıyafetleri ancak tarih kitaplarında gördüğü garip giyimli beş altı kişi daha vardı. Yine yavaş adımlarla kayığa doğru yaklaştı.

"Hoş geldin Eyzün kızım. Nasılsın?"

"Hoş bulduk efendim..."

Eyzün'ün yüzü kıpkırmızı idi. Elleri titremeye devam ediyordu. Gözlerini kaçırıp Sevban'ın gözlerine bakıyor, utancından delikanlının yüzünü uzun uzun izleyemiyordu. Sevban ise birkaç metre ötede, başlarında fes, göbek hizasında kuşak, kuşaklarının içinde hançer olan adamlara bir şeyler anlatıyordu.

"Davetimiz mehtap gecesine idi, sen her geceyi mehtap bilmişsin kızım!"

Eyzün biraz daha utandı, boynunu büktü. Kalbinin sesini ihtiyar adamın duymasından endişe etti.

"Geç yeşermişliğini gördük, âmenna... Tez kızarmayasın diye on gün nadasa bıraktık, lakin sen güneşin peşinde koşmuşsun!"

Hüsnü Baba'nın tatlı üslubuyla söylediği sözler, Eyzün'ün gönlüne saplanıyordu. Genç kız her şeye rağmen yaptığından pişmanlık duymuyordu. "Bu ânı hesap ederek gittim" diye düşündü, "her şeyi göze aldım" diye geçirdi zihninden.

Baba, mesajını verdikten sonra yine Eyzün'ün gönlünü almak istedi.

"Gönlün yanık, gözün bulanık olunca; sesin de buğulu çıkar ya kızım; bugün mehtap nağmeleri senin dudağından dökülsün."

Eyzün, Baba'nın ne demek istediğini anlamadı. İhtiyar adam, kafasıyla Sevban'a "gidelim" işareti verdikten sonra önce Eyzün'ün tanımadığı altı kişi, arkalarından Hüsnü Baba, sonra da Sevban, Sırrî ve Eyzün kayığa bindiler.

Hüsnü Baba, kürek çeken altı adamı; "süvariler" diye tanıttıktan sonra sırasıyla isimlerini söyledi:

"Cebrail, Mikail, İsrafil, İsa, Musa ve bu da Mehdi'dir kızım."

"Memnun oldum efendim."

Yaşları yirmi beş ile kırk arasında değişen adamlar memnuniyetlerini tebessümle ifade ettiler. Genç kız, adamların disiplinine ve küreklerin âhengine hayran kaldı. Kürekler aynı anda sudan çıkıyor, yek vücutmuşçasına birlikte havada takla atıyor ve yine aynı vezin üzere suya dalıyorlardı. Kayık, Göksu'dan denize doğru açıldıktan sonra Anadolu Hisarı'na, oradan da Kanlıca sahillerine doğru aktı.

Hüsnü Baba, eliyle Göksu Deresi yatağını gösterirken, "Eftelya nedir, bilir misin kızım?" dedi.

"Hayır efendim."

"Bugünün insanı bilmez kızım. Eskiden, mehtap vakti geldiğinde, mehtâba has nevaleler hazırlar, ailemizle birlikte bu derede toplanırdık. Sazendeler sazın teline vurup, gezi reisi, "âheste çek kürekleri, mehtâb uyanmasın" dediğinde kürekler suyla buluşur, yol alırdık. Dere yatağı o kadar kalabalık olurdu ki, kürek çekerken bir kayığın küreği

diğer kayığın küreğine vururdu. Evvelen Hisar'a, sâniyen şimdi aktığımız Kanlıca'ya akar ve sonrasında da Eftelya'yı dinlemek üzere Alamana'nın etrafında toplanırdık.

Alamana dediğimiz, küçük bir sahne. İki tekne Boğaz'ın orta yerinde yan yana getirilir, uzun kalaslar bu iki teknenin üstüne konulmak suretiyle küçük bir sahne oluşturulurdu. İki teknenin birleşmesiyle oluşan bu sahnede saz heyeti saza vurur, Eftelya lakaplı güzel sesli bir bayan mehtap şarkıları okurdu..."

"Ne güzelmiş..."

Eyzün'ün tebessüm ederek verdiği tepkiden sonra, kayığa bineli Boğaz'ı izleyen Hüsnü Baba, bakışlarını genç kızın yüzüne çevirdi:

"Ne, güzelmiş?"

"Şey efendim, yani Eftelya güzelmiş. Keşke bugün de olsa..."

"Evet, Eftelya güzeldi kızım. Lâkin Eftelya bir kişinin ismi değildi. O gün kimin sesi güzel idiyse ona verilen isimdi. Sesin güzel, gezin mehtap olursa; Eftelya sensin kızım..."

Eyzün şaşırmıştı, bir anda bakışlarını Hüsnü Baba'ya çevirdi. Sırrî, Baba'nın sözü biter bitmez yan tarafındaki sazı eline alıp çalmaya başladı. Genç kız susmakta ısrar ediyordu. Sustu, sustu... Az sonra, Sevban'ın uzun süredir ilk kez yüzüne bakıp "Buyurun" demesinden sonra teslim oldu. Güzel sesiyle, bildiği nağmeleri Boğaz'a serpiştirmeye başladı.

Dün gece mehtâba dalıp hep seni andım
Öyle bir an geldi ki, mehtâp seni sandım
Sevgili, rüyana mı aldın beni bir dem,
Öyle bir an geldi ki, mehtâp seni sandım...

Eyzün, o akşam şarkı söylerken gözlerini Sevban'ın gözlerinden ayırmadı. "Âheste çek kürekleri, mehtâp uyanmasın" şarkısına Hüsnü Baba ile birlikte başlayıp

ey gül, sükûtâ varmayı emr-eyle bülbüle,
gülşen'de mest-ü zevk olan ahbâb uyanmasın

mısraına geldiğinde ilk kez kafasını çevirdi ve kayığın önünden geçmekte olan vapuru izlemeye daldı...

***

Şarkılar, şiirler ve nağmeler eşliğindeki mehtap gezisinde, Ay'ın Boğaz'a selamı kâh Bebek'ten, kâh İstinye'den alındı. Sevban'ın kayıkta demlediği çay, Bebek parkındaki çınar ağaçlarının altında, Kibritli'nin de iştirakiyle bardaklara dolduruldu. Mehtap sefasının ardından Beykoz'a kürek çeken grup, iki ayrı vasıta ile Beykoz'dan Üsküdar'a hareket etti.

***

Mihrimah Sultan'ın önünden Paşalimanı İskelesi tarafına doğru yürüyen Hüsnü Baba, iskeleye vardığında, servi ağaçlarının altına serilmiş hasırlarda oturan grubun yanına yaklaştı. Süvarilerin de aralarında bulunduğu dokuz kişi, Baba'nın gelmesiyle birlikte ayağa kalktı. Hilal şeklinde dizilen grubun en sağında bulunan Mehdi, yaşlı adamın selamını aldı:

"Ve aleykümselam ve rahmetullâhi ve berakatüh!"

Eyzün, olanları şaşkın gözlerle izliyordu: Baba, kendisi için ayrılan posta oturduğunda; İsrafil, elinde beklettiği hırkayı yaşlı adamın sırtına koydu. Halkadaki dokuz kişi, Sevban ve Sırrî'nin halkaya katılması ve Baba'nın buyur etmesiyle birlikte yere diz üstü oturdular. Eyzün, Kibritli'nin işaretiyle halkanın arkasına geçmek üzereydi ki,

yaşlı adam "Misafire bir postunuz yok mudur?" diye halkadakileri azarladı. Hemen ayağa kalkan Sevban, ağacın dibinde hazır bekleyen bir postu Baba'nın sağ tarafına koydu.

***

O gece Hüsnü Baba, her sohbette olduğu gibi önce temizlik, sonra güzellik ve en sonunda teslimiyet diye târif ettiği vezin üzere dersine başladı: İstiğfar çekti, salavat getirdi ve bir süre murakabeye durup, Yaradan'ı tefekkür etti. Yarım saate yakın, âhiret hayatı ve kul hakkından bahsetti. Cenneti, cehennemi ve kabir suâlini anlattı.

Dinî dersin tamamlanmasından sonra İsrafil'in bardaklara doldurduğu çaylar içilmeye başlandı.

Yaşlı adamın gözlerine dikkatle bakan Kibritli, "Müsaadenle Baba" dedi...

"Âhiret hayatı deyince aklıma geldi. Bir vakit, Rahmetli Özal'dan bahsedeceğinizi söyleyip, hatırlatmamızı istemiştiniz."

Baba, bardağını kaldırıp çayından bir yudum içtikten sonra dalgın bakışlarını Boğaz'ın karşı kıyısına çevirdi. Yutkundu. "Özal olmak özel olmaktır evlat" dedi... "Özel olmak da, özel ölmektir."

"..."

"Devlet, uzunca bir ip; ucunu tutan görünür değil. İpi tutan çok güçlü, ipin etrafına dolanıp halka olan ise zayıf. İki arada bir derede, ipin iki ucu arasında bir yerde durmayacaksın. Gün gelir, gücünü kullanmak istersen tutup salladığın yer ipin ortası, dalgalandırdığın ise ipin diğer zayıf halkaları olur. İpin ucuna yine bir şey olmaz."

"..."

"Rahmetli Menderes, ipin ucunu görüp tutmak istediğinde, ipi halka yapıp boynuna geçirdiler. Rahmetli Özal, ipin bir ucunu eline geçirdi, ses çıkaramadılar. Bekledi, kokladı. Gün geldi, ipi sallamak ve gereksiz halkaları ipten atmak istedi, ipin diğer ucunu da almaya niyetlendi. Niyetini kursağında bıraktılar. Kursağından geçeni kim bilir dersen evlat, derim ki; ipin diğer ucunu tutanlar!"

"Eyvallah" dedi Musa, "Mevzuyu anladık Baba. Lâkin anlamadığım, rahmetliyi öldürmeden ipi elinden alamazlar mıydı? Bir can'a kastın sebebi nedir?"

Hüsnü Baba, sağ tarafına dönüp çimlerin arasından küçük bir taş aldı. Musa'nın hasırın üzerinde duran çay bardağına attı. Herkesin şaşkın bakışları arasında bardak kırıldı ve içindeki çay hasıra döküldü.

"Eyvallah Baba."

"Kasıt bardak kırmaksa bardak çok evlat. Kasıt, çayı içilmez kılmaksa bardağı kırmak şart. Bardak dediğin çayı taşıyan araç. Çay fikirse, bardak beyin."

"Anladım Baba."

"Anlamadın evlat."

Hüsnü Baba, Musa'ya anlamadığını söyledikten sonra Turgut Özal'ın Kuzey Irak'taki Kürt lider Barzani ve PKK önderi Öcalan'la yaptığı pazarlıkları detayları ile anlattı. Özal'ın ölümünü, Büyük Türk Birliği kurmak için Türkî Cumhuriyetler'e gezi düzenlemesine bağlayanları "akılsızlar" diye tanımladı.

"Rahmetli, yüz yıllık bir projenin son noktasına gelmişti evlat. Güvendiği bir arkadaşını gizlice Kuzey Irak'a, oradan da PKK kampına gitmek üzere Ankara'dan yolcu etmişti. 'Sen orada iken içeridekiler beni rahat bırakmazlar' diyesi, kendisi de hemen yurt dışına seyahate kaçtı.

Bir hafta sonra, Bakü'ye 'İşlem tamam' mesajı geldiğinde; rahmetlinin kalbi büyük bir heyecanla çarptı. 20'ler Meclisi'nin İngiliz Uranyum Şirketi'ne teslim ettiği Musul, yıllar sonra Türkiye'nin parçası olacaktı."

"..."

"Ben derim ki evlat, rahmetli kalpten gittiyse bunun sevinci ve heyecanından gitmiştir. Lâkin, sonradan Azerbaycan lideri olan Aliyev'in sözleri benimkinden daha ciddidir: Kurtlar, Özal'ı öldürdü, kimse araştırmıyor!"

Baba, son sözünü söyledikten sonra elini bardağa götürdü ve bir yudum çay içti. Halkadakiler de Baba'yla birlikte çay yudumladılar. Yaşlı adam, bardağı yere koyup sağ tarafından büyük bir taş daha aldı. Elini kaldırıp, taşı bardaklara atacakmış havası verdiğinde halkadakiler bardaklarını hızla yere bıraktılar. Ellerini de aynı hızla bardaklardan çektiler; Sevban hâriç. Halkanın yaşça en küçük ismi, sağ elini bardağının üstüne koydu. Bardağın gövdesini parmaklarıyla kapattı, başını kalbinin üstüne eğdi.

"Eyvallah Sevbanım..." dedi Hüsnü Baba. "Eyvallah evlat!"

Halkadakilerin gözlerinin içine tek tek bakan Hüsnü Baba, sert bir ses tonuyla konuşmasına devam etti. Eyzün, neler olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu:

"Anlamadın Musa! Ben, ipin diğer ucunu tutanın harekete geçtiğini söylüyorum. Amacının bardağı kırmak değil; çayı içtirmemek olduğunu anlatıyorum. Az evvel kırdığım bardak senin aracın, döktüğüm çay senin amacındı. Sen Özal'dın evlat. Sen'i yok ederken, aslında senden geriye kalanlara idi mesajım. 'Bu çayı size içirmem' dedim. Ben, ipin ucunu tutan adam; ikinci kez hareket ettiğimde,

bardağı kırmadan bütün çayları teslim aldım. Gözlerimin içine bakarak, ne yapacağımı izlediniz ve teslim oldunuz. Şükürler olsun, Sevban evladım içimi ferahlattı."

***

Halkadakiler Baba'nın sözlerini boyunları bükük dinlediler. Kabahatlerini anlayıp sükûta daldılar. O gece, yaşlı adamın sohbeti normalden çok daha uzun sürdü. Samarra'da Şii camilerine yapılan saldırıları, Şiiler'in on birinci imamı İmam Askeri'nin Irak'taki türbesinin bombalanmasını ve camide asılı kara sancağın ayaklar altına alınmasını değerlendirdi. Irak Başbakanı'nın Şii ulema arasındaki yüksek mertebelerden biri olan "Müctehid" makamında bir âlim oluşuna özellikle vurgu yaptı.

Kibritli'nin çantasından çıkarıp halkadakilere takdim ettiği, MİT Başkanı Sert ile Başbakan Ertem'i aynı karede gösteren ve "Ankara'da Şii Alarmı" başlığı taşıyan gazete haberi üzerine kendi analizlerini anlattı. Eyzün'ün anlamakta zorlandığı tabirler kullanan Hüsnü Baba, mezhepler arasındaki kavgayı "Sürüyü dışarıdan zayıflatamayanlar, sürünün içine kurt sokmuş, ne çoban farkında, ne sâdık köpeği..." diye yorumladı.

Hüsnü Baba, bir dahaki sohbetin haftaya aynı gün yapılacağını söyleyip ayağa kalktı. İsrafil, saygıyla Baba'nın yanına gelirken, Hüsnü Baba imalı bir sözle "Rahatsız olma evladım, hırkayı ehline teslim edelim!" deyiverdi. İsrafil'in ve arkadaşlarının yüzü kızardı. Yaşlı adam, hırkayı ve postunu Sevban'a teslim etti.

Herkes ayağa kalktığı sırada, Eyzün çevik bir hareketle Baba'nın ayakkabılarını düzeltti, kolay giyebilsin diye ters döndürüp burunlarını yürüyeceği yöne doğru çevirdi. Eyzün'ün hareketliliği Sevban'ın gözünden kaçmamıştı.

Delikanlı, aynı çeviklikle ayakkabıları eski hâline getirdi. Genç kız, bu kez nasıl bir hata işlediğini anlamamıştı.

Eyzün'ün gönlünü yine ince bir sözle Hüsnü Baba aldı:

"Sevban evladım, ayrılırken sana sırtımı dönmeme râzı olmadı kızım; kıymetini bil!" dedi.

Eyzün verilen mesajı almıştı. Halkada oturanların hepsinin ayakkabısı, ayrılırken yüz yüze olunacak şekilde konulmuştu. Eyzün'ün mahçup yüzüne tebessümle bakan Sevban, gözlerini Mihrimah Sultan Camii'nin minarelerine çevirdi. Genç kız, ikinci kez hayretler içinde kalmıştı: Ayakkabılar hasırın yanına, kıbleye sırt dönülmesine izin vermeyecek şekilde çıkarılmıştı...

13 Mart 1299
Ebâ Yezid Dergâhı, Bilecik

Sana bir ibrik emanet ettik, sahip çıkamadın...

Öğle saatlerinde Bilecik'teki dergâha gelen ve müritlerin davetiyle sofraya oturup çorba içen Osman Bey, abdest almak için avluya çıktığında, hocası Dursun Fakih'in, elinde bakır ibrikle mescidin kapısında beklediğini gördü. Düşünceli bakışlarını Fakih'ten ayırmadan neler olduğunu anlamaya çalışırken, hocasının işaretiyle bir kez daha hayrete düştü. Kendisi sofrada iken, Şeyh Edebalı (Eba Yezid) dergâha teşrif etmiş, avlunun güneş almayan cephesinde istirahata çekilmişti.

Osman Bey'in tedirgin olduğunu fark eden Dursun Fakih, elindeki ibriği sessizce yere bıraktı; ayağındaki takunyaları çıkarıp eline aldı ve yavaş adımlarla genç komutanın yanına vardı:

"Efendi hazretleri, Akçakoca'dan haber salmışlar, hemen dergâha gelmemi buyurmuşlar Osmanım!"

Osman Bey, sessizce kulağına fısıldayan hocasının sözünü başını hafifçe sallayarak tasdik etti. Eliyle, sofranın kurulu olduğu odayı gösterip, "Biraz nefeslenin" demekle yetindi.

Şeyh Edebalı'nın, diğer damadı Dursun Fakih'i de dergâha çağırması, Osman Bey'in yüreğini ferahlatmıştı. Şey-

hin, Karacahisar'ın fethinden sonra gönderdiği mektupta, kendisine kızgın olduğunu anlayan Osman Bey; bir gün evvel gelen daveti, ahaliden dergâha şikâyet gitmesine yormuştu.

Bir süre, gözlerini şeyhinin gözlerinden ayırmayan Osman Bey, belindeki kuşağı çözüp, kılıcını sol tarafındaki çınar ağacının gövdesine yasladı. Çıplak ayakla mescidin önüne kadar yürüyüp, Dursun Fakih'in bıraktığı ibriği eline aldı.

***

"Dursun nerededir oğul?"

Elinde ibrik, uzun süredir şeyhinin huzurunda nöbet bekleyen Osman Bey; az evvel uykusunu tamamlayan ve sedirin üzerinde bağdaş kurup oturan Edebalı hazretlerinin kızgın olduğunu anlayınca korkmaya başladı. Titreyen sesiyle "Bu fakire hizmet vazifesi verdiler ki, derecesi yükselsin efendim" diyerek, hatasını telafi etmeye çalıştı.

Dışarıdan gelen sesleri işiten ve ancak Osman Bey'in cevabına yetişebilen Dursun Fakih, yavaş adımlarla avluya çıktı.

O an Şeyh Edebalı'nın sözü, Fakih'in yüreğine hançer gibi saplanmıştı:

"Dursun! Sana bir ibrik emanet ettik, sahip çıkamadın. Ne ki, bir bey emanet edelim!"

Osman Bey, kızgın gözlerini hocası Dursun Fakih'ten ayırmayan Edebalı'nın yüzüne, hatanın kendisinde olduğunu açık eden mahzun ifadesiyle uzun uzun baksa da; Şeyh Edebalı, küçük damadının sözünü ciddiye almadı, genç âlimin gönlüne dokunan azarıyla, Fakih'in ağzını aradı:

"Osman, bu kapunun ardında geceden sabaha kadar

bekledi, bey oldu Dursun! Ne ki, sen bir kaylûle vakti sabredemedin!"

Dursun Fakih'in izleyene huzur veren aydınlık yüzü, şeyhinin sözünden sonra tatlı bir kırmızılığa büründü. Cübbesinin etekleri ellerinde, başı kalbinin üstünde, hareketsiz bekleyen Fakih, "Şeyhimizden duyduğumuzdur efendim" diyerek söze başladı. Utanmakla aklanmak arasında; ne'den kaçtığını ve ne'ye varacağını bilemeyen bir kanadı kırık misali çırpınıyordu:

"İtaatin açtığı yarayı ibadet kapatmazmış. Ocağınızda pişen çorbaya kaşık atmamızı, sultanımız emir buyurdular!"

Fakih'in "Sultanımız" derken Osman Bey'e bakması, genç askerin şaşkınlığını biraz daha artırdı. Önce Dursun Fakih'in yüzüne, sonra Şeyh Edebalı'nın dizlerine bakan Osman Bey, kendisine gösterilen teveccühün hikmetini anlayamadı.

Az sonra, Dursun Fakih destur isteyip Osman Bey'in tuttuğu ibriği eline aldığında; Osman Bey, sedirin yanındaki ağaçta asılı bakır leğeni, şeyh efendinin oturduğu minderin önüne koydu.

Şeyh hazretleri, Fakih'in cevabından sonra bir nebze dinlenmiş sesiyle tekrar damadına seslendi, gözlerini gözlerine çevirmesini diledi:

"Dursun!"

"Buyurun efendim!"

"Cendereli Halil ile Akçakoca evladımı çağır bana!"

"Emredersiniz efendim!"

Dursun Fakih, elindeki ibriği kapının önüne bırakıp, sırtını dönmeden dergâhın diğer kapısına vardı. Ocağın

yanında bekleyen Çandarlı Halil ile çorba içtikleri kapları temizleyen Akçakoca'yı huzura çağırdı.

***

Dursun Fakih, ardına Çandarlı Halil[19] ile Akçakoca'yı katıp hürmetle avluya girdi, ibriği eline aldı, Edebalı'nın oturduğu sedirin önüne geldi. Bir süre şeyh hazretlerinin önünde bekleyen Fakih, Edebalı'nın hareketlenmediğini görünce besmele çekti ve ibriğin ülüğünü Osman Bey'in eline doğru eğdi.

"Destur efendim, ne yapıyorsunuz?"

Dursun Fakih'in, suyu şeyh hazretlerinin değil, Osman Bey'in eline dökmek istemesi, genç askerin yüreğine mızrak gibi saplanmıştı. Elini ateşten kaçırır gibi ibrikten çeken Osman Bey'in dudakları titremeye, yanakları kızarmaya başladı. Hocasına kızmakla, şeyh efendiyi kırmak arasında; terbiyesini korumaya çalıştı.

Şeyh Edebalı, birkaç adım önünde, titreyen ellerini belinin arkasında kavuşturan damadına sakin olmasını söylese de, gururu incinen Osman Bey'in gönlünü edemedi.

"Kabahatimiz neydi ki, cezamız ağır oldu efendim?"

19- Ankara'nın Nallıhan ilçesinin Cendere köyünde dünyaya gelen ve Çandarlı ismiyle tanınan Halil Bey, Şeyh Edebalı'nın emriyle, Osman Bey'in yanında yeni devletin kurulmasına memur edildi. Maliye sistemi ile ilk fetihleri gerçekleştiren Yeniçeri Ocağı'nın kurucusu olan Çandarlı'nın ailesi, devletin ilk yüz yılında önemli görevler üstlendi. Osmanlı Devleti'nin ilk veziri olan Çandarlı Halil'in oğlu Çandarlı Ali; Birinci Murad'ın Kosova Savaşı'nda şehit edilmesinden sonra, şehzade Eba Yezid'i, (Yıldırım Beyazıd) tahta geçirmiş, devletin bekasını sağlamıştır. 1444 yılında, tahtını on üç yaşındaki oğlu Mehmet'e (Fatih Sultan Mehmet) emanet eden ve kendisi Edirne'ye yerleşen İkinci Murad'ı, Haçlı Seferi haberini aldıktan sonra Edirne'den getirtip tekrar ordunun başına geçiren, yine bir Çandarlı'dır: Vezir-i Azam Çandarlı Halil!

Osman Bey, hiçbir şey olmamış gibi tebessüm eden Edebalı'nın yüzüne, kızgınlığını ele veren gözlerle baktı. Kayınpederi, genç askerin sözünü yine ciddiye almadı:

"Cendereli!"

"Buyurun efendim!"

"Osman'ı isyan halinde görürüm oğul. Yaşlılığımın eseri midir, yoksa yaşlığının eseri midir?"

"Yaş olması, eğileceğine işarettir efendim!"

"Hocasının önünde eğilmeyen, nasıl bey olacaktır oğul?"

Şeyh Edebalı, sözünün tamam olduğunu belli eden bakışlarını genç askere çevirdiğinde, Osman Bey, utandığı halde belinden aşağıya eğilip Dursun Fakih'in döktüğü suyla abdest aldı.

***

Kayınpederinin arkasından mescide giren Osman Bey; Dursun Fakih, Çandarlı Halil ve Akçakoca'nın, kendisinden bir saf geride oturmalarına anlam verememişti. Kucağındaki ahşap sandığın kapağını açan Şeyh Edebalı'yı izliyor; elleri dizlerinin üstünde, düşünceli haliyle rahlenin önünde hazır bekliyordu. Dergâhta olanların hikmetini çözememek, Edebalı'nın huzurunda mahçup duruma düşmek, Osman Bey'i daha da hislendiriyordu.

Sandığın içinden çıkardığı hançer ile ahşap tespihi rahlenin üstüne koyan Şeyh Edebalı, gözlerini Osman Bey'in gözlerine dikti; sinirli hali arka safta oturanların dikkatini çekmişti:

"Dursun Fakih, ismine hutbe okumak istemiş; sen rıza göstermemişsin oğul!"

"Selçuklu atamıza, Sultan Alâeddin'e nasıl isyan ederim

efendim?"

"Dursun Fakih senin neyindir oğul? Seni isyana sürükleyecek kadar hasım mıdır, doğruyu gösterecek kadar sana dost mudur?"

"..."

Şeyh Edebalı'nın hiddeti sesine ve bakışlarına yansımıştı. Yanlış bir şey yapmadığını düşünen Osman Bey, kayınpederinin sorusunu cevaplamadı. Sessizliği, yüzünde bir anda tebessüm beliren şeyh efendi bozdu:

"Tespih, hocam Mevlâna Celalettin'in; hançer, Sultan Alâeddin'in nişanıdır!

Osman Bey, rahlenin üstündeki hançerin, Selçuklu Sultanı'nın hançeri olduğunu öğrendiğinde, heyecanına engel olamamaktan korktu. Şaşırmıştı; meraklı gözlerle bir hançere, bir de demir hindi ağacından yapılmış tespihe baktı. Hançerin kabzasında, iç içe geçmiş üç hilal ve daire şeklinde kazınmış rakamlar gördü. Gül kokulu tespihin imamesinde, hepsine yıldız işlenmiş gümüş püsküller dikkatini çekti.

"Efendim bunlar..."

"Çok sancılı günler geçirdik Osman; nihayet, doğum vakti tamam oldu!"

Osman Bey'in elini eline alan Şeyh Edebalı, yıllardır bu müjdeli haberi beklediğini söyledikten sonra, mensubu olduğu Dîvan hakkında Osman Bey'e bilgi verdi. Anadolu'nun Moğol hâkimiyetine girmesinin, Selçuklu hanedanı için hükümranlığın sonu olduğunu söyledi. Konya'dan gönderilen menşuru besmele ile Osman Bey'e teslim etti. Selçuk Bey'den Arslan Bey'e, Tuğrul ve Çağrı Beyler'den Nizamülmülk'e miras kalan kırmızı sancağı, Dursun Fakih'in şahitliği ile Çandarlı Halil'e; Nizamülmülk'ten silsile

ile Alâeddin Keykubat'a gelen hançeri de, Osman Bey'in şahitliğinde Dursun Fakih'e emanet etti:

"Alınan kararın tebliğ vazifesi benimdir oğul: Selçuklu, üzerine düşen vazifeyi hakkıyla yaptı ve vazifesini tamamladı. Bugün, Moğol egemenliği altındaki sultanın hükmü kalmadı. Yeni bir bey, yeni bir devlet lüzumu hâsıl oldu.

Emirlik, Selçuklu hanedanından sana geçmiştir oğul! Cuma günü, Dursun Fakih, elindeki hançerle minbere çıkacak, adına hutbe okuyacak ve hükümranlığını ilan edecektir. Bugünden sonra, Edebalı da senin emrindedir, Selçuklu da!"

Osman Bey, duyduklarını taşıyamayacak kadar güçsüzleşmiş, olduğu yerde donakalmıştı. Gözleri şeyhinin gözlerinde olsa da, zihni dergâhtan çok uzaklardaydı.

"Çandarlı evladımla tanışın! Savaştan anlar, askerin başına geçirirsen seni mahçup etmez! Akçakoca'yı dost bil; gözünden de, gönlünden de uzak etme. Kadılık vazifesi Dursun Fakih'in hakkıdır, emaneti sahibinden ayırma.

Bugünden sonra beysin, beyliğin hakkını ver oğul! Ananı ve atanı say! Her sözü üstüne alma! Gördün, görme; bildin, bilme! Haklı olduğun mücadeleden korkma. Bilesin ki; atın iyisine doru, yiğidin iyisine deli derler!"

14 Eylül 2007
Beyoğlu, İstanbul

İflahsız, saydığını ateşte,
saymadığını közde yakar!

Hüsnü Baba ile Üsküdar'da yaptığı istişareden sonra takaya binip Beşiktaş'a, oradan da İstiklal Caddesi'ne geçen Kibritli; Abdullah Sırdaş'la görüşmek için caddenin girişindeki Kervan Otel'e gelmişti.

Yedi yıl öncesine kadar dolmuş şoförlüğü yapan, 1999 yılında, Kibritli'nin talimatıyla yeraltı dünyasında yer edinmeye başlayan Sırdaş; kısa zamanda hem İstanbul'a, hem de Diyarbakır'a Limuzin ismiyle nam salmayı başarmış bir iş adamıydı. ABD'nin Afganistan'a düzenlediği operasyondan sonra, Kibritli'nin himayesinde uyuşturucu nakliye zincirine dâhil olmuş, aradan geçen yedi yılda, kaçakçılık piyasasında ismine itibar edilir bir ün kazanmıştı.

"Selamün aleyküm Limuzin!"

"Aleykümselam abi, hoş geldin."

Otelin teras katında, görüşme için hazırlanmış Boğaz manzaralı odaya geçen Kibritli, tokalaşırken eli titreyen Limuzin'in tavrından tedirgin olsa da, kendi tedirginliğinin açığa çıkmaması için sakince koltuğa oturdu:

"Yine ne oldu, anlat bakalım?"

"Abi kusura bakma, pürüz çıkmasa seni rahatsız etmeyeceğimi bilirsin."

"Kısa kes, iki gecedir uyumuyorum. Masal dinlemeye niyetim yok."

Kibritli'nin sinirli hâli Limuzin'i korkutmuştu. Hemen konuya giren Limuzin, kısa cümlelerle meramını anlatmaya başladı:

"Batman'da bir asker var abi; bin pürüz çıkarıyor, bin adam haddini bildiremiyoruz. Ülserini alalım, helvasını yiyelim dedik; arkasının güçlü olduğunu duyduk."

"İflahsız Kenan mı?"

"Evet abi."

"Peynirde mi çıkarıyor pürüzü?"

"Abi peynir yolunda sorun yok. Sağ olsun, geliş gidişlere karışmıyor."

"Eeeee..."

"Sorun şu abi. İflahsız, geçen yıl iki köylüyü yanına çağırmış. 'Tarlaya beyaz peynir ekin, mevsim sonu operasyon düzenleyip alırım' demiş. Adamların nüfus on beşer çocuk, üçer hatundan yirmişer kişi. Basmış bunlara parayı peşin peşin. 'Mevsim sonu sizi hapse alırım, baharda tekrar salarım' diye de söz vermiş. Adamlar kanmışlar tabii, böyle teklife can kurban. Dediği gibi de olmuş. Geçen hafta adamlar köyden malı indirirken, İflahsız da güya operasyon ayağıyla birinin malını yakalayıp karakola yollamış, öbürününkini de kendi hesabına saklamış. Buraya kadar eyvallah."

"Evet."

"Abi malın kalitesi düşük, adamın istediği ücret yüksek.

Temsil misal, Avrupa'ya on liraya satıyorsak, İflahsız bizden dokuz doksan istiyor. Dokuz doksan verelim, sorun değil. Lakin biz bunu sekizden yukarı satamayız.

Adamın İstanbul'la ilişkileri sağlammış, beyazdan kazandığı paradan, birkaç emekli paşaya da gönderirmiş. Sana danışalım dedim abi, saydığı adamsındır."

Kibritli, Limuzin'in sözlerinden sonra ceketini çıkarıp koltuğun yan tarafına koydu. İflahsız'dan bahis açılması canını sıkmışa benziyordu. Sigarasını, çevik bir hareketle çakmağını eline alan Limuzin yakmak istedi. Kibritli, istifini bozmadan diğer cebinden çıkardığı kibritle sigarasını yaktı. Sesindeki durgunluk, İflahsız hakkında yorum yapmaya gerek bırakmıyordu:

"İflahsız yaman odundur Limuzin" dedi, "saydığını ateşte, saymadığını közde yakar. Yavaş yavaş, yedire yedire..."

"İmamın önüne geçirsek abi?"

"Yok aslanım! İflahsız'a öğlen kurşun sıkan, ikindide imamın önüne kendisi geçer. Bunlar valilikten çaycı, emniyetten kapıcı kaldıran adamlardan değil ki! Vali ile müdür kaldıranlardan."

Kibritli'nin İflahsız'a söz geçiremeyeceğini anlatan ifadesi, Limuzin'i daha da tedirgin etti. Bir süre sessizce İflahsız Kenan'ı düşünen Kibritli, "Şimdi sırası değil ama, ben durumu yine de Baba'ya açarım" dedi...

"Baba ile Kenan Diyarbakır'dan tanışırlar. Seksenli yıllarda bölge Rahmi Bozan'dan sorulurdu. O zamanlar Sovyet tehdidi var, Baba Müslüman, namazında abdestinde adam ya; bölgeye böylesi gider diye oraya gönderdiler. Kenan da o zamanlar yeni yeni adam olan bir askerdi. Belki sözü geçer."

"Af buyur abi, haddimize değil ama; bu Baba dediğin

adam?"

"Rahmi Bozan.."

"Yani, bugüne kadar çok yardımını gördük. Kimdir, nedir, ne değildir?"

"Kimse bilmiyor. İran'la ilişkide olduğu için ordudan atılmış eski bir albay. Tabii İran'la ilişkisi var mıydı, yok muydu bilemem. On beş yıl evvel Sovyetler yıkılıp Batı'nın komünizm düşmanı yok olunca, ABD yeni düşman diye İslam'ı seçti. O gün bugün, dine hafif meyilli birini görseler irtica bahanesiyle..."

Kibritli, ders anlatan öğretmenlere mahsus edasıyla konuşmasına devam ederken aniden sustu. Bakışlarını Limuzin'e çevirdiğinde, "Ulan ben ne anlatıyorum ya, senin kafan bunlara çalışır mı aslanım!" diye çıkıştı... "Senin işin peynirle, ütü masasıyla!"

***

"Silahların durumu nedir Limuzin?"

"Şey abi..."

"Ne abi?"

"Abi bu işi bana ihale etmeseniz. Binbaşı Yiğit suikastından sonra MİT gözünü Kuzey Irak'a çevirdi. Bugünleri biraz sakin geçirsek diyorum."

"Bana bak Limuzin! Dün Dudullu'da Magurus Apo'ydun, bugün Taksim'de Limuzin Abdullah oldun. Arkanda MİT'in adamı var, sen MİT'ten korkuyorsun."

"Korku değil, tedbir abi."

"Başlatma tedbirine! Pasta çok büyük; Saddam'dan geriye kalan silahların büyük kısmını Türkiye'ye soktular. Dün dağda silah diye ağlayan terörist, bugün şehirde ikişer silahla dolaşıyor."

"Mesele burada zaten abi. Tedbirden kasıt da o. Memlekete silah sokmak tehlikeli diyor arkadaşlar. Türk'ü Kürt'e, Kürt'ü Türk'e vurduracaklar diyorlar. Günahımız bir yana, vatan deyince akan sular..."

Limuzin'in özenle seçtiği kelimeler de Kibritli'yi sakinleştirmemişti. Sigaranın dumanını sert bir refleksle Sırdaş'ın yüzüne üfleyen Kibritli, "Ne zamandan beri bize vatan demeye başladınız ulan!" diye bağırdı... "Vatanı bizden çok seveniniz varsa gelsin, dört yol ağzında dört gece boyunca ağzıma... Tövbe estağfurullah. Konuşturma lan adamı ters ters. Ne dersek o! Kibritli kendi kafasından iş yapıyor de mi? Yukarıdan gelen talimatı aktarıyoruz size."

"Abi yanlış anlama, sana büyüklük taslamak değil, hâşâ. Bizim de kendi çapımızda bir istihbaratımız var biliyorsun. Irak'taki silahların satışını organize eden adam, öğrendiğimize göre Reymond Ralf adında Amerikalı bir tüccar. Piyasayı, petrol şirketi Uranyum adına kontrol ediyormuş. Amerikan askerlerinin, Irak cephaneliklerinden çalıp çıkardığı silahları İran'a, Türkiye'ye pazarlıyormuş. Paranın büyük kısmı Uranyum'un. Ama başkalarına da ağız payı veriyor. Bizim aldığımız silah on liraysa, yedi lirası Uranyum'a, iki lirası da Barzani'ye gidiyormuş. Hafta içi Adapazarı'nda toplandık. Arkadaşlar aralarında karar aldılar. Barzani'yi besleyeni âlemde barındırmayız diye."

"Bana bak Limuzin... Seni de senin arka.."

"Abi sözünü kesmek gibi olmasın, ben arkadaşlarımı senin adına yine dinlemem. Yalnız senden bir konuda garanti almak istiyorum abi. Tek başıma karar veremedim. Bu konuyu belki bilmezsin diye önce sana açmak, silah ihalesini ondan sonra kabul etmek istedim. Duyunca hak vereceksin bana."

Kibritli, Limuzin'in son sözünden sonra orta boylu tombul adamın yüzüne kibirli bir edayla baktı. Kendi tabiriyle "adam ettiği" mafya parçasının bildiği ama yılların kurt istihbaratçısı Kibritli'nin bilmediği ne olabilirdi?

Limuzin, az evvel kendi kurduğu cümlenin altında ezilen bakışlarıyla, destur isteyip konuşmaya başladı:

"Reymond Ralf ismi üzerine çok duruyor arkadaşlar abi! Bir süredir, Afganistan'dan bize gelen uyuşturucuya da el koyuyor. Düne kadar üç yer atlattığımız peynir, artık Kuzey Irak'a da uğruyor. Temsil misal, üç yerde beş lira veriyorsak, sadece Kuzey Irak'ta beş daha koyuyoruz içeri almak için. Beşin üçü Ralf'a, ikisi yine Barzani'ye gidiyor.

Bunlardan benim takıntım olmaz abi. Benden beslenmese başka yerden beslenir lanet. Ama benim kafaya taktığım mevzu, bizimkilerin Ralf'ı takibe alması. Ankara, Binbaşı Yiğit cinayetinde Ralf'ın rolü olduğunu düşünüyormuş. Binbaşı Yiğit, Ralf'ın Türkiye'deki ilişkilerini ortaya çıkaran bir belge hazırlamış."

Limuzin, sesini kısarak söylediği sözlerine, kafasını Kibritli'nin kulağına eğerek devam etti. Belli ki, vereceği bilginin duyulmasından endişe etmişti:

"Suikast için arpa Ralf'tan çıkmış. Teşkilat, Ralf'la iş yapanları tek tek mimliyormuş abi. Senin bir bilgin var mı bu konuda? Yanlış anlama, benim verdiğim para ile gidip bu adamlar bizim askerimizi vuruyorlarsa, bizde ne vatan kalır, ne devlet ne de haysiyet. Hani vatansız kalsak, toprak buluruz. Devletsiz kalsak devlet kurarız da abi; ondan ötesi haysiyetin yokluğu. O zaman toprak olsa ne, devlet olsa ne; hepsi elimizden gider..."

Kibritli, duyduğu ağır sözlerden sonra sigarasını cam tablanın içine sertçe bastırıp koltuğa yaslandı. Zihninin

çok karışık olduğu, sessizliğinden ve elleriyle gözlerini ovmasından belli oluyordu. Az sonra, yumuşak bir ses tonuyla ve Limuzin'e hak verdiğini belli eden bakışlarıyla "Bilmediğiniz şeyler var Limuzin!" diyerek söze başladı.

"... sizin bu bildiklerinizi biz kaç aydır tartıyoruz. Silahlar, peynir, arpa, suikast... Buradan gelecek parayı neden istiyoruz zannediyorsun Limuzin? Bir aya kalmaz ciddi bir operasyon için emir çıkacak. Uzun zamandır hazırlıklarını yapıyoruz. Ya biz birilerini ipe götüreceğiz, ya da birileri bizi ipe götürecek. Bu yüzden elimizi sıkı tutmamız lazım."

Gözlerini, Limuzin'in gözlerine kilitleyen Kibritli, kaşlarını kaldırıp "Dilimizi de..." diyerek sözlerini tamamladı.

15 Eylül 2007
Başbakanlık, Ankara

İstanbul'da nükleer bomba!

"Merkez 422, Merkez 422!"

Başbakanlık Binası'nın bahçe kapısında nöbet tutan genç polis, gözetleme kulesinden gönderilen sinyali duyduğu ilk anda, sıradan bir talimat gelmiştir diye düşünerek yavaş adımlarla kulübeye yöneldi. Henüz içeriye girmeden, masanın üzerine yayılmış kızıllığı görünce panikledi; telsizin ekranı, gönderilen sinyal sebebiyle kırmızı renge bürünmüştü. Genç polis, endişeli gözlerle ve koşarak girdiği kulübede, bakışlarını önce telsizin ekranına, sonra da güvenlik kameralarının bağlı olduğu bilgisayara çevirdi. Korktuğu başına gelmişti: Kapkara bir ekran, ekranın sol üst köşesinde yanıp sönen bir tire ve tirenin önünde, küçük harflerle yazılmış "blocked" yazısı...

"Merkez 422, orda mısın aslanım? Fatih, Fatih! Genelkurmay kameralarına takılan dört adet plakasız askerî aracın, Dikmen Caddesi'nden hızla size doğru ilerlediğini görüyoruz... tekrar ediyorum Fatih; kimliği belirsiz dört araç size doğru yaklaşıyor..."

Polis memuru Fatih, gözetleme kulesinden aldığı bilgiden sonra ne yapacağını bilemedi. Panik içinde, belindeki tabancayı çıkarıp dış kapıya doğru koşmaya başladı. Silahını kaldırmış, askerî araçlara "Dur!" emri vermek isterken; ani bir manevrayla bahçeye giren araçların altında kalmaktan son anda kurtuldu. Korku dolu gözlerle, silahını kendisine doğrultan askerin yüzüne bakıyor, olanları anlamaya çalışıyordu: Her birinin üstünde komando kıyafeti olan askerlerin bir kısmı, araçlardan inip binanın giriş kapısına doğru hızla koşuyor, bir kısmı da bahçenin etrafını sarıyordu.

Merdivenlerin başında, Başbakan'ın makam aracının etrafında hazır bekleyen özel koruma ekibi; bordo berelilerden oluşan askerî timin bahçeye sızdığını görünce hemen harekete geçti. Ne yapacakları konusunda Koruma Amiri Mahir Budak'ın işaretini bekleyen özel ekip, belli ki, askerî timle çatışmayı göze almıştı.

Koruma ekibinden önce, bahçedeki polislerin mukavemeti ile karşılaşan askerlerin, kendilerine çevrilen silahlara aldırış etmeksizin koşmaya devam ettiğini gören Mahir Budak, sonucunu düşünmeden havaya birkaç kez ateş etti ve askerlere "Dur!" emri verdi. O ana kadar korumalara ve polislere herhangi bir müdahalede bulunmayan askerî tim, birkaç saniye içinde sivil polislerin tamamını, elektrik şoku veren özel silahlarla etkisiz hâle getirdi.

Mahir Budak, kendi ekibinin de askerlerin hedefinde olduğunu anladığında; silahını tim komutanı olan subayın yüzüne çevirdi. İki grup sıcak çatışma için burun buruna gelmişti: Makam araçlarının kapılarını kendilerine siper yapan koruma ekibi, her biri ayrı bir askeri hedef almış şekilde, Budak'ın vereceği işareti bekliyordu. Tim komutanının arkasında, nefes aldıkları bile belli olmayan

askerler, namlularını Mahir Budak'a çevirmiş ve en küçük bir hareketlenmede ateş açacaklarını belli eden gözlerini, araçların arkasında hazır bekleyen ekibe kilitlemişlerdi.

"Teslim ol asker!"

Tim komutanı, Koruma Amiri Budak'ın emrine aldırış etmedi; askerlerini geri püskürtmenin mümkün olmadığından emindi. Silahını indirmeden, Budak'ın bulunduğu yere doğru yavaş adımlarla yürümeye başladı. Birkaç dakika içinde herkesi endişelendiren panik havası, komutanın tavrıyla daha da karmaşık bir hâl almıştı. Mahir Bey, tabancasını tim komutanının yüzüne, komutan da silahını onun göğsüne nişanladı:

"Arslan Akbey, Özel Harekât!"

Mahir Budak; birkaç adım önünde kendisini selamlayan komutanın, operasyon emrinin Arslan Akbey'den geldiğini söylemesiyle birlikte tabancasını indirmek zorunda kaldı. Askerlerin üzerine nişanladıkları silahlarını Budak'ın işaretiyle yere koyan koruma ekibi, ikilinin konuştuklarına anlam verememişti. Mahir Budak, bu kez, Arslan Bey'in ismini sorgulayan gözlerle komutanının yüzüne bakıyordu. Az sonra, titreyen sesiyle "Olamaz!" diye mırıldanmaya başladı.

Başbakanlık Koruma Amiri Budak, "Arslan Akbey" ismini, genç yaşlarda İtalya'da aldığı özel eğitim sırasında duyduğunu hatırladığında, büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduklarını anlamıştı. "Arslan Akbey", Türkiye Cumhuriyeti'ne düzenlenecek olası bir nükleer saldırıda, Başbakan'ı korumakla görevli timin başkanına verilen şifreli bir isimdi.

Budak, zihninden geçenleri tim komutanına sormayı düşünürken; tim komutanı, giriş kapısından merdivenle-

re doğru yürüyen sivil giysili birini selamladı:

"Operasyon tamamdır komutanım!"

Gelen kişinin, Başbakan'ın çaycısı Topal Eşref olduğunu gören Mahir Budak'ın dilinden, "Eşref" sözü dökülürken; tim komutanının selamını alan Eşref Korkmaz, "Sizi rahatsız ettiğimiz için kusura bakmayan Mahir Bey" dedi ve konuşmasına kısık bir sesle devam etti:

"Arkadaşlar benim komutam altındadır. Siz ön tarafta mukavemet gösterirken, diğer bir grup arkadaşımız binanın arka tarafından içeriye sızdı ve birkaç dakika içinde operasyonu tamamladı."

Soğukkanlılığını kaybetmeyen Eşref Korkmaz, merdivenlerden aşağıya inip Mahir Budak'ın ekibini de selamladı. Gözlerini Başbakan'ın odasına çevirdiğinde, korumaları mahçup eden tevazusunu koruyordu:

"Patatesi tarlaya gömdük beyler! Şu andan itibaren, tarlanın korumasını biz devralıyoruz. İhtiyaç duyulduğu takdirde sizinle birlikte çalışacağımızdan emin olabilirsiniz!"

***

Sığınağa giden koridorda hızlı adımlarla yürüyen Başbakan Fahri Ertem, tedirgin bakışlarını bazen Dışişleri Bakanı Ahmet Koç'a, bazen de hemen yanındaki askere çeviriyor; heyecanını dışa vurmaktan çekinmiyordu. Makam odasına girip kendisini ve Koç'u acilen koruma altına alan özel tim üyeleri, sığınağa gitmelerinin sebebini açıklamamıştı. Bildiği tek şey; artık sadece kendilerinin güvende olduğu bir durumla yüzleşmek zorunda kalacaklarıydı.

Koridorun birinci kısmı tamamlandığında, askerlerden ikisi, endişesi yüzüne yansıyan Başbakan'ı selamladı ve bu noktadan ileriye geçemeyeceklerini belirtip, kapıda nöbet

tutmak için izin istedi. Başbakan Ertem, başını hafifçe öne eğmekle, askerlerin beklediği cevabı vermişti.

İkinci kısımda, ikiliye tek başına eşlik edecek olan asker, hiçbir şey söylemeden Ertem ve Koç'un üzerlerini aramaya başladı; cep telefonlarını, saatlerini ve yüzüklerini alıp askerlere teslim etti. Dışişleri Bakanı Koç'un belinden çıkardığı Smith&Wesson marka, gümüş renkli revolver tabancayı, kamuflajının cebine koyduktan sonra ikinci kısma geçen kapıdan içeri girdi.

Makam odasında iken yanına gelen kalabalığın teker teker yok olması ve nihayet tek bir askerle yola devam etmek zorunda kalmaları, ailesini ve çocuklarını düşünen Başbakan Ertem'i iyice huzursuz etmişti. Askerlerin sessiz duruşuna daha fazla tahammül gösteremeyen Ertem; kendisi gibi güvenli bir ortamda olmayan, her türlü tehdide açık halkını düşününce, elini, hemen önünde yürüyen askerin omzuna attı ve sert bir hareketle yüzünü kendisine çevirdi:

"Asker! Neler oluyor, neden sığınağa gidiyoruz?"

Dışişleri Bakanı Koç, kızgın gözlerle askerin yüzüne bakan ve aniden bağırmaya başlayan Ertem'i sakinleştirmek için koluna girse de, başarılı olamadı. Askerin tepkisiz duruşuna kendisi de anlam veremiyor, fakat Ertem'in yanında bir şey söyleyemiyordu.

Her adımda biraz daha artan endişesi, Başbakan'ın kalp ritmini bozmuş, sıkıntısı yüzüne yansımıştı. Ertem'in kalp hastası olduğunu bilen Ahmet Koç, elini Başbakan'ın ceketinin cebine attı ve tansiyon ilacını çıkarıp kendisine uzattı.

Başbakan'a herhangi bir cevap vermeyen ve hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam eden asker, ikinci kez om-

zundan tutulup geri dönmek zorunda kaldığında gözlerini Ertem'in gözlerine kilitledi. "Sayın Başbakanım!" diye konuşmaya başlarken yüzündeki kararlı tavır her şeyi anlatmaya yetiyordu:

"Görevim gereği sizi, bana söylenen noktaya kadar vaktinde ulaştırmak zorundayım. Sorularınıza cevap vermek ve vakit kaybetmemek konusunda kesin ve sorgulanamaz emirler aldım. Vazifemi kusursuz tamamlamama mani olacaksanız, sizi bayıltıp, sırtımda taşımak zorunda kalacağım!"

***

Geriye dönüp Başbakan'ı selamlayan komando eri; kendisinin üçüncü kısma geçmesinin yasak olduğunu ve bu noktadan sonra yalnız yürüyeceklerini söyledi. Elindeki silahın namlusunu ilk kez yere çevirmiş ve bu hareketiyle ikiliyi biraz olsun rahatlatmıştı. "Sayın Başbakanım!" diyerek söze başlayıp, sığınağa giden yol hakkında Ertem'i uyardı:

"Koridorun sonunda, birinin üzerinde Mağara, diğerinin üzerinde Maden yazan iki ayrı levha ve bu levhaların işaret ettiği iki koridor göreceksiniz. Mağara, Milli İstihbarat Teşkilatı'nı; Maden ise, Özel Harekât Dairesi'ni gösteriyor. Mağara yönünde birkaç adım yürüdükten sonra duracak ve koridordan gelecek kişinin sizi almasını bekleyeceksiniz! Koridora girer girmez, sağ tarafta bir ekran göreceksiniz; duvarda asılı olan bu ekrandan, Mağara'yı izlemeyi ihmal etmeyiniz. Sizi almaya gelen kişi, MİT Operasyon Dairesi Başkanı Cüneyt Oğuz ise, koridorda yürümeye devam edin; değilse, hemen ters istikamete, Maden'e çıkan koridora girin ve sinyallerin sizi götüreceği odaya kadar durmaksızın koşun!"

"Peki asker!"

"Sayın Başbakanım! Özel Harekât Dairesi'ne çıkan koridora girmek zorunda kalırsanız, size çok fazla benzeyen bir kişinin, MİT koridoruna doğru koşmaya başladığını göreceksiniz; lütfen paniklemeyin. Dublörünüz, gerekli teçhizat ve donanımla, olası bir ihaneti cezalandırmakla görevlidir."

"Sağ ol asker!"

Komando eri, son sözünü söyledikten sonra, üçüncü bölüme açılan kapının üzerine, cebinden çıkardığı küçük bir elektronik çip yerleştirdi. Kolundaki saatin akrep ve yelkovan ayarını değiştirerek, kapının açılmasını sağlayacak 13 haneli şifreyi çözmeye çalıştı. Fazla zaman geçmeden, kapının üstündeki elektronik sayaçta "unlocked" yazısı belirmişti.

Fahri Ertem, zırhlı kapının büyük bir gürültüyle açıldığı şu anda, omuzlarına yüklenen sorumluluğun ağırlığını daha fazla hissetmeye başladı. Bakan Koç'la birlikte son bölüme doğru yürürken, kafasından geçen senaryolar zihnini iyice karıştırıyordu. Ne konuşabiliyor, ne de sakinleşebiliyordu.

...

Başbakan'ın, birkaç metre ötedeki levhaları fark etmediğini düşünen Ahmet Koç; Ertem'in kolunu tekrar tuttu ve üzerinde "Mağara" yazan levhaya doğru yürümeye başladı. Dalgın bakışlarını koridorun sonuna kilitleyen Fahri Ertem, düşünceli hâlini koruyarak, yüzünü levhanın işaret ettiği yöne döndü ve yine Ahmet Bey'in ikazıyla, koridorun içinde birkaç adım ileri yürüdü.

Dışişleri Bakanı Koç, Ertem'in dört beş adım gerisinde kalmasına rağmen, duvarda asılı ekrandan koridoru izle-

yebiliyordu. Az sonra, koridorun içinde kendilerine doğru yürüyen kişinin Cüneyt Oğuz olduğunu görünce, Başbakan'la göz göze geldi ve derin bir nefes aldı.

***

Başbakan Fahri Ertem, Cüneyt Oğuz'un yüzünde okunan soğuk ifadenin, sığınakta görevli herkese mahsus özel bir durum olduğunu anladığında, az önce sorduğu soruyu tekrarlamakta ısrarcı olmadı. Oğuz'un, kendilerini sığınağa getiren askerler gibi hızlı hareket etmesi, hiç konuşmaması ve sadece takip edilmesini isteyen gözlerle ikilinin yüzüne bakması, Bakan Koç'un da dikkatinden kaçmamıştı.

Cüneyt Oğuz, ikiliyi selamladıktan sonra, Başbakan'ın sorusuna cevap vermeden koridordan çıkmış; Mağara ve Maden levhalarının asılı olduğu duvarın karşısına geçmişti. Ertem ve Koç'un şaşkın bakışları önünde, belinden aldığı küçük bir kumandayı, tavanda yanıp sönen kırmızı ışığa doğru çevirdiğinde; çelik zırhla kaplı duvar iki tarafa doğru açılmaya başladı. Duvarın arkasında, ancak eğilerek geçilebilecek büyüklükte, gri renkli bir kapı vardı.

Cüneyt Oğuz, kolundaki saati çıkarıp, saatin arkasındaki kapağı açtı ve içinden aldığı elektronik çipi, kapıdaki ekranın hemen altına koydu. Başbakan Ertem ve Bakan Koç, üzerinde "Tabut" yazılı olan kapının, daha önce gördükleri usulle açılacağını düşünürken; Cüneyt Oğuz, elindeki saati Ertem'in ağzına yaklaştırdı. Başbakan şaşırmıştı; tedirgin gözlerle önce Koç'un, sonra da Oğuz'un yüzüne baktı.

"Sayın Başbakanım! Kapının açılması, sadece sizin emir vermenizle mümkün olabiliyor. Lütfen, az sonra söyleyeceğim cümleyi, mikrofonu çalıştırdığımda tekrar ediniz."

Şaşkınlığını üzerinden atamayan Ertem, Cüneyt Oğuz'un sözlerine, başını hafifçe sallayarak karşılık verdi. Oğuz, sağ elini saatin üzerine götürdüğünde; Ertem kafasını mikrofona doğru eğdi ve büyük bir özenle, cümleyi tekrar etti:

"Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım!"

Bir süre, sesini tanıyacak olan elektronik ekranı dikkatle izleyen Ertem, ekranda gördüğü "unlocked" yazısıyla birlikte derin bir nefes aldı.

***

"Tabut" ismi verilen odaya henüz giren Başbakan ve Dışişleri Bakanı, dikkatli gözlerle odayı incelemeye başlamışlardı ki; kare şeklindeki küçük odada gözlerine çarpan ilk şey, karşı taraftaki duvardan odaya açılan ikinci bir kapı oldu. Kendi kullandıkları kapının iç kısmında "Mağara" yazısını görmüşler ve bu terimin "MİT" için kullanılan gizli bir şifre olduğunu anlamışlardı. Öyleyse, bu kapının karşısındaki diğer kapıda, kırmızı bir levha içinde Maden yazısının bulunması; kapıyı, Özel Harekât'ın kullandığının işareti olmalıydı.

Sol taraftaki duvarda, diğer ikisinden farklı olarak, odadan dışarıya açılan üçüncü bir kapı vardı. Bu kapının karşısındaki duvarda ise, yine odadan dışarıya açılan ve üzerinde beyaz levha olan dördüncü bir kapı görünüyordu. Beyaz levhanın içinde yazı olmaması, ikilinin gözünden kaçmamıştı.

Zırhlı olduğunu düşündükleri kalın bir cam, odayı iki ayrı bölüme ayırmıştı. Bölümlerin birinden diğerine geçmek mümkün görünmüyordu. Bakışlarını cam bölmeden alıp Başbakan'a çeviren Ahmet Koç, göz göze geldikleri şu anda, muhtemelen aynı şeyi sorguluyordu.

Başbakan Fahri Ertem, hiçbir şey söylemeden, hemen önündeki masaya doğru yürümek için hareketlenmişti ki Cüneyt Oğuz'un ikazıyla adımını geri aldı. "Özür dilerim!" diyerek Ertem'in önüne geçen Cüneyt Oğuz, üzerinde "Maden" yazan kapıyı işaret etti:

"Askerî kanat hazır olmadıkça, güvenliğiniz garanti değil efendim!"

Bir süredir, odadaki detayları yakalamakla meşgul olan ve zihnindeki karmaşadan uzaklaşan Ertem'in tedirginliği, Oğuz'un ikazıyla biraz daha artmıştı. Sığınakta bulunmasının nedenini tekrar sorgulamaya başlayan Başbakan, yorgun bakışlarını karşı taraftaki kapıya çevirdiğinde, dublörü hakkında kendisine söylenenleri hatırlamış ve odanın neden iki bölüme ayrıldığını da anlamıştı.

"Cüneyt Bey!"

"Buyurun efendim!"

"Sorum gayet açık olacak: Suikast haberi mi aldınız?"

"Hayır efendim!"

Başbakan, suikast endişesinin kalkmasından daha çok, sorularına cevap alabilmenin rahatlığıyla, önce Ahmet Koç'un, sonra da Cüneyt Oğuz'un yüzüne baktı:

"Peki, neden burada olduğumuzu söyleyebilir misiniz?"

"Evet efendim! Bugün, İstanbul'da..."

Cüneyt Oğuz, Başbakan'ın uzun süredir beklediği cevabı verirken aniden sustu ve bakışlarını, sol tarafındaki duvarda asılı olan ekrana çevirdi. Ertem ve Koç'un da meraklı gözlerle baktıkları ekranda, kırmızı renkli yazılar belirmişti:

MAGARA : _ unlocked

MADEN : _ unlocked

MEZAR : X

Ertem ve Koç, gözlerini ani bir refleksle, odadan dışarıya açılan, üzerinde beyaz levha asılı kapıya çevirdikleri sırada; JİTEM Başkanı Faik Kurt, Maden kapısından geçip odaya girdi. Kurt'un mihmandarlığında Tabut odasına gelen ve şu anda Başbakan Ertem'i selamlayan kişi, Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hakan Yurdakul'dan başkası değildi.

***

Askeri ve sivil liderlerin, kendi bölümlerindeki koltuklara oturmasının ardından, MİT Operasyon Dairesi Başkanı Cüneyt Oğuz, masanın üzerinden aldığı kumandanın tuşuna bastı ve televizyonu açtı. Başbakan Ertem ve Dışişleri Bakanı Koç nefeslerini tutmuş, ekrana yansıyan görüntüleri izlemeye başlamışlardı.

Gri bir toz tabakasının ortasında hıçkırarak konuşan spikerin sözleri, çevresinden yükselen çığlıklarla ve siren sesleri ile karışmasına rağmen anlaşılabiliyordu:

"... Şu anda, patlama alanına gitmemiz mümkün değil. Terör uzmanları, Levent'te patlayan nükleer bombanın etkisinin çok geniş bir bölgede hissedildiğini ve patlama ile oluşan ateş topunun Beşiktaş'a kadar yayılacağını söylüyorlar. Gördüğünüz toz bulutları, Levent'te yıkılan ve yok olan binalardan yükseliyor. Onbinlerce, evet, yanlış duymadınız, onbinlerce insan patlamanın henüz ilk saniyelerinde yanarak can verdi..."

Taksim Meydanı'ndan yayın yapan haber spikeri konuşmasına devam ederken, Başbakan Ertem; "Çekil, kaç, kaç!" diye ani bir çığlıkla tepki verdi. Spikerin göremediği alanda, kırmızı bir alev topu yükselmiş; Levent'teki işyerlerinden sonra Taksim Meydanı'ndaki devasa binalar da

yerle bir olmaya başlamıştı. Kameranın yüz-yüz elli metre ilerisinde, insanların yavaş yavaş kömürleştikleri görünebiliyordu. Birkaç saniye içinde, Taksim Meydanı'nda canlı tek bir insan kalmadı.

"Kemal Abi! Deniz, Deniz..."

Ekranı kararan televizyondaki ses, haber merkezindeki editörlerin çığlığı olmalıydı.

Başbakan Ertem ve Bakan Koç, gördüklerine inanamıyor, anlam veremiyorlardı. Ertem, neler olduğunu anlatmasını isteyen solgun yüz ifadesiyle Cüneyt Oğuz'un gözlerine baktı. Başkan, konuşmaya başlayacağı sırada, gözler tekrar ekrana çevrildi:

Az evvelki çığlığın ardından, "Cep görüntülerini verin yayına kızım" emri duyulmuştu.

Ses kesik kesik geliyor, ekrandaki bazı görüntüler, çekimin kalitesizliği yüzünden seçilemiyordu. Kızıl bir ateş topu ve ardından az önce Taksim'de gördükleri gri toz bulutu...

"Sayın seyirciler, yaklaşık on dakika önce Levent'te başlayan kaos herkesi dehşete düşürdü. Sebebi anlaşılamayan ateş topu, Zincirlikuyu'dan Beşiktaş sahiline doğru ilerliyor. Cep telefonuyla çekilen bu görüntüler, ilk kez yaşadığımız facia hakkında ipucu verir mi? Bakın, Beşiktaş'ta, kendisini iskeleden denize atan insanları görebiliyoruz. İlçede hava sıcaklığı olağanüstü bir artış gösterdi. Asfaltın eridiğine dair bilgiler geliyor. Zincirlikuyu ile Yıldız arasındaki ağaçların köz olduğu belirtiliyor. Barbaros Bulvarı'nda araçlarını terk edip koşmaya başlayan yolcular, Yıldız Teknik Üniversitesi'ni boşaltan öğrenci topluluğu ile buluştuğu sırada yüzlerce genç, yaşanan izdiham sebebiyle hayatını kaybetti. Ateş topu, geçtiği alanlardaki

bütün binaları ve insanları, evet insanları yutuyor. Aman Allah'ım! Ateş topunun denize ulaştığını düşünebiliyor musunuz... İstanbul büyük bir felaket yaşıyor..."

Sahile ulaşan ve çığlık atarak kendisini denize bırakan insanların görüntüsü Başbakan ve Bakanları dehşete düşürmüştü. Spikerin verdiği bilgiye göre, ateş topunun Beşiktaş'a ulaşmasına yalnızca birkaç dakika kalmıştı; birkaç dakika, yüz binlerce insanı kurtarmaya yetmeyecekti!

"Nükleer bomba efendim" diyerek giriş yaptı Cüneyt Oğuz. Bir taraftan görüntüleri izliyor, diğer taraftan odadakilere bilgi veriyordu...

"Levent'te, yaklaşık on dakika önce patlatıldı. Patladığı alandaki insanların tamamı hayatını kaybetti. Sadece Beşiktaş değil; Taksim, Ortaköy, Bebek, Etiler, Gültepe ve Seyrantepe, bombanın etkisi altında kalacak. Bu alanda, ilk saat içinde insanların yarısını, ikinci saat diliminde sağ kalanların büyük kısmını ve üçüncü saat diliminde, yaşayanların tamamını, çevreye yayılan zehirli gaz sebebiyle kaybedeceğiz."

"Neler söylüyorsunuz Cüneyt Bey!" derken, Başbakan Ertem'in çaresizliği gözlerinden okunabiliyordu.

"Maalesef büyük bir saldırıyla karşı karşıyayız efendim! Vatandaşlarımızın, vapura binip karşıya geçmek yerine, denize atlamayı tercih etmelerinin sebebi, vücutlarını eritecek kadar şiddetlenen sıcaklık. Patlama anından itibaren, Levent'teki hava sıcaklığının milyonlarca fahrenhayt yükseldiğini tahmin ediyoruz. Şu andaki temennimiz, teröristlerin ikinci bir bomba daha patlatmamaları. Ankara polisi alarmda; Amerikan ve İsrail elçiliklerine yönelik saldırılar bekliyoruz!"

Oğuz'un sözleri, içerideki havayı daha da gerginleştirdi.

Herkes bir şeyler yapmasını ister gibi Başkan'ın yüzüne bakıyordu. İstanbul'da yaşanan tarihin en büyük felaketi, Ankara adım atmadığı takdirde daha kötü bir sona doğru gidebilirdi.

"Şu anda yapılabilecek tek şey, yapılmamış olanları durdurmak efendim. Bu görüntüleri iyileştirmemiz mümkün değil. Yaklaşık bir saat içinde, gaz zehirlenmesi ve yanık şikâyetiyle panikleyen hastalar, İstanbul'daki hastanelere akın edecek. Hastanelerde yaşanacak olası bir izdiham, ölü sayısında binlerce artışa neden olacak."

"..."

Cüneyt Oğuz, felaketin her geçen saat daha da büyüyeceğini anlatırken, Başbakan Ertem'in dudakları titriyor, bir şeyler mırıldanıyor, fakat söyledikleri anlaşılamıyordu. Bakan Koç'un, kendisini sakinleştirmek için yanına geldiği sırada, masanın üzerindeki telefon çalmaya başladı. Endişeli bakışlar, aynı anda Cüneyt Oğuz'a ve çalmaya devam eden telefona çevrildi.

Ahmet Koç, telefonun ekranına bakıp kimin aradığını görmek isterken; aralıklarla yükselen ses, odadakilerin yüreğine damla damla korku akıtıyordu.

"Efendim..."

"..."

Cüneyt Bey, telefonu, gözlerinin içine bakan Fahri Ertem'e uzattı; "Yakup Behzat, Hizbullah'ın Türkiye baş imamı!" dedi.

O anda omuzlarına yüklenen sorumluluğun ağırlığı, Ertem'in bütün iliklerine yayılmıştı. Her şey, belki de bir ülkenin kaderi, iki dudağının arasına sıkıştırılmıştı. Yüzü bembeyaz kesilmiş, dudaklarındaki titreme yüreğinde de başlamıştı. Yorgun kelimelerle, "Buyurun, ben Ertem"

dedi.

"..."

Başbakan, "Alo, alo" diye bağırırken Behzat görüşmeyi bitirmişti. Elindeki cihazı bütün gücünü topladığı eliyle karşısındaki duvara fırlatırken, "Müslüman mısınız lan siz!" diye bağırdı... "Allah belanızı versin!"

"..."

"Neler oluyor Cüneyt Bey!" diye bağıran Başbakan, çılgına dönmüştü... "Bunları neden haber alamadık, neden önleyemedik! Neler oluyor! Şu görüntüler, bu yaşananlar ve bundan sonra yaşanacaklar... Neler oluyor... Söyleyin bana beyler! Kıyamet mi kopuyor, kıyamet kopuyor Cüneyt Bey!"

Başbakan'ın ayağa kalktığı sırada Cüneyt Oğuz, Dışişleri Bakanı'nın yanındaki boş koltuğa oturdu. Sakin bir edayla masanın üzerindeki kumandaya uzanıp, içeridekilerin şaşkın bakışları arasında televizyonun kanalını değiştirirken; Fahri Ertem'e, ekrana bakmasını işaret etti.

Haber spikeri, Amerika'daki bir düşünce kuruluşunun laiklik hakkındaki endişelerini dile getirdiğini ve bunun da Ankara'ya bomba gibi düştüğünü söylüyordu. Levent'teki patlamalardan bahsedilmiyor, İstanbul'daki korkunç görüntülerin yerine Göktürk'ün Ankara'da yaptığı konuşmanın metni ekrana getiriliyordu.

"Biz, önceden haber aldık Sayın Ertem" dedi Cüneyt Oğuz...

"Az önce izlediğiniz görüntüler, bizim hazırladığımız bir senaryo! Böyle bir patlama yaşanmadı. İzlediklerimiz, CD'den ekrana aktarıldı."

"Bu görüntülerin sahte olduğunu mu söylüyorsunuz Cüneyt Bey?"

"Evet efendim. Tamamı bir senaryodan ibaret. Az sonra konuşacağımız konuların ciddiyetini daha iyi anlatabilmek ve nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumuzu gösterebilmek için yaptık. Özür dilememiz gereken bir durum varsa, özür dilerim!"

"Peki, Yakup Behzat?"

"Teşkilattan bir arkadaşımız. Size Behzat olduğunu söyledik."

Başbakan ve Dışişleri Bakanı, izlediklerinin gerçek olmadığını öğrendiklerinde, nedenini bilmedikleri bir kahkaha attılar. Ertem, kötü bir rüyadan uyanmanın getirdiği mutlulukla; bir taraftan gülüyor, bir taraftan da titreyen ellerine bakıyordu. "Sizi tebrik ediyorum Cüneyt Bey" dedi... "Bu kadar gerçek olamazdı!"

İlk şaşkınlığı üzerlerinden atan ikili, ayağa kalkıp önce Oğuz'la, daha sonra da birbirleriyle kucaklaştılar. Dışişleri Bakanı Koç koltuğuna otururken, bakışlarını cam bölmenin diğer tarafındaki komutanlara çevirdi; aynı heyecanı yaşayan komutanlar da, belli ki, derin bir nefes almışlardı.

"Orgeneral Hakan Yurdakul'un dublörü Mehmet Bey, efendim!"

Ciddiyetini koruyan Cüneyt Oğuz, diğer bölmede oturan kişinin Hakan Yurdakul değil, onun dublörü olduğunu söylediğinde; Başbakan bir şaşkınlık daha yaşadı. Dışişleri Bakanı Koç, aldatılmışlığın verdiği şokla gülmeye devam ediyordu:

"Büyük bir tehlike atlatmışız da haberimiz olmamış!"

İlk andan itibaren ciddiyetini koruyan Cüneyt Oğuz, Bakan Koç'un esprisine, "Keşke atlatabilseydik sayın Bakan" karşılığını verdiğinde, Başbakan itiraz etmekte gecikmedi:

"Tamam Sayın Oğuz, bu kadar korkuttuğunuz yeterli değil mi?"

Cüneyt Bey düşünceli halini muhafaza ederek, daha önce masanın üzerine koyduğu dosyayı Başbakan'a uzattı; "Amacımız oyun değildi efendim" dedi...

"Bölgemizde, bizi tehdit eden çok önemli gelişmeler oluyor. Binbaşı Yiğit suikastından sonra; Bağdat, Musul, Şam, Diyarbakır ve Batman'da gizli operasyonlar yaptık. Şimdi izleyeceğimiz görüntüler, Şam'da öldürülen bir Rus ajanının çantasında bulundu."

***

Odadakilerin dikkatli gözlerle izledikleri CD'de, El Kaide lideri Usame Bin Ladin ile sarıklı olmayan iki kişiyi birlikte gösteren kayıtlar vardı. Kırsal bir alanda çekildiği belli olan videoda, El Kaide Lideri'nin yanındakilerden bilgi aldığı ve önündeki deftere kısa notlar yazdığı belli oluyordu.

İstihbarat Teşkilatı'nda, dış operasyonlar biriminin başında yıllardır görev yapan Cüneyt Oğuz, "Sağ taraftaki mavi elbiseli isim, Mustafa Mağruf" diyerek anlatmaya başladı...

"Pakistan'ın ilk nükleer bomba deneyimi için yıllar önce, zenginleştirilmiş uranyum üreten Kahuta santralini kuran kişi. Pencap'ta silaha dönüştürülen plütonyumun üretildiği Khosib reaktörünün yöneticiliğini yaptı. Pakistan Atom Enerjisi Komisyonu'nda otuz yıl çalıştıktan sonra, 1999 yılında, ellerindeki nükleer silahların tüm Müslümanların ortak malı olduğunu açıkladı. İslam ülkelerini silahlandırmak için bazı devletlere zenginleştirilmiş uranyum ve silaha dönüştürülebilen plütonyum sağladığını itiraf etti.

Yanındaki ise, yardımcısı Rıza Sadık. Mağruf'un Irak ve İran yönetimiyle ilişkilerini düzenleyen isim. Usame bin Ladin'in isteği üzerine, Mağruf'u örgütün karargâhına götürdüğü söyleniyor. Görüşmede Mustafa Mağruf, Ladin'in kitle imha silahları hakkındaki sorularına cevap veriyor. Örgüt, görüntüleri propaganda amaçlı çekmiş."

Cüneyt Oğuz sözlerine, "Irak ve İran üzerinde ciddiyetle durmamız gerekiyor" diyerek devam etti.

"Bu iki ülke; satın aldıkları nükleer silahları ve zenginleştirilmiş uranyumu sadece kendi sınırları içinde tutmadılar. Saddam yönetimindeki Irak, Mağruf ile Sünni örgüt El Kaide arasındaki irtibatı sağladı. İran ise, elindeki nükleer bilgi ve malzemeyi Lübnan'daki Şii örgüt, Hizbullah'la paylaştı. Sadece Pakistan'dan elde edilen silahlar değil, Sovyetler Birliği'nden geriye kalan nükleer silahlar da Ortadoğu'ya pazarlanınca, bölgemiz ciddi bir nükleer silah deposuna dönüştü."

Başbakan Ertem videoyu izlerken, Cüneyt Bey'i dikkatle dinliyordu.

"Binbaşı Yiğit, Şam ve Kerkük görevlerinde iki konu üzerine araştırma yapmıştı. Birincisi Kuzey Irak'ta kurulmak istenen Kürt Devleti ve bunun ülkemize etkileri, ikincisi ise nükleer silah ticareti idi. Yiğit'i öldürenler, ikinci raporun peşindeydi. Binbaşı'yı öldürüp raporu ele geçirdiler. Suikastın esrarını çözmek için, Kerkük ve Şam'da yaptığımız operasyonlarda çok ciddi bir bilgiye ulaştık."

Cüneyt Oğuz'un son cümlesi, odada bulunanların dikkatini daha da arttırdı. Suikast hakkındaki küçük bir ipucu bile, bölgeye yönelik politikaların tamamen değişmesine sebep olabilirdi.

"Binbaşı Yiğit, öldürülmeden üç gün önce, Şam'da bir

Rus ajanı ile buluşmuş. İsmi Anna Palitska. Arkadaşlarımız, suikasttan sonra Palitska'yı Suriye'de buldular ve kendisiyle görüştüler. Palitska, Şam'daki buluşmasında Binbaşı Yiğit'e bazı belgeler verdiğini; istediği ücretin tekrar ödenmesi halinde aynı belgeleri bize de verebileceğini söylemiş. Ajanlarımız, bir gün sonra buluşmak üzere Palitska'nın yanından ayrılmışlar. Biz gereken parayı Şam'a gönderdik, fakat Palitska o gece öldürüldü. Evindeki bütün belgeler de kaçırıldı. Bize bırakılan tek delil var. Buna delil mi, yoksa mesaj mı demek gerekir bilmiyorum: Palitska'yı öldüren kurşunla, Binbaşı Yiğit'i şehit eden kurşunun aynı tabancadan çıktığı tespit edildi!"

Dışişleri Bakanı Koç, Başbakan'la göz göze geldiğinde, merak ettiği noktayı Ertem'in sorup sormayacağını anlamaya çalıştı. Başbakan'ın sessiz kaldığını görünce, "Yanlış anlamadıysam Sayın Oğuz" diyerek araya girdi:

"Palitska, Rusya için topladığı istihbarat bilgilerini para karşılığı bir başka ülkeye satıyor. Bu, kendi devletine ihanet demek oluyor. Öyleyse, Palitska'yı öldürenlerin ilk bakışta Rus istihbaratı olduğunu söyleyebilir miyiz?"

Önündeki dosyanın içinden büyük bir resim çıkarıp sehpanın üzerine koyan Cüneyt Bey, bir süre sessiz kaldı. Resimde, deprem sonrasını hatırlatan yıkılmış bir bina ve çökmüş betonlar arasında kalmış onlarca eşya görünüyordu.

"Anna Palitska, istihbarat toplamakla görevli sıradan bir ajan değildi efendim. Dış İstihbarat Birimi Sluzhba Vineşnoy Razvedki (SVR)'nin, Irak'ta görevlendirdiği özel bir ekibin içinde yer alıyordu. ABD'nin Bağdat'ı kuşattığı günlerde; Rusya, Saddam Hüseyin'in özel arşivini sarayından kaçırmak üzere gizli bir operasyon düzenledi. Binlerce gizli anlaşma metni ve istihbarat belgesi, Bağdat'tan

Suriye'ye kaçırıldı. Palitska, operasyonu başarıyla sonuçlandıran sekiz askerden biriydi.

Şam'da, SVR'ye ait bir yeraltı sığınağına yerleştirilen belgelerde, tarihçiler için ufuk açıcı nitelikte birçok bilgi bulunuyor. Arşivi bizim için önemli kılan bu değil. Palitska'nın bize vermeyi düşündüğü metinler, 11 Eylül'den sonra bölgemizde yaşanan nükleer silah ticaretini ve bu ticarete karışan isimleri açığa çıkaracaktı."

Bakan Koç'un kafası iyice karışmışa benziyordu. "Neden Rusya, Sayın Oğuz?" diye araya girdi:

"Rusya bu belgelerdeki bilgileri öğrenmek için mi, yoksa içinde yazılan metinleri bildiği ve bunları saklamak istediği için mi arşivi kaçırıyor? Ve anlaşamadığımız nokta, Palitska Rusya'ya ihanet etmiş olmuyor mu?"

"Evet ve hayır Sayın Bakan. Rusya, Saddam Hüseyin'in arşivinde sakladığı belgelerde neler yazılı olduğunu biliyordu. En azından bir kısmını. İçeriklerini bildiği bu metinlerde, SSCB ile Irak arasında cereyan eden silah ticareti hakkında bilgiler vardı. Rusya, bu bilgileri saklamak, ortaya çıkmasına engel olmak için operasyon düzenledi.

Palitska'ya gelince... Anna Palitska, bu belgeleri bazı ülkelere muhtemelen yukarıdan gelen emir üzerine pazarlıyordu. Arşivde yer alan bazı bilgiler, bölgede Rusya aleyhine silah ticareti yapan isimleri ortaya çıkarıyordu. Bu isimler, mesela Türkiye aleyhine de çalışıyorsa, bunu bizlere söylemek Ruslar'ın işine gelecekti."

Başbakan Ertem, uzun süren sessizliğini, "Ama birileri, bu bilgilerin bizim elimize geçmesini engelledi" diyerek bozdu:

"Öyleyse, iki suikastı gerçekleştirenler de, metinlerde isimleri açığa çıkacak olan kişiler!"

Başkan Oğuz, Başbakan'ın sözlerini tasdikler mahiyette başını salladı. Ahmet Koç, bütün ayrıntılarını öğrenmek istediği arşiv hakkındaki sorularına devam edecekti ki, Cüneyt Oğuz elinde tuttuğu lacivert kalemle dosya üzerine düz bir çizgi atıp "Sovyetler'i soracaksınız Sayın Koç" diyerek, Bakan'ın sözünü kesti.

"Size az önceki korkunç görüntüleri izletmemizin sebebi, Şam'da saklı olan belgelerde yazılı bilgiler efendim!"

Oğuz, Sovyet nükleer silahları hakkında bilgi vermeye başladığında CD'deki görüntüyü hızlandırdı. Az sonra, ekranda siyah renkli, evrak çantası büyüklüğünde deri el çantaları ile farklı renklerde orta boy sırt çantaları göründü. Ekranı işaret eden Cüneyt Bey, Ahmet Koç'un yüzüne bakarak konuşmaya devam etti:

"Sovyetler Birliği yıkıldıktan sonra, devletin elindeki nükleer silahların tamamı Rusya yönetimi tarafından kayıt altına alınmadı. Daha da önemlisi, 1997 yılında Rusya Başkanı Yeltsin'in güvenlik danışmanı Lebed tarafından yapılan açıklamada, KGB'ye ait 132 adet çanta tipi özel nükleer silahtan 84'ünün kayıp olduğu itiraf edildi.

Rusya, silahların bir kısmının Çeçen savaşçılar tarafından çalındığını iddia etse de; buna kimse inanmıyor. Elimizdeki belgelerde, nükleer silahların Çeçenler'in eline geçtiğini, Çeçenler'in de bu silahları İran ve Irak'a pazarladığını görüyoruz. Fakat, pazarlık içinde Rus komutanların yer alıp almadığını bilmiyoruz."

"Saddam'ın arşivinde Rus ordusunun bu zincir içinde yer aldığını ortaya çıkaracak belgeler olduğunu ve Rusya'nın bu sebeple operasyon yaptığını mı söylüyorsunuz?"

"Bir ihtimalden bahsediyorum Sayın Koç. Şayet doğruysa, Rusya'yı nükleer silah ticaretine bulaştığı için kına-

sak da, bugünü görebilmesi ve ona göre planlar yapması sebebiyle takdir etmek gerekiyor!"

Cüneyt Oğuz, son cümleyi söyledikten sonra önce Başbakan'ın, sonra da Bakanlar'ın yüzüne tek tek baktı. Kafasını tekrar Başbakan Ertem'e çevirip, "Takdir etmekle kalmamak, örnek almak da gerekiyor" dedi.

Başbakan, Oğuz'un sözlerine "Nükleer silah üretmemizi veya satın almamızı istiyorsunuz, yanlış mı anladım?" diye karşılık verdi.

Cüneyt Oğuz, sesini biraz yükseltip, "Hayır efendim, hayır..." diye söylendikten sonra, "anlattıklarımı lütfen birbirine bağlayınız" dedi... "Nükleer silah ticaretini araştıran bir ajanımız öldürülüyor. Rusya, Palitska aracılığı ile bize bir belge vermek istiyor. Bu belgede neler yazmalı ki, iki ajanın ölümüne sebep olsun? Neyi ortaya çıkarmalı ki, bu belge hem Rusya'nın stratejisine katkıda bulunsun, hem de Türkiye için kıymetli olsun?"

Oğuz'un sözleri henüz tamamlanmadan, Dışişleri Bakanı Ahmet Koç'un; "Olamaz!" diyerek başını salladığını gören Başbakan, endişeli gözlerle Koç'un yüzüne baktı:

"Hayırdır Ahmet Bey?"

"Galiba Cüneyt Bey, nükleer silahlardan bir kısmının, ülkemize sokulduğunu anlatmaya çalışıyor efendim!"

20 Eylül 2007
Kaçarlar Köyü, Mardin

"Son ikazımdır; ya örgüt, ya Te Ce..."

Amca çocukları olan Fatma ile Ferhat'ın düğün merasimi başlayalı yarım saat olmuştu. Kaçarlar Köyü'nün etrafını çeviren yüksek kayalıklarda, köyün harman yerinde çalınan davulla zurnanın coşkulu sesi ve omuz omuza halay çeken gençlerin havaya savurduğu "hay, hay!" nidaları yankılanıyordu. Babası Seyyid Mehmet, harman yerinin girişindeki toprak sette, düğüne yeni katılan misafirleri karşılarken Ferhat, hilal şeklindeki halayın ortasında türkü söylüyordu:

Ware gunde mepır xweşé
Wez radmısım sor gevezé
Gule dotmame çu meclise.

Törensel havada geçen hayır duanın ardından misafirlerine oturacakları masaya kadar eşlik eden Seyyid Mehmet'in yüzündeki neşe ve ilk çocuğunu evlendirmenin verdiği heyecan, düğüne iştirak edenlerin gözünden kaçmıyordu. Oğlu Ferhat'ı, kardeşinin kızı Fatma ile evlendiren Seyyit Mehmet'e ilk tebrik, elini şefkâtle omzuna koyan dayısı Hakkı Çavuş'tan geldi:

"Hasat mevsimi bitmiş, harman mevsimi gelmiştir

Mehmet. Bu yıl, mahsulü ilk işleyen sen oldun ha!"

"Şükürler olsun Hakkı Dayı. Allah bugünleri de gösterdi."

"De hadi Mehmet, bize de nasip ede!"

"Âmin Hakkı Dayı, âmin!"

Hakkı Çavuş'un ardından Seyyid Mehmet'in boynuna sarılan ve tek tek hayır duada bulunan köylüler; kâh halaya dâhil olup, türkü okuyan Ferhat'ın sevincini paylaşıyor; kâh, elinde beyaz mendil, halayı izleyenlere muziplik yapan halay başının neşesine alkış tutuyorlardı.

Şile dotmame wezım wezım
Wez desmala sor gevezim
Şilele şilele şile dotmamé
Wilele wilele wile dotmamé.

Ferhat'ın, "Gule dotmame çu meclise" mısrasını okurken gözünü Fatma'dan alamaması, halay başı olan Mahmut'un dikkatinden kaçmamıştı. Elindeki beyaz mendili gömleğinin cebine sıkıştıran Mahmut, belindeki kuşaktan çıkardığı tabancayı büyük bir gürültüyle patlattı:

"Hey, hey, hey, heeeeyt, Ferhat!"

Halayın ucu, kadınların olduğu tarafa doğru sallandıkça, babasının hışmından korkan Ferhat'ın endişesi artıyordu. Gelinin oturduğu masanın yanına iyice yaklaştıklarını fark eden Ferhat, Mahmut'un anlaması ümidiyle adımlarını geri geri atmaya başladı. Mahmut ise yaptığından haberdar değilmiş gibi halayın diğer ucuna bakıyordu.

Damadın acemi hareketlerini utangaç gözlerle izleyen kadınların yüzlerindeki tebessüm, Mahmut'un inadını daha da kamçıladı. Halaydakileri Fatma'nın önünde bir

süre bekleten delikanlı, gelini halaya alması için damada göz işareti yaptığında, Ferhat'ın tepkisiyle karşılaştı:

"Mahmut, öldireceksen beni!"

Mahmut, Ferhat'ın söylediklerini yine ciddiye almadı. "Ölümün benden olsun Ferhat, hadi babam, yürü!" diye bağırırken, halayı damadın arkasına doladı. Ferhat, halay başının kıskacından kurtulmak istese de, birkaç dakika içinde halaycılarla Fatma'nın arasında kaldı. Mahmut elindeki mendili salladıkça, halaydakiler Ferhat'ın üzerine doğru yürüyor, Ferhat da Fatma'nın olduğu masaya yaklaşmamak için, halaya dâhil olmaya çalışıyordu.

"Mahmut, etme gardaş... Benim atam Seyyit Mehmet'tir, unuttun mu babo?"

"Ne dersin Ferhat, duymuyo..."

Damadı halaya almamak için var gücüyle direnen Mahmut, sözünü tamamlamadan sustu, yüzündeki neşe bir anda kaybolmuştu. Ferhat, elindeki mendili yere düşüren Mahmut'a ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir iki adım yaklaşıp, kısık bir sesle "Neyin var oglum?" diye sordu.

Mahmut, bir süre arkadaşının yüzünü izledikten sonra, Seyyit Mehmet'in olduğu tarafa tekrar baktığında, Ferhat da meraklı gözlerini babasının olduğu yöne çevirdi. Kadınların bağrışmaları ve halaycıların korkak bakışları arasında olduğu yerde donakalmıştı: Köye baskına gelen bir grup terörist, harman yerinin girişinde, babasına ve yanındakilere silah doğrultmuş halde bekliyordu.

Ferhat hiç düşünmeden teröristlere doğru koşup, Seyyit Mehmet'in yanına vardı. Kızgın gözlerle, babasının kafasına silah dayayan genç teröriste çıkıştı:

"Terbiyesizlik yapmayın lan! Seyyit olana da saygınız.."

Ferhat, sözünü tamamlayamadan, karın boşluğuna al-

dığı darbeyle yere yığıldı. Kafasını kaldırmış, konuşmaya devam edecekken, genç teröristin tekmesiyle bir kez daha susmak zorunda kaldı.

"Ferhaaaat!"

Olanları ümitsiz gözlerle izleyen Seyyit Mehmet, Fatma'nın sesini duyunca daha fazla dayanamadı, kafasına yaslanmış namluyu eliyle tutup yavaşça yere indirdi. Hemen birkaç adım önündeki teröriste, "Ne yapıyorsun delikanlı, siz kardeş değil misiniz?" diye bağırdı.

"Ne kardeşi ihtiyar! Kardeşini örgütten kaçmaya ikna edip, Te Ce okuluna gönderen bu hain değil mi?"

Genç terörist, Seyyit Mehmet'in sorusuna cevap verirken, arkadaşlarından biri koşarak yanına geldi, "Kadınlar temiz, erkeklerden iki silah bulduk Mahzun!" diye bilgi verdi. Seyyit Mehmet, konuştuğu kişinin, baskın yapan grubun komutanı olduğunu anlamıştı. Bu kez daha yumuşak bir ses tonuyla "Mahzun, evladım" diyerek söze başladı:

"Sen de benim evladımsın, Ferhat da. Siz kardeşsiniz; kardeş, kardeşi vurur mu? Ferhat, Yakup'un dağa çıkmasına hep karşıydı zaten. Onu zorla siz çıkardınız. Ferhat da kardeşinin okumasını istemiş, ikna etmiş."

Seyyit Mehmet, oğlunun affını ister gibi konuşmasına devam ederken, Mahzun hiçbir şey söylemeden etrafı tarıyordu: Erkekler harman yerinin ortasına, kadınlar da gelinin oturduğu masanın yanına tek sıra halinde dizilmişti. Kendileri için korkacak bir şey olmadığını anladığında, silahının namlusunu Ferhat'ın yüzüne çevirdi; "Te Ce ile işbirliği yapan benim kardeşim olamaz ihtiyar!" cevabını verdi.

Seyyit Mehmet, bir taraftan gelini Fatma'nın çığlıkları-

nı duyuyor, bir taraftan da oğlunun ağzından çıkan kanı gördükçe hiddetleniyordu. "Te Ce senin devletin değil mi evladım?" derken sesi titredi:

"Türk senin kardeşin olmayacak da, kim senin kardeşin ola..."

İhtiyar adamın sesi kesildiğinde, harman yerindeki çığlıklar daha da arttı. Mahzun, silahını Seyyit Mehmet'in kafasına yaslamış ve hiç düşünmeden tetiğe basmıştı. Bir süre ayağının dibindeki Ferhat'la, kadınların arasında oturan Fatma'nın feryadını dinleyen Mahzun, korkak gözlerle kendisini izleyen köylülere "Size son ikazımdır!" diye bağırdı:

"Ya örgüt, ya Te Ce!"

"..."

"Bu leşi burada bırakın Dicle. Ferhat denen köpeği de yanınıza alın."

20 Eylül 2007
22:10 Vapuru, Üsküdar

Hüsnü Baba, Rahman'ına kavuşuyor...

Hüsnü Baba ile Sevban'ın çaylarını yudumladıkları 22:10 Vapuru, Üsküdar İskelesi'ne demirleyeli birkaç dakika olmuştu. Bir elinde sigarası, diğer elinde çay bardağı olduğu halde Boğaz'ı seyreden yaşlı adam, az sonra, "Feyzullah'ın göğsüne koyduğumuz siyah sancağın esrarı nedir, bilir misin evlat?" diye sordu.

Sevban, gözleri Baba'nın yaşlı gözlerinde, duyduğu sorunun şaşkınlığı yüzünde; dudaklarının titremeye başladığı şu anda ne söyleyeceğini bilemedi. Konuşmakla susmak, söylemekle dinlemek arasında gidip geldi ve en sonunda boynunu bükmekle yetindi:

"Bugün anlatacaklarımı, her gün anlattıklarımdan üstün bil evlat! Bugün diyeceklerimi, her gün dediklerimden gizli bil! Bugün bileceklerini evlat, mümkünse bilme!"

Kafasını kaldırıp tekrar Hüsnü Baba'ya baktığı anda Sevban'ın şaşkınlığı iyice artmıştı. Baba'nın sesindeki endişe, bu kez onun sesine yansımıştı. "Eyvallah Baba!" derken, elini hürmetle kalbinin üstüne kapadı:

"Dilim, anlattığını anlatmaya mühürlü olur. Bir bilenle, iki bilen arasında birkaç damla gözyaşı farkı olur; ötesi

dalgaların götürdüğü nefes, rüzgârın uçurduğu ses olur Baba!"

"Eyvallah Sevbanım!"

Yaşlı adam, ayağının altında sigarasını söndürüp, izmariti yan tarafındaki çöp kutusuna attı. Yeleğinin cebindeki ahşap tespihi eline alıp hürmetle öptükten sonra, siyah sancağın esrarını anlatmaya başladı:

"Siyah sancak, Peygamber efendimizin kullandığı sancaktır evlat! Allah rasulü, liderliğinin işareti olarak taşıdığı bu sancağı, vefatından evvel Hazreti Ebu Bekir'e teslim etmiş; sancak, silsile ile dört halifeye, onlardan da Emevi ve Abbasi halifelerine geçmişti. Selim Sultan, Mısır'ı fethettiğinde, ilk haliyle muhafaza edilen bu sancağı, Abbasi halifesinden teslim alıp, İstanbul'a getirdi."

"Sancağın Topkapı Sarayı'nda olduğunu bilirim efendim!"

"Bilirsin ya evlat; bilmediğini de öğrenmen gerek!"

Sevban, beklemediği azar karşısında ne yapacağını hesap edemedi. Hüsnü Baba'nın daha önce bu kadar kızgın olduğunu görmemişti. Bir daha açmamak üzere dudaklarını birbirine kilitledi.

"Osmanlı hanedanı; kumaşı iyice eskidiği vakit, dağılmasından endişe ettiği siyah sancağı muhafaza altına alır evlat. Yerine, üç hilalli yeşil sancağı diktirir. Yeşil sancak, Müslümanların liderliğinin nişanı; Oğuz Bey'den silsile ile gelen kırmızı sancak ise, Türkler'in liderliğinin nişanı olur."

Hüsnü Baba, son sözünden sonra konuşmasına ara verdi. Derin bir nefes alırken; gözlerini, dikkatle kendisini izleyen Sevban'a çevirdi. Buğulu sesi, söylediklerine ayrı bir ağırlık katıyordu:

"Milletin hikâye dediği tarih burada başlar evlat! Derler ki; Osmanlı, yeşil sancağı nişan olarak tayin etse de, biri Asya'nın içlerine, biri de Avrupa'nın güneyine gönderilen iki kişide, Sultan'ın verdiği siyah sancak vardır ve bu sancak, gizli bir teşkilatın nişanıdır."

"..."

"Bu hikâyenin bir ucu, Nizamülmülk'le İmam-ı Gazali'ye kadar uzanır evlat; diğer ucu nerededir kimse bilmiyor. Duyduğumuz; Rahmetli Özal, Özbekistan'a düzenlediği ziyarette, Nakşibendi şeyhinin huzuruna varır. Türkiye'den götürdüğü gizli bir nişanı ve bir köşesi eksik olan yıldızın işlendiği özel sancağı şeyhin rahlesine bırakır.

Derler ki; o gün, Özal'a siyah bir sancak gösterilmiş ve Asya'daki gizli teşkilat hakkında kendisine bilgi verilmiş. Rahmetli Özal; Hindistan, Japonya, Afganistan, Pakistan, Rusya ve Çin'den gelen bazı isimlerle tanıştırılmış."

Sevban, konuşmamak için kendisine telkinde bulunsa da, daha fazla sabır gösteremedi. Neden olduğunu anlamadığı bir hisle içine dolan heyecanı dizginleyememişti:

"Müsaadenle Baba; bir köşesi eksik sancak... Hikmeti nedir acaba?"

"Siyah sancağın hikmetini öğrendin mi evlat?"

"..."

"Peygamber efendimiz bir hadisinde, kıyamete yakın zamanda, doğudan bir grubun ortaya çıkacağını ve bu grubun elinde siyah bir sancak olacağını haber veriyor. Siyah sancaklı bu insanların, dünyadaki bozgunculuğu ortadan kaldıracağını müjdeliyor."

"..."

"Bir köşesi eksik yıldız dedikleri; devlet-i ebed müd-

detin nişanı evlat! Sadece bu sancak değil; Selçuk Bey'in hançeri, Gazali'nin tespihi ve Ak Şemsettin'e miras kalan baston da teşkilatın gizli nişanı...

Teşkilat'ın başında, kimi zaman sultanın kendisi, ama çoğu zaman sultandan da güçlü bir başka isim var evlat!"

"Eyvallah Baba. Lakin Feyzullah abimin siyah sancakla ilişkisini ve bir köşesi eksik sancağın hikmetini..."

Sevban, isyankâr yüz ifadesiyle sorusuna devam ederken; Eyzün'ün geldiğini görünce susmak zorunda kaldı.

Baba'dan destur isteyen genç kız, "Hayırlı akşamlar efendim!" diyerek ikiliyi selamladı.

"Hayırlı akşamlar kızım, hoş geldin. Buyur, otur bakalım."

Eyzün, az evvel sesini duyduğunda büyük keyif aldığı Sevban'ın tepkisiz duruşuna yine anlam veremedi. Delikanlı, kafasını çevirip yüzüne bakmamış, hatta selamını bile almamıştı. Genç kız, yüreğini sızlatan bu duruşu, kendisine karşı bir tavır olarak gördü; içini ısıtan tatlı heyecanı birden sönüverdi.

"Sevban!"

"Buyur Baba!"

"Madem misafirlerimize çay ikram edeceksin, bu geceki sohbeti de sen ediver evlat. Eyzün kızımla konuşacaklarımız var!"

"Emrin olur Baba!"

Delikanlı, Baba'nın işaretiyle yavaşça ayağa kalkıp, bardaklara çay doldurdu. Tepsiyi, önce Hüsnü Baba'nın, sonra da Eyzün'ün önüne uzattı; destur isteyip, vapurun ön kısmına doğru yürümeye başladı.

***

"Mehtap vakti, Boğaz'a yayılan sesin ayrı bir hüzün kokuyordu kızım. Seninle konuşmak, sual etmek istedim. Nasip bugüne imiş."

"..."

"Seni, geldiğin gün sevdik. Gönlümüze ayrı bir huzur, ayrı bir ferahlık verdin. Mahzuru yoksa şayet, de bana, mehtap gezisinde bizi hüzünlendiren esrar nedir?"

"Af edersiniz efendim. Ben..."

"Mehtap, hüzünle güzel kızım. Hata ettiğini söylemedim."

"..."

Hüsnü Baba, bir süre genç kızın sessizliğini paylaştıktan sonra, bakışlarını Boğaz'a çevirip "Dinliyorum öyleyse" dedi. Eyzün, sesini gür ve tok çıkarmak istese de sözlerindeki mahzunluk gönlündeki yangını ele veriyordu. "İsyan ediyor olmaktan korkuyorum efendim" dedi...

"... benim gönlüme onun ateşini düşüren Mevlâ, onun yüreğine benim ateşimi neden koymadı diye ağlıyor, kederleniyorum. Düne kadar çok konuşan, az düşünen ben; onu tanıdığım günden beri çok düşünüyor, az konuşuyorum. Lakin güzel ile çirkini düşünmek değil benimkisi, hep O'nu düşünmek. O her şeyin güzelini düşünüyor diye... Hep yanımda olacak, güzel olanı bana da anlatacak diyorum. Onu tanımakla birçok şeyi keşfettim sanki Baba. O Kâbe'ye dönüyor diye, beş vaktim aksamıyor artık. Onun için mi, Mevlâ için mi yaptığımı ayıramıyorum."

"Eyvallah kızım."

"Sorularım, sorgulamalarım bitmiyor. Gündüzlerime konuşun diye, gecelerime susun diye yalvarıyorum. Gündüzler susuyor, geceler üstüme gelmekten yorulmuyor Baba! Bağırıyorum, isyan ediyorum; sesim karanlıkta kay-

boluyor."

Eyzün'ün sesi, konuştukça daha da hüzünlendi. Hıçkırıkları, yaşlı adamın yüz ifadesini de bir anda değiştiriverdi.

"Gözü gözüme bakmıyor, yüzü yüzüme dönmüyor. Büyük bir ümitle yanına koşuyorum; ümidim, katilim oluyor Baba!"

"..."

"Neden Baba, neden? Benim gönlüme onun ateşini koyan Mevlâ, onun gönlüne benim ateşimi neden koymamış?"

Eyzün, utanarak başladığı sözlerine, gözleri yaşlı, isyanla devam ederken; Hüsnü Baba elini dudağına götürüp susmasını işaret etti.

"Eyvallah kızım, eyvallah. 'Sevdim, lakin sevilmedim' dersin."

"Sev.."

"Bizde aşk dediğin, sevilmek değil, sevmektir kızım! Kalp için, sevmekten daha büyük nimet, âşık olmaktan daha tatlı bir zevk yoktur."

"..."

"Görürüm ki Mevlâm, sevdiği iki kulunu kaderde birbirine sevgili kılmak dilemiş. Seni buraya göndererek, kaderde yazdığını kazada işlemiş. Senin gönlüne onun ateşini koymuş."

Yaşlı adam, Boğaz'ı seyrederek yaptığı konuşmaya bir süre ara verip, bakışlarını Eyzün'ün yüzüne çevirdi. Göz göze geldikleri şu anda, genç kızın titrediğini görebiliyordu:

"Ateş dediğin, yanmak için değil; yakmak için vardır kı-

zım. Olduğu yerde, hararetiyle baş başa kalan ve sadece kendisini yakan ateş, kıymetsizdir. Sonu bellidir; kül olup rüzgârda savrulmak.

Ateş dediğin, yakacak ki işe yarasın. Bana dersin ki, sevdiğimin yüreği neden yanmıyor? Sana derim ki, kabahat yakamayanındır!"

"Yanmak için ateşi görmesi, ateşin hararetini duyması lazım değil mi Baba? Gözüme bakmışlığı, yüzüme tebessüm etmişliği yoktur. Bazen selamımı alır, o kadar."

"Sevbanım üç kişiye selam vermez kızım. Bir rasulsüz'e, bir gusulsüz'e, bir de usulsüz'e... "

"..."

"Usulüyle anlatmayı bilirsen, Sevban'ın cevabını alırsın!"

Baba'nın sözleri, gözü yaşlı genç kızı ümitlendirmişti. Kendini toparlayıp yaşlı adamın anlattıklarına kulak veren Eyzün, uzun süre sessiz kalıp, söylenenlerini dikkatle dinledi. Bir kez daha, Sevban'la yüz yüze gelmek için umutla bekledi.

***

"Destur var mıdır Baba?"

"Eyvallah evlat, buyur, otur."

Vapur'daki sohbeti tamamlayan Sevban, Baba'nın işaretiyle, tepsiyi semaverin arkasına bırakıp, Eyzün'ün yanındaki boş iskemleye oturdu.

"Bir Yaradan'a, bir de çaya olan aşkını biliriz Sevbanım. De bize, bir tahtta iki padişah; bir kalpte iki aşk olur mu?"

"Estağfirullah Baba. Yaradan'a aşkımız, yarattığını sevmemizle daha da artıyor."

"Eyvallah evlat. Lakin Eyzün kızımız, çayı sevmediğini

söylüyor. 'Çay güzel, çaycı güzel, içilmez mi?' diyorum; o vakit bir bardak ancak içiyor."

"Sohbetinizin hatırına bir bardak içilir Baba."

"Çayın, çaycının hatırı yok mudur evlat?"

"Olan vardır, olmayan vardır. Haddimize değil söylemek, bilirsin; çay üç bardak içilir Baba!"

Sevban konuştukça, Eyzün'ün içinde bir şeyler eriyor gibiydi. Ağlamak, hıçkıra hıçkıra ağlamak ve hatta sesini yükseltebildiği kadar bağırarak aşkını açığa vurmak istedi. Yapamadı...

"Hatırlat bakalım evlat!"

"Çay dediğimizin usulü üçtür Baba. Üç şeyden yapılır; çay, su ve şeker. Çay; üç şeyde yapılır; ateş, semaver, demlik. Üç şeyde ikram edilir; çay tepsisi, çay tabağı, çay bardağı. Çayın birçok dilde karşılığı üç harftir."

"Eyvallah!"

Hüsnü Baba ve Sevban, aynı anda bardaklara el uzatıp çaylarını yudumladılar. Bardağını sehpanın üstüne bırakan delikanlı, derin bir nefes aldı, Eyzün'ün yüzüne bakıp son sözünü söyledi:

"Bir de çay, üç'ün olduğu yerde içilir Baba! Bir sen, bir seni yaradan, bir de seni seven..."

"Eyvallah evlat!"

Yaşlı adam elini kalbine götürürken yavaşça ayağa kalktı. Vapur, Kız Kulesi'nin önünden geçiyordu. Sevban ve Eyzün de aynı anda ayağa kalkıp boyun büktüler. Sevban'ın son sözünden sonra bacakları titremeye başlayan genç kız, ayakta durmakta zorlanıyordu. Her şeye rağmen gözlerini kapatıp, sevdiği adamın söylediklerini düşünmeye daldı.

***

"Eyzün kızım!"

"Af edersiniz efendim, dalmışım."

"Bu sohbetin üzerine birer bardak çay içeriz değil mi? Senin elinden!"

İskemleye henüz oturmayan Eyzün, hemen semaverin yanına gelip, bardaklardan ikisine usulünce çay koydu; bir tanesine ise sadece çayın demini doldurdu. Hüsnü Baba'ya bardağını uzattıktan sonra, demle dolu bardağı Sevban'a verdi.

Delikanlı ne olduğunu anlamamıştı, Baba'yla birlikte, bardaktan bir yudum çay aldı.

"Hayırdır evlat, yüzün ekşidi! Çayın demi fazla mı kaçmış?"

"Estağfirullah Baba!"

"Kızım! Al bakalım bardağı, su koyuver."

Eyzün, bu kez başka bir bardağa sadece sıcak su koyup Sevban'a uzattı. Baba, delikanlıyı izlemeye devam ediyordu:

"İçersin, lakin çay tadı yok, değil mi evlat? Hemi dem, hemi su olmalı ki; tatlı olsun!"

"Evet Baba!"

"Ver kızım, usulünce bir çay ver Sevbanım'a. Demi de olsun, suyu da."

Genç kız tekrar ayağa kalkıp, boş bardaklardan birine dem koydu. Üstüne sıcak su ilave etmek için semaverin musluğunu açmıştı ki, yaşlı adamın "Dur" ikazıyla geri döndü.

"Getir kızım bardağı!"

Elindeki soğuk suyu bardaktaki demin üzerine boşaltan Hüsnü Baba, "İnsan, çaya benzer evlat" dedi...

"Demin de olacak, suyun da. Ne tek başına dem, ne tek başına su... Dersen ki, ben demlendim, ateşte piştim... O da yetmiyor. Demin üstüne koyduğun su kaynar olmalı ki; dem, çay tadı versin."

"..."

"İç bakalım evlat; hemi su, hemi dem. Tat verecek mi?"

Sevban, önüne konulan bardağı eline alıp soğuk çayı yavaşça yudumladı. Yüzünü ekşitmemek için kendisini zorlasa da, Baba'nın azarından kurtulamadı:

"Eyzün kızım çayı sevmez tabii Sevban! Dem, ateşte; su, buz gibi!"

***

Eyzün'ün vapurun arka kısmından ağlayarak ayrılmasıyla birlikte, Sevban yine Hüsnü Baba'yla baş başa kalmıştı. Gözleri ellerinde, elleri dizlerinin üstünde olduğu halde düşünceli hâlini koruyordu; susmak, Baba'nın azarını işitmekten daha iyi değildi, konuşacaksa, Eyzün hakkında bir şeyler söylemek zorundaydı. Zihninde kurduğu mahkeme, uzun süredir Süleymaniye'yi izleyen yaşlı adamın, bakışlarını kendisine çevirmesiyle birlikte sona erdi.

"Eyzün'ün dilinden dökülen, divane sözüdür evlat; elbette deliye anlatacak!"

"..."

"Halkaya geldiğin ilk gün gözümün önünde: Yaştın, çiğdin fakat gönlünde Hatice kızımın aşkıyla toktun. Şu kadar zaman diz kırdın; yeşerdin, piştin, ama her gün daha fazla acıktın."

"Eyvallah Baba! Allah rahmet eylesin!"

"Eyzün'deki divane gönül; hem yaş, hem çiğ, hem de aç evlat! Eyzün'ü halkaya al, diz kırsın. Sizinle birlikte yaşlansın, yeşersin, pişsin. Dikkat et ki, açlığı hiç azalmasın!"

Delikanlı, bu kez farklı bir hisle açılan gözlerini yaşlı adamın yüzüne dikti. Eyzün hakkında konuşulanların tamamını unutmuş ve sadece Baba'nın son sözünü sorgulamaya başlamıştı:

"Anlamadım efendim; 'Halkaya al' demekle muradınız..."

"Öyle ya evlat; bugünden sonra babanın azığı az, ölümü tezdir."

"..."

"Feyzullah'ı öldürenler, yakın zamanda misafirim olacak evlat! Siyah sancağın esrarını bilmeni bu yüzden istedim. Kırmızı sancağın hikmetini de anlatayım ki; ..."

Hüsnü Baba, kırmızı sancağın esrarını anlatmaya başladığı sırada; Eyzün, vedalaşmak için ikilinin yanına gelmişti. Mahzun bakışlarını Sevban'ın yüzüne çeviren genç kız, delikanlının hareketsiz duruşunu görünce hemen Vapur'dan ayrılmak istedi:

"Hayırlı geceler efendim."

"Eyzün!"

"Buyurun efendim!"

"Sevban seni eve kadar bırakacak kızım. Hakkını helal et!"

***

Üsküdar'da buluşmak üzere Hüsnü Baba'yla vedalaşan ve Vapur'dan inip Eyzün'le birlikte Sirkeci Tren İstasyonu'na doğru yürümeye başlayan Sevban, yaşlı adamın sözlerini düşünüyor; siyah sancakla kırmızı sancağın es-

rarını sorguluyordu. Hüsnü Baba'nın, geç saatte kendisini Üsküdar'a çağırmasının sebebini anlayamamıştı. Sırrî'nin de hazır bulunacağı görüşmede neler konuşulacağını ve Baba'nın bahsettiği teşkilat hakkında bilgi alıp alamayacağını merak ediyordu.

Sevban'ın yanında, heyecanı bütün vücudunu saran Eyzün ise; boşlukta yürürcesine attığı her adımda sevdiği adama biraz daha yaklaşmak istiyor, fakat buna cesaret edemiyordu. Sevban'a bu kadar yakın ve bu kadar uzak olduğu bir an daha hatırlamıyordu:

"Yaşarken ölümü bilmek bu olsa gerek!"

Eyzün'ün önce kısık sesle, daha sonra imalı bir tonlamayla birkaç kez söylediği sözü ancak duyabilen Sevban, "Af edersiniz Eyzün Hanım, dünya ile rabıtam kesikti. Baba'nın anlattıklarını düşünüyordum" dedi.

"Öyle mi, ne konuştunuz? Benim hakkımda neler söyledi?"

Genç kız, her zaman olduğu gibi heyecanını kontrol edememiş ve en son soracağı soruyu ağzından kaçırıvermişti. Utandı, kaçak bakışlarını Sevban'ın yüzünden alıp önüne çevirdi.

"Ölümü!"

Sevban, Eyzün'ün sıkıntısını anlamış, bu yüzden cevap vermekte acele etmişti.

"Öyle ya" dedi devam ederek, " Yaşarken ölümü bilmek bu olsa gerek!"

Sevban'ın, kendi kurduğu sözle sohbete devam etmesi Eyzün'ü şaşırtmıştı. Genç kız, ilk kez bu kadar ciddiye alındığını hissetti. Ölüm üzerine konuşmak istemese de, sohbetin devamı için bu fırsatı kullanmak istedi:

"Yolda yalnızmış gibi yürüyordum. Sen sanki başka bir âlemdeydin. Ya ben ölüydüm, ya sen. Bu yüzden söyledim..."

"Baba'nın sözleri bize ölümü hatırlattı Eyzün. Bir ölümden, bir de doğumdan bahsetti."

"Nasıl yani?"

"Baba'nın sözlerini iyi düşünmek gerek Eyzün. Hüsnü Baba, geçen hafta, 'Memlekette bir hazırlık var, ya geleni olacak, ya gideni' demişti. Mesaj bana imiş: Yakın zamanda bir sevdiğimin gideceğini, bir sevdiğimin geleceğini söyledi."

Delikanlının sözleri Eyzün'ün heyecanını iyice artırdı. Genç kızın yorgun yüreği, bu kez sevinçten sızlıyordu.

"Bülbül'ün dili on nağme okusa, onu da gül yüzüne" dedi Sevban... "Lakin gül'e sorsan, okunan bir tek nağme... Bülbül'ün gül yüzüne okuduğu, gül için doyumsuz."

"..."

"Bülbül her mevsim; gül, bir mevsim... Gül, bir mevsim açsa da, bülbüle sorsan, kokusu her mevsim..."

Sevban, istasyonun giriş kapısına geldiklerinde durdu, yavaşça Eyzün'e dönüp, genç kızın gözlerine baktı. Eyzün, sevdiği adamla ilk kez göz göze gelmenin sarhoşluğuyla, istemeden de olsa bakışlarını kaçırıyordu:

"Gül yüzüne bir nağme okuyayım, on nağme olsun Eyzün!"

Gözlerindeki neşe, Sevban'ın her cümlesiyle biraz daha tazelenen Eyzün; delikanlının son sözünü söyleyeceği şu anda, heyecanını dizginleyememekten korktu.

"Bülbül için..."

Sevban, Eyzün'ün attığı çığlıkla sözünü yarıda kesti.

Genç kız, çok yakınlarından gelen iki el silah sesiyle irkilmişti. İskele tarafında çatışma çıktığı, tramvay yolundan Cağaloğlu Yokuşu'na doğru koşan yolcuların bağrışmalarından anlaşılıyordu. Sevban, hemen Eyzün'ün elinden tutup yolun kenarına park etmiş taksiye doğru hızlıca yürümeye başladı. Birkaç metre ilerlemişti ki, sahilden yükselen feryada dikkat kesildi:

"Babaaa, Babaaaa!"

Şaşkın gözlerle iskele tarafına bakan Sevban, olduğu yerde donakaldı. Ağlamak üzere olan Eyzün'e susmasını işaret etti. Tekrar, genç kızın duymak istemediği sese kulak verdi:

"Babaaa, Babaaaa!"

Sevban, feryadı ikinci kez duyduğunda Eyzün'ün elini bırakıp iskeleye doğru koşmaya başladı. Ses, Kibritli'nin sesiydi.

"Raşit abiiii, Raşit abiiii!"

Delikanlı, 22:10 Vapuru'nun yanaştığı iskeleye vardığında, alnının ortasından vurulmuş halde yerde yatan Hüsnü Baba'nın cesediyle karşılaştı.

11 Mayıs 1919
Beşiktaş, İstanbul

Devlet-i Âliyye veda ederken...

Sabah namazını Yıldız Camii'nde kıldıktan sonra sahilde yürüyüşe çıkan Teşkilat-ı Mahsusa Reisi Hüsamettin Bey, Boğaz'dan gelen miskin esintinin çağrısına ruhunu tıkamış, Devlet-i Âliyye'nin içinde bulunduğu aciz durumu düşünmeye başlamıştı. Elindeki bastonu kıyıya vuran suyla dans ettirirken, vatanı terk etmek zorunda kalan Enver Paşa'nın söylediklerini sorguluyor, Paşa'nın gözlerinden kendisine hatıra kalan ışıltıya ve yüreğinde saklı bıraktığı heyecana hâlâ anlam veremiyordu.

"Akşamüstü hudut dışına çıkacağız Hüsamettin Bey" diyen genç komutan, hasretiyle tutuşacağı ailesini ve uğruna canını feda edeceği vatanını terk ederken dahi, istiklâli düşünmeye devam etmişti:

"Sizden ricam, tez elden Teşkilat'ı feshettiğinizi açıklamanız ve bu hususta İngilizler'i inandırmak için elinizden gelen gayreti göstermenizdir. Ben, Rusya'daki kardeşlerimizle görüşüp Kafkasya'ya gideceğim. Teşkilat'ın oralardaki kadrolarını toplayacak ve büyük bir orduyla

Karadeniz'den Anadolu'ya geçeceğim. Vatanın kurtuluşu, doğudan başlayıp batıya doğru, bütün düşman ahâlisiyle mücadele etmekten geçiyor Hüsamettin Bey!"

İstanbul'da İngiliz'in Yunan'a, Yunan'ın Fransız'a, Fransız'ın İngiliz'e güvenmediği günlerde; Hüsamettin Bey'in İngilizler'i Teşkilat-ı Mahsusa'nın feshedildiğine ve kadrolarının yakalanıp hapse atıldığına ikna etmesi ne mümkündü! Üstelik Enver Bey, "Sakın ola ki Teşkilat'ın hudut dışındaki kadrolarını açık etmeyiniz. Silahları muhafaza edeceğinize ve yakında başlatacağımız büyük diriliş için bütün kadromuzu uyanık tutacağınıza olan inancım tamdır" demişti.

Hayatı Arabistan'da ve Afrika'da savaşarak geçmiş olan Hüsamettin Bey, Devlet-i Âliyye'yi bekleyen sonu hayal etmeye utanıyor; askerlik mesleğinin gururuna yakıştıramıyordu. Bir asker için, topraklarını korumakla vazifeli olduğu vatanın parçalanması kadar acı bir son olamazdı. "Sen, Hüsamettin Bey!" diye bağırdı... "Cihana, devletini yıkılmaktan koruyamayan Teşkilat-ı Mahsusa Reisi olarak nam salacaksın. Tarih, ismini yazacak Hüsamettin Bey! Tez geldin, tez gidemeyeceksin!"

***

"Yazıklar olsun Reis Bey, yazıklar olsun!"

Cebinden çıkardığı ekmek parçalarını, birkaç adım önündeki çakıl yığınının üstüne koyan Hüsamettin Bey; uzun süredir kendisinden haber alamadığı komitacı Bahri'yi karşısında görünce şaşırmıştı:

"Hayırdır Bahri Bey! Telaşınızın sebebi nedir?"

"Düne kadar iskelesinde oturup çayımı yudumladığım, deryasıyla uzun sohbetlere daldığım Beşiktaş'a; biri garp, diğeri şark cephesinde iki İngiliz zabitinden destur alma-

dan giremedim. Bu ne büyük küstahlık, bu ne feci akıbet Reis Bey!"

Gözlerini Sultan Abdülhamid'in ikamet ettiği Beylerbeyi Sarayı'na kilitlediği anda dudakları titremeye başlayan Hüsamettin Bey, "Hak ettik Bahri Bey, hak ettik" diye mırıldandı. "Bu feci akıbeti İngiliz'den değil, kendimizden bilmek lüzumu var!"

"Ne dersin Reis Bey? Bu memleket; İstanbul, Musul, İzmir, Ayıntap. Bize neler oldu ve daha da neler olacak Reis Bey?"

Sağ elini yeleğinin cebine koymuş, sol elindeki fesini beline yaslamış halde küstah bir edayla konuşan Bahri Bey'in, "Reis" sözü üzerinde özellikle vurgu yapması ve hesap sorar vaziyetteki sesi Hüsamettin Bey'i rahatsız etti.

Teşkilat-ı Mahsusa Başkanı, "Hayırdır Bahri Bey, kudretli Bahri Bey!" derken, elindeki bastonu Yıldız Sarayı'nın olduğu yamaçlara çevirdi:

"Sultanı devirdiğimiz gün en ön safta, en feci isyanla gürleyen sen değil miydin? İşte özgürlük, işte hürriyet, işte memleket sevdası. Neden şikâyet edersin!"

"..."

"Var git! Hürriyetini İngiliz'den, özgürlüğünü Fransız'dan iste. Verirler, verirler... Dilenirsin de; bir tek memleket vermezler Bahri Bey, memleket vermezler!"

"..."

"Doğru söylersin, öyle ya, yazıklar olsun! Kudretli Subay Bahri, yazıklar olsun bize!"

"Neler söylüyo..."

Komitacı Bahri'nin kendisine cevap yetiştirmek için

acele etmesi, Hüsamettin Bey'in kızgınlığını iyice arttırmıştı. Bastonunu bu kez Bahri Bey'e kaldırıp susmasını işaret eden Hüsamettin Bey, "Kes sesini Bahri!" diye bağırdı... "Bu millet, bizden gördüğü zararı, ne İngiliz'den, ne de Fransız'dan gördü! Sus da, düşün Bahri!"

***

Teşkilat-ı Mahsusa Başkanı'nın Beşiktaş sahilinde geçmişiyle hesaplaştığı saatlerde; Emirgan Korusu'nda, Devlet-i Âliyye'nin akıbetini tayin edecek mühim bir toplantı yapılmıştı. Sultan Vahdettin'in arzusu ile bir araya gelen komutanlar, Anadolu'daki milli güçleri organize edecek, işgal güçlerine karşı Türk halkını birleştirecek bir isim belirlemeye çalışmışlar ve nihayetinde Nuri Paşa isminde karar kılmışlardı.

Genç subayın ismini, vakit kaybetmeden Saray'a bildirmek isteyen yedi komutan; köşkün kapısından henüz çıkmışlardı ki; toplantıya geç kalan ve arabası bahçeyi henüz teşrif eden Refet (Bele) Paşa'nın fikrini de sormayı uygun buldular.

"Affınızı dilerim beyler. Sultanımız, sabah namazından sonra Saray'a davet ettiler. Vakıa, görüşme biraz evvel nihayet buldu."

Arabasından inen ve toplantıya geç kaldığı için paşalardan özür dileyen Refet Bey, üzerinde ittifak edilen ismi öğrendiğinde, paşaların her birinin yüzüne ayrı ayrı baktı. Alınan karardan memnun olmadığı, hemen ilk sözünden anlaşılmıştı:

"Acele etmeyiniz beyler; buyurun, durumu bir kez daha müzakere etmekte fayda görüyorum."

***

Köşkün ikinci katında, ortasında büyük bir ahşap ma-

sanın olduğu odada tekrar toplanan komutanlar; sıkıntısı yüzüne yansıyan Refet Paşa'nın neler söyleyeceğini ve belirledikleri isme muhalefetinin sebebini merak ediyorlardı.

Bahçeye açılan pencerenin önünde bir süre dışarıyı izleyen ve düşünceli bakışlarını Beykoz sırtlarındaki çam ağaçlarına çeviren Refet Paşa, az sonra, yüzünü komutanlara döndü: "Nuri iyi bir asker, dürüst ve namuslu bir evladımızdır" derken, gözleri duvarda asılı Osmanlı sancağına kilitlenmişti. "Lakin, bunlar bize yetmiyor. Sultan Vahdettin, Anadolu'daki hareketi büyük bir sabır ve İstanbul'la ilişkilerini üstün bir siyaset ile yönetebilecek bir isim istiyor. Şu halde, Nuri'nin askerî ve insanî meziyetleri yüksek olsa da, siyasî kapasitesinin bu işi götüreceğine kâni değilim!"

Komutanlardan birkaçı, konuşmasına devam eden Refet Paşa'nın sözlerini, başlarını hafifçe öne eğerek tasdik ediyorlardı.

"Saray'ın arzusu ile gizli bir araştırma yaptım. Uzun zamandır, Ferik Mustafa Kemal'i takip ediyorum. Bugüne kadar, siyasî ve askerî dehası ile takdiri hak eden işler yaptı. Hepimiz biliyoruz ki; İstanbul da, Saray da işgal altında. Vatanın kurtuluşu, doğudan başlayıp batıya kadar, işgal altındaki bütün topraklarda Müslüman ahaliyi ayaklandırmakla mümkün. Bu işi, Halife-i Müslimin adına en iyi yapacak kişi Mustafa Kemaldir. Teklifim..."

Refet Paşa sözlerini tamamlamadan, hemen sağ tarafındaki Raşit Paşa'dan öfkeli bir itiraz işitti. Elindeki sigarayı, sehpanın üzerindeki kristal cam tablada söndüren Raşit Paşa, "Olamaz! Olamaz Paşam!" diye hiddetle bağırmaya başladı:

"Mustafa Kemal'i uzun senelerden, hatta tahsil günlerimizden beri tanırım. Saltanatı yıkmak, padişahlığı kaldırmak ve nihayet cumhuriyet rejimi kurmak gayesi var. Şu halde, bu ismi nasıl tasdik edebiliriz?!"

Raşit Paşa'nın öfke ve isyanla harmanlanan sesi, Refet Paşa'yı rahatsız etmişti. Bakışlarını Osmanlı sancağından ayırmayan Refet Paşa, "Saltanat ha Paşam!" diye gürledi:

"Hanedan ha! Hangi saltanat, hangi padişah Paşam? Saray'a çevrilmiş namluları, Beşiktaş İskelesi'ne demirlemiş orduları görmez misiniz? Görmez misiniz ki; saltanat da bitti, hanedan da. Uyanmanın vakti geldi Paşam. Bugün, yeni bir devlet kurma lüzumu hâsıl oldu. Sultan hazretleri, vatanı kurtarmanın hesabını yaparken; sen, sultanı kurtarmanın hesabındasın!"

Refet Paşa, sözlerini tamamladıktan sonra odadakilere aldırış etmeksizin masanın üstündeki kâğıdı alıp Mustafa Kemal hakkındaki görüşlerini yazmaya başladı. Bir taraftan da, Raşit Paşa'nın öfkesini yatıştırmaya çalışıyordu:

"Bu çam, çok kozalak döktü Raşit Bey! Sen Osmanlı'yı çam bilirsen, yanılırsın! Bugün, aynı çam, Osmanlı gibi bir kozalak daha döküyor!"

Teşkilat-ı Mahsusa liderlerinden Refet Paşa'nın sözlerini, odada hazır bulunanların bir kısmı anlamıştı. Paşa, Saray'a gönderilecek belgenin altına mührünü vurup imzasını attıktan sonra, diğer altı komutan da Mustafa Kemal hakkında olumlu görüş yazıp kâğıdı imzaladılar.

Mustafa Kemal'in görevlendirilmesine muhalefet eden Raşit Paşa ise, metnin altına Sultan Vahdettin'in okuması için kendi görüşünü ilave etti ve muhalefetinin sebebini bildirdi: Saltanatın geleceğini düşünüyorsanız, Mustafa Kemal'i görevlendirmeyiniz!

21 Eylül 2007
Paşalimanı, Üsküdar

Rahmi Bozan'a hüsnü şahâdet!

Hüsnü Baba'nın cenaze duasını Üsküdar'daki Şemsi Paşa Camii'nde okutmayı düşünen Sevban; Sırrî'nin ikazıyla karar değiştirmiş ve duayı Fatih Camii'nde okutmuştu. Cuma namazı sonrası, duaya iştirak eden cemaatin başsağlığı dileklerini Sırrî ile birlikte kabul eden genç adam; gün boyunca, Baba'nın son sohbetinde anlattıklarını sorgulamıştı. Her şeyden çok; Sırrî'nin, cenazenin üstüne koyduğu siyah sancağı düşünmüş ve Feyzullah Yiğit'le Hüsnü Baba, Hüsnü Baba ile siyah sancak arasındaki ilişkiyi anlamaya çalışmıştı.

***

Akşam saatlerinde, Karacaahmet Mezarlığı'ndan ayrılıp Eyzün'le birlikte Paşalimanı'na gelen Sevban; merhumun ruhuna Kur'an-ı Kerim okunduğunu görünce, sessizce diz çöküp hasırın üstüne oturdu. Yasin-i Şerif tilâvetini boynu bükük dinleyen delikanlı, Felak ve Nas surelerinden sonra getirilen tekbire iştirak etti. Kârî'nin "sadakallahü'l 'azim" cümlesinden sonra ellerini kaldırıp, halkadakilerin "âmin" deyişiyle birlikte duaya başladı. Evvelen Peygamber Aleyhisselam'a ve ailesine, sâniyen enbiyâya ve evliyâya manevî hediyeler yolladı. Sesindeki titreme,

halkadakileri hüzünlendirmiş, Eyzün'ü ise şaşırtmıştı.

"... Sana âşık, bize de sana âşık olduğumuz kadarıyla âşık bir kulunu Sana teslim ettik. Seni seven, bizi de Seni sevdiğimiz kadarıyla seven bir dostumuzu kaybettik. O'nu mâşukundan, bizi aşkından ırak koma Yarabbi!"

"Âmin!"

"Senden gayrısına kanmayan akıl, Senden gayrısına kaymayan gönül, Senden gayrısına yanmayan yürek ve dahi Senden başkasını saymayan bir dil gönderdik. Onu Sensiz bırakma; bize de Sana kanacak akıl, Sana kayacak gönül, Sana yanacak kalp ve her daim Seni zikredecek bir dil nasip eyle Yarabbi!"

"Âmin!"

"Şehâdet ederiz: Merhum'u, Kâbe-i Muazzama'da tamam olmuş İslam, Âmentü'yle katlanmış iman ve beş vakit okuduğu Kur'an'la bildik. Dini, din-ü İslam; kitabı, Kur'an-ı Kerim; milleti, Millet-i İbrahim; zürriyeti, Âdem Aleyhisselam; ve ümmeti, habibin Muhammed Aleyhisselam ümmeti; dünya lisanıyla işittik. Onu Habibi'nin şefaatinden mahrum bırakma Yarabbi!"

"Âmin!"

Sevban, uzun süre devam eden duasında, belâ zamanından başlayıp vefatına kadar, Hüsnü Baba'nın helali helal, haramı haram saymasından, elli dört farz ile kul hakkından, ilmî gayretleri ve sohbet halkasından mevzular açıp, her konuda ayrı ayrı hüsnü şahâdette bulundu. Sevban'la birlikte duayı sessizce tekrar eden Kibritli'nin elleri titriyor, halkadakilerin gözyaşları ile karışan âminleri, Eyzün'ün hıçkırıklarını daha da arttırıyordu.

"... Velhamdülillahirabbil 'âlemin, el-fâtiha!"

***

Duadan sonra bir vakit sessiz kalan Sevban, boyunları bükük, gözyaşı dökmeye devam eden süvarileri teskin ederek konuşmaya başladı. "Bir cümle hüzünlü, bir cümle sevinçliyiz" derken sesi titriyordu.

"Sevileni, sevenlerinden almak hüzünlü olsa da; seveni, sevdiğine kavuşturmak huzur verici. Merhum'un yolculuğu, duraktaki ameline benzedi: Yaradan'a biraz daha yaklaştık; hemi kendisi, hemi bizler."

Delikanlı konuşurken, İsrafil çay demlemek için ayağa kalkıp semaverin yaslanmış olduğu ağaca doğru baktı:

"Destur var mı Sevban kardeş?"

"Süvari yasta, semaver yasta. Kurban vermiş hâne sahibiyiz İsrafil, bize oruç gerek!"

Halkadakilerin hepsi, aynı anda boyun büküp, "Eyvallah" dedi. İsrafil diz çöküp hasırın üstüne oturdu. Herkes, Baba hakkında kendilerinden daha çok şey bildiğini düşündükleri Sevban'ın söyleyeceklerini bekliyordu.

"Hüsnü Baba, son günlerde bir mevzuya çok üzülüyordu" dediğinde, gözler delikanlının yüzüne çevrildi.

"Yunus Abi'nin vefatından sonra, halkanın on bir kişiye düşmesi Baba'yı rahatsız etmişti. Silsile'nin öneminden, halkanın manevi cihetinden sık sık bahsediyor, on ikinci kişinin gelişini bekliyordu. Evvelen bu hususu halletmek, halkaya on ikinci kişiyi davet etmek gerektiğini söylüyordu. 'Bugüne kadar hepiniz beni buldunuz' diyesi, "Bundan sonra farklı olacak' diyordu. On ikinci kişinin halkaya rahmani bir teveccühle değil, halkadakilerin gayret ve ameliyle geleceğini ısrarla söylüyordu. Takdir-i ilâhi, nefesi bu gayreti göstermesine yetmedi."

Sevban, halkadakilerin yüzüne tek tek baktıktan sonra, "Yaşça en küçüğünüz Sevban kardeşiniz" dedi...

"Halkadaki en büyüğümüz ise Raşit Abimiz. Benim yaşım kadar, kendisinin halkada geçmiş ömrü var. Rahmetullahi 'aleyh, Hüsnü Baba'yı kaybettik. Sadece Baba'yı değil, hırkanın sahibini de..."

Halkadakiler bu kez, Sevban'ın "rahmetullahi 'aleyh" sözünü tekrarladı. Genç adam, konuşmasına Kibritli'nin yüzüne bakarak devam etti:

"İki yılda öğrendiğim ilim, halkanın sırrının Hakk'a sadakatte saklı olduğunu gösterdi. Baba'nın verdiği terbiye ile derim ki; hırka, Raşit Abi'nin hakkıdır."

Kibritli, en küçük bir tereddüdün, halkada fitne çıkmasına sebep olabileceğinin farkındaydı; genç adamın sözlerine hiç düşünmeden hemen cevap verdi:

"Sözün de hoş, sözlüğün de Sevban! Lakin, iki sözcüğü birbirinden ayırmanda hata var. Hırkanın, Raşit Abi'nin hakkı olmasına itirazım yok. Hırkanın hakkının Raşit olmasına itirazım var."

Karnına dayadığı sağ dizini yavaşça indirip dizüstü oturan Kibritli, "Destur ver, açıklayayım Sevban kardeş" diyerek sözüne devam etti:

"Raşit Abin, halkanın en eski köpeği, âmenna. Hüsnü Baba seneler önce 'destur' deyip ders okutmaya başladığında yanında ilk ben vardım. Bir Besmele'yi, bir de Fatiha'yı öğrenmişliğim var. Aradaki ilimler, elif'ten ye'ye kadar bende yok!

Sual edersen, bahanem hazır; ama derin mevzu. Sana diyeceğim, hırka Raşit'in hakkı olsa da, hırkanın hakkı Raşit değil."

"Eyvallah abi!"

"Büyük deyip hürmet edecekseniz, yaşıma değil, sözüme edin. Benim Baba'da hayran olduğum; bir teslimiyeti,

bir de ferâsetiydi. Baba, bir mevzunun bizim göremediğimiz birçok cihetini görür ve ona göre amel ederdi. Son sohbetinde âhiret hayatından, kabir sualinden ve cennetten bahsetmesini nasıl yorumlarsınız?"

Süvariler, Kibritli'nin sözlerini dikkatle dinliyorlardı. Heyecanına hâkim olamayan Kibritli, isyan edercesine konuşmaya devam etti:

"Son sohbetinde verdiği mesajdan sonra, halkaya lider tayin etmek Rahmetli'yi huzursuz eder beyler! Hüsnü Baba, son dersinde, hırkayı Sevban'a teslim etmemiş miydi? Sevban'ın ferâsetini anlatıp, bize işaret vermemiş miydi?"

Kibritli, yavaşça ayağa kalktı ve Hüsnü Baba'nın postunun üstünde duran hırkayı eline aldı. "Büyük sen isen, buyur hırkanı giy Sevban kardeş" dedi; "yok eğer giymez, beni büyük bilirsen, bende kalan Ak Şemseddin değneği olsun; hırka, yine Fatih'in hakkıdır!"

Elindeki hırkayı Sevban'ın sırtına koyan Kibritli, genç adamın önünde hürmetle eğilip hırkanın eteğini öptü. Birkaç adım geri çekilip, boynunu büktü.

Süvariler, Kibritli'den sonra sırayla ayağa kalkıp Sevban'ın önünde diz çöktüler ve hırkanın eteğini öptüler. Eyzün, halkanın dışında; olanları dikkatle izliyordu.

En son, Sevban'ın hemen yanında oturan Sırrî ayağa kalktı, birkaç adım öne çıkıp diz kırdı. Sağ eline aldığı eteği öpüp başına koydu. Herkes, tekrar yerine geçmesini beklerken; "Murâdı, ikinci bir Murad olmaktı; şükürler olsun ki, o da gerçekleşti!" deyip, oturduğu yerde boyun büktü. Ne Sevban, ne Kibritli, ne de halkadakiler Sırrî'nin sözünü anlamıştı.

"Sözünü anlamaya ehliyet gerek Sırrî!"

"Demem o ki Sevban kardeş; post teslimi, Sultan Murad'ın Mehmet'e ettiği gibi oldu. Giden, duaya; gelen, fethe vazifeli kılındı."

"..."

"Sultan Murad henüz hayatta iken, şeyhi son nefesini verir Sevban! Şeyh Edebalı'nın dergâhında, şeyhlik rütbesi Sultan Murad'a geçer. Sultan hazretleri, 'Benim vazifem postun emanetini taşımak' diyesi; kaftanını çıkarır, cübbesini giyer; tahtını oğlu Mehmet'e devreder ve dergâhın kapısından içeri girer.

Derler ki; Murad'ın tahttan ayrılışında, Hacı Bektaşı Velî'nin de tesiri vardır. Şeyh hazretleri; hadiste müjdelenen komutanın, Şehzade Mehmet olduğunu söyleyip, Sultan Murad'a bir tavsiyede bulunur. 'Tahtı Şehzade Mehmet'e bırakırsan, hadiste müjdelenen askerlerden biri olabilirsin' der. Sultan Murad tahttan çekilir ve oğlunun emrine girer. Lâkin, ömrü fethi görmeye yetmez."

"..."

"Senin alacağın ders; Baba'nın ikinci Murad olmasında değil Sevban, Mehmet'in Fatih olmasında!"

"Eyvallah Sırrî kardeş."

***

Bir süre tefekkür edip, Sırrî'nin söylediklerini düşünen Sevban, az sonra kafasını kaldırdı ve "Rahmetli'yle hukuku olan varsa, bana gelip söylesin" dedi. "Kul hakkıyla hesaba çekilsin istemiyorum. Yedi gün, her gece hatim okuyacağız. Cüzleri Sırrî paylaştırsın. Teheccüt vakti, Rahmetli'nin adına birer tesbih namazı kılacağız. Ve yedi gün boyunca her sabah bir kurban kesip yoksullara dağıtacağız."

Sevban, konuşmaya devam ederken halkadakilerin bakışlarından rahatsız olmuş, ancak belli etmemişti. Sözünü

tamamladığında Musa'ya döndü, "Bakışların İsa'nın bakışlarına çok benziyor" dedi. Gözlerini İsa'ya çevirdiğinde, kızmış olduğu sesinden okunabiliyordu:

"İsa'nın bakışları da Mehdi'ninkine... De bakalım İsa; Musa'yı sana, seni Mehdi'ye benzeten sır nedir?"

"Af edersiniz efendim. Takdir-i ilâhi, her canlının nefesi sayıyla sınırlı. Lakin, Baba'ya kasteden el... Arkadaşlar merak ediyorlar!"

"Son sohbetinde anladığım kadarıyla, rahmetli özel insanmış İsa kardeş. Baba, giderken her sorunun cevabını da bırakmış. 'Özel olmak, özel ölmektir' derken, bize mesaj vermeye çalışmış. Benden isim istiyorsan bilmiyorum, sebep istiyorsan, Musa'nın kırılan bardağını hatırla derim. Hüsnü Baba'da, birilerini rahatsız edecek bir çay vardı ki, kırdılar. Kıran eli bulmak boynumuzun borcu."

"Eyvallah Abi!"

Kibritli'nin, elini kalbine koyarken, kendisinden küçük olmasına rağmen Sevban'a "Abi" diye hitap etmesi, süvariler tarafından mesaj olarak algılandı. Sevban, kafasını hafifçe sallayarak Kibritli'nin sözünü tasdik etti.

"Halkanın sayısı, benim posta oturmamla eksilmiş olmaz. Dileğim şu ki, hasırda on bir hâzır kişiyiz, kalkarken on iki olalım. Halkayı tam, Baba'yı memnun kılalım."

Halkadakiler, Sevban Abi'nin sözünden sonra, hasırın dışında oturan Kibritli'nin yüzüne şaşkın gözlerle baktılar. Sadece onlar değil; iki yıl önce, Baba'nın isteğiyle halkanın dışına çıkan Kibritli de duydukları karşısında şaşırmıştı. "Kararından sual olunmaz ya Abi" dedi...

"Bundan gayrı, Rahmetli'nin emri üzerine yalnız senden emir alırız, âmenna. Lâkin bizimle istişâren olacaksa; 'Ne senin, ne de Baba'nın sözüne ibik kaldırmak haddimi-

ze olsun' derim."

"Gönlün ferah olsun Raşit Abi. Bize; ne Baba'ya, ne de Abi'ye ibik kaldırtacak emir vermek yakışır."

Bakışlarını Kibritli'den Eyzün'e çeviren Sevban, "Halkaya girecek yeni kardeşimiz, Eyzün'dür" dediğinde; Süvariler ve Kibritli, inanmak istemiyor gibi önce Sevban'ın, sonra da Eyzün'ün yüzüne baktılar. Genç kızın şaşkınlığı da yüzünden okunabiliyor, hayrete düştüğü anlaşılabiliyordu.

"Af buyur Abi, on ikinci kardeşin, hatun kişi olacağını mı söylüyoruz?"

"Evet Musa!"

Abi'nin cevabından sonra, halkada bir süre herkes sessiz konuştu. Kararı sorgulayanlar, hatun kişinin saf tutmasına kızanlar ve belki de Sevban'ın liderliğini tartışmaya başlayanlar... Sessizliği, halkadakilerin yüz ifadesinden meselenin ciddiyetini anlayan Sırrî bozdu. Sevban'ı rahatlatacak bir soru sordu:

"Emrin başımızda taç olur Abi! Rahmetli, 'Bu postun ağırlığını herkes kaldıramaz. Bizim davamız zordur, ancak bir arslan bu zorluğun üstesinden gelebilir' derdi."

"İyi ya Sırrî kardeş, atalar sözü; arslan postunda, gönül dostunda... Dostun zorluğu hata örtmede, postun zorluğu emre itaatte saklı. Görürüm ki, kendini arslan bilenler, liderin emrine itaati kaldıramıyor. De bana; arslanın erkeği arslan da, dişisi arslan değil mi?"

O akşam Sevban'ın takdiri ve süvarilerin tasdiki ile Eyzün halkaya dâhil oldu. Halkanın kültürünü kendisine Sırrî anlatacak, bir vakit sonra süvarilerin çayını genç kız demlemeye başlayacaktı.

Halkadakilerin ısrarına rağmen Sevban, Baba'nın ve-

fatı hakkında fazla konuşmadı. Aldığı yeni kararları, "Bugünden geçerli olmak üzere" diyerek açıkladı: Sohbetler on beş günde bir değil, her hafta Cuma gecesi yapılacak, Vapur'daki sohbetlerde kendisine Sırrî ve Eyzün yoldaş olacaktı...

***

Akşam saatlerinde süvarilerden ayrılan Sevban, Eyzün'ü evine bıraktıktan sonra 22:40 vapuruyla tekrar Üsküdar'a geçti. Hüsnü Baba'nın hayatta iken yalnız yaşadığı, ağaçlarla kaplı küçük bahçenin içinde kurulu iki katlı ahşap evine geldi. Bahçe kapısından etrafı kontrol ederek giren genç adam, karanlığın içinde, kurumuş yaprakların üstünde dikkatli ve yavaş adımlarla eve yaklaştı.

Hafif bir el darbesiyle araladığı kapıdan içeriyi kontrol eden Sevban, korkulacak bir durum olmadığını anlayınca ayakkabılarını çıkardı ve yavaş adımlarla merdivenlere yöneldi. Etrafına bakınarak üst kata çıkıp, salonun sağ tarafındaki ilk odaya girdi. Işığı açtığında gördüklerine inanamadı: El dokuması halının üstünde; kiminin ciltleri sökülmüş, kiminin sayfaları yırtılmış, kimisi parçalara ayrılmış onlarca kitap vardı. Rafların altındaki ahşap sandığın kilidi kırılmış, içindeki eşyalar ve evvelce istiflenip saklanmış kâğıt tomarları yerlere saçılmıştı.

Diz çöküp yaprak kenarları buruşmuş kitaplardan birine uzanan Sevban, sayfaları karıştırırken kırmızı kalemle yazılmış notlar, farklı şekillerde çizilmiş figürler ve metinlerin arasına yerleştirilmiş siyah-beyaz resimler gördü. Kafasını kaldırıp sandığın olduğu tarafa baktığında el yazması Kur'an-ı Kerim dikkatini çekti. Dizlerini halıya sürterek ilerledi ve kapağından epeyce eski olduğu anlaşılan Kur'an'ı eline aldı.

Sevban'ın şaşkınlığı, kapağın iç kısmına Arapça basılmış "Talût" yazılı mührü okuduğunda daha da arttı. Bir süre düşündükten sonra, Kur'an'ı, göbek hizasından yukarıda bir yere koydu ve yavaşça arkasına dönüp yerdeki kitapları karıştırmaya devam etti. Kütüphanenin hemen önünde; B'lkvata D'Meshicha adlı İbranice bir kitap vardı. Elini uzatmak üzereyken, dizinin altındaki cildin kaymasıyla dengesini kaybetti. Üzerinde Sefer ha Yetsira başlığını okuduğu metin, İsrail bayrağı ve David Yıldızı ile süslenmiş, arasına ince bir risale yerleştirilmişti:

"Encü... Hücceti..-i Mehd..."

Risalenin kapağındaki yazının tamamını okuyamadı. Arapça metindeki harflerin bazıları silinmiş, bazıları da yıpranan kâğıtta tanınmaz hâle gelmişti.

Ayağa kalkıp, sandığın içinde kalan kitapları ve zarflara yerleştirilmiş dosyaları çıkardı. Zarflardan birinin, diğerlerine göre daha ağır oluşu genç adamın dikkatinden kaçmamıştı. Zarfın yan tarafını yırttığında, kırmızı kapaklı ince bir kitap gördü. Kitabın sayfalarına onlarca fotoğraf yapıştırılmış ve her fotoğrafın altına açıklamalar yazılmıştı:

"Peşaver, 1988, El-Kayda."

Sevban, daha ilk sayfada beklemediği bir kare yakalamıştı. Hüsnü Baba'nın yanındaki isimlere dikkatle baktı. Baba'nın omzuna elini koyan kişiyi tanıyordu. Kafasını kaldırıp hafızasını zorladı.

"Usame, Usame bin Ladin mi?"

Gördüğüne inanmak istemiyordu. Bakışlarını resimdeki sakallı adama kilitledi. Baba'nın 1988 yılında Pakistan'da ne işi olabilirdi? Şayet bu mümkünse, El Kaide lideriyle kurduğu samimiyet neyin nesiydi?

Sayfaları karıştırıp diğer fotoğraflara bakmak istedi. Çevirdiği her sayfada, Hüsnü Baba'yı farklı insanlarla yan yana görüyordu. Yazıları okudukça, nasıl bir ateşin ortasında olduğunu daha iyi anlıyordu:

"1979, Pencap, Afganistan, suikast dersi, Molla Muhammed Haşim."

"1984, Kütahya, Rıdvan Tekçe'nin evi. Şehit Mehmet Tekçe'nin cenazesi."

"1986, Berlin, Nazi kampı, Albay Fabian Eberhard, ..."

"1991, Maraş, Vukuat Fahri, Tırnaksız, Terskelam. Terskelam'ın peynir sevkiyatı."

"1990, Süleymaniye, Barzani. Federasyon görüşmeleri."

"1997, Beykoz, Zübeyir Garib, Büyük Ortadoğu Projesi."

"1993, Bakü, Ebulfeyz Elçibey, ... "

"1995, Diyarbakır, JİTEM, Samet Cantekin, Yeşil Kâğıt Operasyonu."

"1990, Düzce, Bozkurt Taburu Kampı, Mustafa Berhaya."

"1996, Şam, Mustafa Mağruf, Nükleer pazarlık."

Delikanlı kaşlarını çatmış, resimleri ve resimlerin altındaki yazıları düşünmeye başlamışken, burnuna gelen yanık kokusu ile bakışlarını pencereye çevirdi. Birkaç kez kokunun geldiği yeri tespit etmek için burnunu çekti.

"Olamaz!"

Büyük bir panikle, kitapların üstüne basarak hızlıca odadan çıktı; koşarak alt kata indi ve salonun arka kısmındaki mutfağa geçti. Işığı açtığında, şaşkınlığı katlanmıştı. Onlarca kâğıt ve fotoğraf, kuzineli sobanın içinde yanıyor, onlarcası da masanın üstünde yakılmayı bekliyordu. Sobanın önüne yığdığı kâğıtları alevlerin içine atan

kişi, Kibritli Raşit'ten başkası değildi.

"Raşit Abi! Neler oluyor?"

Sevban'ın içeri girmesiyle birlikte elini belindeki tabancaya atan Kibritli, gelenin Sevban olduğunu anlayınca derin bir nefes alıp tekrar sobaya döndü. Bir yandan da, hızlı ve endişeli bir şekilde konuşuyordu:

"Ne işin var burada Sevban?"

Kibritli'ye cevap vermeyen genç adam, elindeki kitabı öfkeyle tezgâhın üzerine bırakıp masanın üstünden aldığı bezi muslukta ıslattı ve koluna sardı. Sobanın kapağını açmasıyla, yanan fotoğrafların arasına elini sokup, tutabildiği kadarını dışarı atması bir oldu. Parmaklarını sol eliyle açtığı musluğun altına koyduktan sonra, kızgın ve isyankâr bir edayla Kibritli'ye baktı:

"Yaktın beni Raşit Abi!"

"Baba'nın vasiyetiydi Sevban, mecburdum. Yeni başladım, daha yukarıdaki..."

"Yukarıyı o hâle getiren sen misin?"

"..."

"Seni bu hâle getiren ne Raşit Abi?"

"..."

Fırının kablosunu prizden çıkaran Sevban, sesini yükselterek konuşmaya devam ediyordu:

"Neden bana söylemedin, benim bunlardan niye haberim yok? Baba öldürülüyor, herkes bana soruyor. Hiçbir şey bilmiyorum. Geçmişi, bugünü... Kitapta gördüklerim, şu senin yaptıkların... Bütün bunlar ne demek oluyor? Sen kimsin? Hüsnü Baba kim? Eyzün kim?"

Tezgâhı yumruklayan genç adam, bir süre sustuktan sonra "Hüsnü Baba'nın gözünde ben kimim?" diye bağırdı.

"Rahmetli'yi bırak. Senin gözünde, öyle ya, senin gözünde ben kimim Raşit Abi?"

Kibritli, susmakta ısrar ediyor, Sevban'ın sorularına cevap vermiyordu. Az sonra, "Sakin ol Sevban" dediğinde, delikanlının isyanıyla karşılaştı:

"Nasıl sakin olayım! Şu hâle bak. Baba ölüyor, öldürülüyor. Kim yaptı, neden yaptı anlamıyorum. Fotoğraflara bakıyorum, Hüsnü Baba'nın içinde on farklı adam... Sonra en yakınındaki kişi geliyor, ölen bir ismin arkasından, dokuz ismi de öldürüyor. Niye yakıyorsun bunları Raşit Abi? Hüsnü Baba kim? Yanlış söyledim, kusura bakma; benim Hüsnü diye tanıdığım adam kim?"

Kibritli kızmıştı. "Yeter!" diye bağırarak Sevban'ın sözünü kesti; "On ayrı adam, on ayrı kahraman! Dikkat et Sevban! Dikkat et!" diye gürledi...

"Vakit az, düşman çok. Düşmanın aradığı, küçük bir gaflet aralığı..."

Raşit, eliyle fırını gösterirken, gözlerini kısarak konuşmaya devam etti:

"Yaktığım gaflet, yaktıran devlet. Yanana el uzattın mı, ettiğin ihanet! Ne sor, ne de elini ateşin içine at. Diyeceğim Sevban; ne sen yan, ne de devlet yansın!"

"..."

"Bir adam bir kahraman, on adam on kahraman. Memlekette kaç kahraman var da, adam çokluğundan şikâyet edersin Sevban?"

"..."

"İsyan etmekte haklısın, her şeyi anlatacağım merak etme. Lakin bu işin fatiha'sı çekilmek üzere. Ya yakarız, ya yanarız. 'İhlâs niye üç tane' dersen, tartışırken vakit kal-

maz, ikimiz de yanarız!"

Kibritli'nin bakışlarından korkan Sevban, "Eyvallah Abi!" deyip sobayı yanmaya bıraktı. Tezgâhın üstündeki kitabı saklayacağını söyledikten sonra masanın önüne yaklaştı. Kibritli, deste deste eline aldığı belge ve fotoğrafları ateşe atarken, genç adam, yakılmayı bekleyen resimlere bakıyordu.

"Bir saniye abi!"

"..."

"Bu adam, dün cenazede gördüm. Albay olması lazım."

"Evet, de diyeceğini, atıyorum."

"Adı neydi?"

"Kenan, İflahsız Kenan!"

"Peki yanındaki?"

"Şeyhmuz Bakur."

"Şu, geçen gün... Terörist lider mi bu?"

"..."

"Peki onun sağındaki Barzani değil mi abi?"

"Evet. Niye sordun?"

"Bilmem, sence?"

"Niye sordun Sevban, atıyorum ateşe?"

"Ateşteler zaten abi... Bu adamların aynı karede ne işi var? Hüsnü Baba'yla bunların alakası ne?"

"İkinci ihlâsı okumaya başladın Sevban!"

Kibritli, genç adama aldırış etmeksizin kâğıtları yakmaya devam ederken salondan gelen sinyal sesiyle irkildi. Perdeyi aralayıp bahçeye dikkatlice baktı. Silahlı iki kişi, son model bir arabadan inmiş, yavaş adımlarla eve yaklaşıyorlardı. O anda, Kibritli'nin ağzından tek kelimelik bir

isyan döküldü:

"Geldiler!"

"Kim geldi Abi?!"

"Kefenciler!"

Kibritli, çevik bir el hareketiyle belinden çıkardığı tabancayı Sevban'a uzattı. Göz göze geldiklerinde, söylenecek fazla söz kalmamıştı:

"Hakkını helal et Sevban. Sağ çıkarsak her şeyi öğrenirsin. Şimdi ölüm vakti: Ya ölürsün, ya öldürürsün!"

21 Eylül 2007
Sultanahmet, İstanbul

"Kafkas'tan tanıdığım tek kişi Hamza Arıkan'dır..."

Sungur Fırat'ın davetiyle sabah saatlerinde İstanbul'a gelen MİT Başkanı Hamza Sert, Sultanahmet'teki Celcius Restaurant'ta buluştuğu Sungur Bey'in elinde, Feyzullah Yiğit suikastının perde arkasını çözecek yeni deliller olduğuna emindi. Fırat'ın ketum davranacağını bilse de; en azından, Yiğit'in dosyasında bulunan fotoğraflar hakkında bilgi alabileceğini düşünüyordu. Elindeki kadehten bir yudum daha viski içerken, Sungur Bey'in Remin Bezan ve Pakistanlı nükleer bomba uzmanı Mustafa Mağruf hakkında söyleyeceklerini merak ediyordu.

Az önce kendisine verdiği fotoğrafları inceleyen Fırat'a birkaç kez içki teklifinde bulunmasına rağmen henüz cevap alamamıştı. Sungur Bey'in, masanın üstündeki sigara paketine uzanmasını fırsat bilip, sesini yükseltmeyi denedi; saygılı bir ses tonuyla "Viski alır mısınız efendim?" diye sordu.

Sungur Fırat, düşünceli bakışlarını Sert'e çevirdiğinde; MİT Başkanı, önündeki viski şişesini işaret etmek zorunda kaldı. Belli ki, Sungur Bey'in zihni fotoğraflara kilitlenmişti.

"Teşekkür ederim Hamza. Az sonra Süleymaniye'ye gideceğim, alkol almayayım."

Hamza Sert, bu kez aldığı cevaba şaşırmıştı. Tekrar fotoğrafları incelemeye başlayan Fırat'a neden camiye gideceğini sormak istemedi, kısık bir sesle "Peki" demekle yetindi.

"Rahmi Bozan hakkında söylediklerin çok ilginç Hamza. Feyzullah'ı Bozan'la, daha doğrusu Hüsnü Baba denilen adamla kimin tanıştırdığını bulabildiniz mi?"

"Bir iz yakaladık efendim. Rahmi Bozan, 1978 ile 1991 yılları arasında, Remin Bezan adıyla MİT'te çalışmış. 1991 yılında, Turgut Özal'ın emriyle Irak'a gönderilmiş. O tarihten sonra, bizim kayıtlarımıza geçmiş herhangi bir bilgi yok. Bozan'ın, 1990 yılında Ankara'da çektirdiği fotoğrafı, işimize yarayabilir ümidiyle getirdim."

Sungur Fırat, elindeki fotoğrafları Hamza Sert'e uzatırken, "Suikastla kim ilgileniyor?" diye sordu. Her zamanki gibi sakin olsa da; sesinde, muhatabını yorgun düşürecek bir karamsarlık vardı.

"Cüneyt Bey, efendim."

"Cüneyt, bulduğu bilgi ve belgeleri en kısa sürede bana da ulaştırırsa sevinirim Hamza. Yeni bir isim, yeni bir şüphe veya delil ortaya çıktığında hemen bana haber versin."

Sungur Bey'in talebini başını hafifçe sallayarak tasdik eden Hamza Sert, Ankara'da çekilen fotoğrafı bulup masanın üstüne koydu:

"Bozan'ın sol tarafında, Pakistanlı istihbaratçı Mustafa Mağruf var efendim. Sağ tarafındaki kişinin kim olduğunu bilmiyorum."

Sungur Fırat fotoğrafı bu kez daha dikkatli gözlerle inceledi: Rahmi Bozan, Mustafa Mağruf ve kimliği belirlenemeyen kırklı yaşlardaki üçüncü kişi, aynı masanın etrafında çay içiyorlardı. Başında kalpak, sırtında siyah bir palto

olan adamın yüzüne uzun uzun bakan Fırat, "Bu adamı tanıyorum" diye mırıldandığı an, MİT Başkanı kendisini tutamadı:

"Bu adamın kim olduğunu bilirsek, birçok şeyi çözebiliriz efendim!"

Hamza Bey'in heyecanı, sükûnetini muhafaza eden Sungur Fırat'ı etkilemişe benzemiyordu. Fırat, meraklı gözlerle kendisini izleyen MİT Başkanı'nın söylediklerini duymazlıktan gelmişti. Ne bir cevap veriyor, ne de kafasını fotoğraftan kaldırıp Hamza Bey'e bakıyordu. Fırat'ın tutumundan rahatsız olan Sert, fotoğrafların arasından, Feyzullah Yiğit'le kimliği belirsiz kişiyi aynı karede gösteren bir diğerini bulup, Fırat'ın önüne uzattı.

"Bu nedir Hamza?"

"Feyzullah, Rus ajan Anna Palitska ile görüştükten sonra, aynı gün bu adamla da buluşmuş efendim. Fotoğrafı, Palitska'nın evinde bulduk. Anna Palitska, o gün Feyzullah'ın kimlerle görüştüğünü takip etmiş."

Sungur Fırat'ın, şu anda, Hamza Bey'in yaşadığı heyecana ortak olmaması mümkün değildi; Feyzullah Yiğit'in Şam'da görüştüğü adamla, Rahmi Bozan'ın on yıl önce Ankara'da buluştuğu adamın aynı kişi olduğunu anlamak için, iki fotoğrafı karşılaştırmak kâfiydi.

"Feyzullah'ı Bozan'la kimin tanıştırdığını bilmiyoruz efendim. Ama resimdeki kişiyle Feyzullah'ın arasındaki ilişkiyi, Bozan'ın tesis ettiğini düşünüyoruz. Şam'da çekilen fotoğrafla, Palitska'nın aynı gün öldürülmesini bir arada ..."

Sungur Bey, MİT Başkanı'nın sözünü bitirmesini beklemeden cep telefonunu çıkardı. Gözleri, Palitska'nın evinde bulunan fotoğrafa takılmış, bakışları bir anda daha da

karamsar hâle gelmişti. "İnşallah ulaşabiliriz" diye söylenirken, telefonunda "G.K.R" harfleriyle kayıtlı olan numarayı aradı:

"Keyfe ente ya Nasır?"

"..."

"Şukran. Hel yümkinü en tegûle li..., sûretün gadîmetun, ... beyne Rahmi ve Mağruf. Hel ta'rifûne men hüve?"

"..."

"Ettârîh? Ne'am."

"..."

"El'hak, fi Ankara!"

"..."

"Şukran ya seyyid!"

***

Sungur Fırat, telefonu henüz kapatmıştı ki, kiminle görüştüğünü söylemek konusunda yaşadığı tereddüt, Hamza Bey'den önce kendisini huzursuz etti. Yine de, bildiklerinin sadece bir kısmını paylaşmak ve asıl önemli olanlarını kendine saklamak niyetindeydi. Hamza Bey'e vereceği detaylar, Yiğit ve El Kaide arasındaki ilişkiyi ortaya çıkarabilir, suikastın CIA tarafından işlendiği sonucunu pekâlâ pekiştirebilirdi. MİT Başkanı Sert, Rahmi Bozan'ın Hüccetiye Cemiyeti ile ilişkisinden bahsetmemiş olsaydı, belki de suikast hakkında neticeye varılmış olacaktı; fakat, fotoğraftaki kişinin Feyyaz Tarık olduğunu öğrenen Sungur Bey, Rahmi Bozan ve Feyzullah Yiğit arasındaki rabıtanın, sadece El Kaide veya sadece Hüccetiye ile sınırlı olmadığını anlamıştı.

Telefonun kapanmasından sonra heyecanı iyice artan Hamza Bey ise, gözlerini bir an bile olsa Sungur Fırat'ın

gözlerinden ayırmıyordu. Fırat'ın düşünceli hâlini, fotoğraftaki ismin kim olduğunu öğrenmesine yormuştu. Sungur Bey elini masanın üstündeki fotoğrafa uzatıp derin bir nefes aldığında, Hamza Bey'in yüzüne de bir anda karamsar bir ifade çöküverdi.

"Feyzullah'a sahip çıkamadık Hamza Bey!"

"..."

"Fotoğraftaki kişi, Saddam Hüseyin'in gizli istihbarat birimi M-13'ün başındaki isim; Feyyaz Tarık!"

Sungur Fırat'ın müstereddit tavrıyla verdiği bilgi, beklediğinin aksine, Hamza Sert'te ciddi bir paniğe sebep olmadı; ne Feyyaz Tarık, ne de M-13, MİT Başkanı'na bir şeyler hatırlatmıştı. Söylediklerinin Hamza Bey'e tesir etmediğini anlayan Fırat, sözlerinin havada kalmasını istemedi; önce önündeki fotoğrafa, sonra da Hamza Bey'e imalı gözlerle baktı:

"Saddam Hüseyin, Bağdat'a Amerikan saldırısı başlamadan önce, güvendiği on üç subaya gizli bir teşkilat kurdurdu Hamza Bey! Bu teşkilat, Irak'taki Sünni grupları örgütlemek ve işgalcilere karşı mücadele etmekle görevlendirildi. Bugün Irak'taki direnişi, Saddam Hüseyin'in kurdurduğu bu gizli örgüt yönetiyor. Feyyaz Tarık, yani Binbaşı Yiğit'le aynı karede gördüğümüz kişi, lider kadrosu henüz deşifre edilemeyen bu teşkilatın kurucusu ve bir numaralı ismidir!"

"Geçtiğimiz ay Ürdün'de görüştüğümüz Abdurrahman Said..."

"Said, Feyyaz Tarık'ın yardımcısı ve M-13'ün kurucularından biridir Hamza Bey." Sungur Fırat, bu kez şaşkınlığı sebebiyle söylediklerine tepki vermeyen Hamza Sert'le ilk kez göz göze geldi. Zihninde kurduğu denklemi Sert'le

paylaşmamak konusunda kararlı olmasına rağmen, biraz bilgi verip karşılığında daha fazlasını almak amacıyla, dikkatli bir şekilde sözlerine devam etti:

"Feyyaz Tarık, Saddam Hüseyin'in Bağdat'taki bankalarda sakladığı paraları, Amerikan harekâtı başlamadan birkaç ay önce gizlice yurt dışına çıkardı. Bu paraları, Saddam'ın emriyle, Bağdat ve Güney Irak'ta gizli bir hücre sistemi kurmak ve bu hücreleri silahlandırmak için kullandı. Bugün M-13, sadece ABD ile değil, aynı zamanda Güney Irak'taki Şii gruplarla da ciddi bir çatışma içinde. Rahmi Bozan'ın Hüccetiye ilişkisini, Tarık'ın başında olduğu teşkilatla birlikte düşünürsek; tahmin etmediğimiz bir sonuca varabiliyoruz Hamza Bey!"

Sungur Fırat'ın anlattıkları, Binbaşı Yiğit suikastını çözmeye çalışan Hamza Bey'in zihnini iyice karıştırmıştı. Yiğit'in evinde bulunamayan nükleer silah raporunu ve Sungur Bey'in genç ajana verdiği gizli görevi dikkate almadan, sadece Hüccetiye ile M-13'ü ilişkilendirerek sonuca varmak, MİT Başkanı'nı tatmin etmiyordu. Türkiye'nin içinde bulunduğu kördüğüm, Feyzullah Yiğit suikastının deşifre edilmesiyle çözülebilecekken; Fırat'ın birçok konuda olduğu gibi, Feyzullah Yiğit hakkında da sessizliğini koruması, Hamza Sert'in karamsarlığını artırıyordu. Sungur Bey'in konuşmayacağından emin olsa da, bu önemli konuyu bir kez daha sormayı düşündü:

"Yanlış anlamayın efendim..."

Sungur Bey, sözünü yarıda bırakan Hamza Sert'in yüzüne baktığında, sebebini anlamakta zorlanmadığı soğuk bir ifadeyle karşılaşmıştı. Elindeki kadehi yavaşça masanın üstüne koyan Sert'in sorgulayıcı bakışları, sözleri kadar nazik değildi. Ne var ki Sungur Bey, kendisine mahsus tavrıyla rahatsızlığını belli etmekte gecikmedi:

"Farkında mısın bilmiyorum Hamza; suikastın içinde çok fazla kör nokta var! Bunları çözmek, sadece Feyzullah'ın ilişkilerini ortaya çıkarmakla mümkün olmayacak!"

"..."

"Feyzullah'ı, sadece elindeki gizli raporu ele geçirmek için öldürdüklerini zannetmiyorum!"

Gözleri masanın üstündeki fotoğrafta, zihni, Feyyaz Tarık'ın Feyzullah'la kurduğu teması sorgulamada iken; Sungur Fırat'ın yüzünde okunabilen tek şey çaresizlikti:

"Birileri büyük bir oyun oynuyor Hamza! Feyzullah'ı tanıyorum. Ne El Kaide ile, ne de Hüccetiye ile temasa geçecek biridir. Onu öldürenler, suikast aracılığıyla bize bir mesaj veriyorlar sanki, oyunun çok büyük olduğunu anlatmaya çalışıyorlar.

Anna Palitska, Arthur Aleksandır'ın en güvendiği isimlerden biri idi. Palitska ile Feyzullah'ın Şam'da bir araya gelmesi, ikisinin de aynı kişi tarafından öldürülmesi, cinayeti El Kaide ve Hüccetiye sınırının dışına çıkarıyor. Rusya'nın ajanını, El Kaide veya Hüccetiye neden öldürsün Hamza Bey? Bunu söylemek için deli olmak gerekmez mi?"

"..."

"Rahmi Bozan, Feyzullah'ı M-13'e sızdırdı ve teşkilatın gizli hücreleri hakkında ondan bilgi aldı diyelim. Hüccetiye, yumurtlayan tavuğu neden kessin; Bozan, Feyzullah'ı neden öldürtsün?

Feyyaz Tarık, Feyzullah'ın Hüccetiye adına çalıştığını öğrendi ve bu yüzden onu öldürttü diye düşünelim. Tarık, kendisiyle ortak çalışan Palitska'yı niye öldürüyor Hamza Bey?"

***

Sungur Fırat, Zenneciler Kapısı'ndan Kapalıçarşı'ya girdiği sırada, Sultanahmet'te dile getirdiği soruların daha fazlasını, bu kez kendi kendine sormaya başlamıştı. Afgan yazar Nasır Şirzai'nin telefonda verdiği bilgi; Fırat'ın suikasta bakışını tamamen değiştirmiş, Hamza Bey'le paylaşmadığı sır, zihninde kurduğu dengeleri alt üst etmişti: Feyyaz Tarık, Turgut Özal'ın Özbekistan seyahatinde gizlice görüştüğü kişilerden biriydi ve Saddam Hüseyin rejimi yıkıldığında Irak'ın başına geçmesi planlanıyordu. Tarık'ı Türk istihbaratı ile tanıştıran kişi ise Hamza Arıkan'dı.

Sungur Bey, "Hamza Arıkan" ismini daha önce birkaç kez duymuş olsa da, Şehit Binbaşı Yiğit'in evinde, Rahmi Bozan'ın kendisine söylediği, "Kafkas'tan bir tek Hamza Arıkan'ı tanırım" sözünü unutmamıştı.

"Hayırlı işler Mehmet!"

Fırat; Kapalıçarşı'da kuyumculuk yapan Muhsin Kadıoğlu'nun dükkânına geldiğinde, Muhsin Bey'in oğlu Mehmet'le selamlaştı ve hiçbir şey söylemeden, hızlı adımlarla ikinci kata çıktı:

"Merhaba Muhsin, ne yaptın?"

Odanın ortasında, üzerinde satranç tahtası olan küçük masanın yanında, gözlerini tahtanın dışındaki taşlara kilitlemiş halde bekleyen Muhsin Bey, Sungur Fırat'ın selamını duymamış olmalıydı ki, herhangi bir karşılık vermedi.

Sungur Bey, selamını tekrar etmeden, merdivenin hemen karşısındaki diğer masaya geçti ve cebinden çıkardığı CD'yi masanın üstündeki dizüstü bilgisayara yerleştirdi. CD'nin açılmasını beklerken, Hamza Bey'den aldığı fotoğrafı masanın üstüne koymuştu.

Bilgisayarın ekranında, şifreyi girmesini isteyen uyarı

notunu gördüğünde, on üç haneli ilk şifreyi, ardından yirmi beş haneli ikinci şifreyi ve en son kırk bir haneli son şifreyi yazdı. Birkaç saniye içinde, n6icd38tr.com adresli internet sayfası açılmıştı. Açılan yeni sayfada kullanıcı adı ve şifre bölümüne herhangi bir şey yazmadan; bilgisayarın faresini ters çevirip başparmağını kırmızı ışığın üzerine koydu. Ftp sayfasına benzeyen yeni bir pencerede, Sungur Bey'in farklı bir ara yüze ulaşmasına izin verilmişti.

Ekranın sol üst köşesinde, "isim" başlıklı kutunun içine "Hamza Arıkan" yazan Sungur Bey, ekrana düşen ilk resimde büyük bir şaşkınlık yaşadı. Osmanlı sancağının önünde çekilen siyah beyaz fotoğrafın altına, "*5 Zilhicce 1332*" tarihi düşülmüş ve yine Osmanlıca yazıyla isimler kaydedilmişti:

"*Teşkilat-ı Mahsusa reislerinden Süleyman Askeri Bey, Miralay Refet Bey, Kaimmakam Mustafa Kemal Bey ve Bağdat'ta vazifeli Osmancık Taburu neferlerinden Hamza.*"

Sungur Fırat, birinci fotoğrafta bir araya gelen isimleri sorgulamadan, sayfadaki diğer fotoğraflara göz atıyor ve şaşkınlığı daha da artıyordu. Hamza Arıkan için hazırlanan sayfada, Rusya'ya karşı mücadele eden Kafkasyalı imam, Şeyh Şâmil'in resmini gördüğünde donakaldı:

"*Teşkilat-ı Mahsusa liderlerinden Musa Kâzım(Karabekir) Bey ve hem-rişin (bacanağı) Hamza Bey...*"

"*Teşkilat-ı Mahsusa mensuplarından Hamza Bey'in dedesi, Avar boyundan İmam Şâmil...*"

Baktığı her fotoğrafta, Hamza Arıkan hakkında ciddi detaylar bulan Sungur Bey, en alttaki resmi dikkatli gözlerle inceliyordu ki; Muhsin Bey'in, masanın önündeki koltuğa oturduğunu fark etti.

"Hoş geldin abi, nasılsın?"

"Selam verdim, dalgındın Muhsin. Gel, şu fotoğrafa bak bakalım; ne göreceksin!"

Muhsin Bey, bilgisayarın ekranına, çok önemli bir şeyler göreceğini düşünerek heyecanla baktı; fakat beklediği gibi bir görüntüyle karşılaşmamıştı.

"Adnan Menderes değil mi abi? Ne var ki bu fotoğrafta?"

"İyice bak Muhsin!"

"Abi, hükümlü kıyafeti giyen kişiyi tanımıyorum, ama diğeri Menderes. İdamdan önce, İmralı'da çektirmişler, belli."

Muhsin Bey, kızgın gözlerle kendisini izleyen Sungur Fırat'ın, neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlamamıştı. Kâh onun yüzüne, kâh bir şeyler görmek ümidiyle ekrandaki resme bakıyordu. Az sonra, Fırat'ın işaretiyle, resmin altındaki silik yazıyı okumaya başladı:

"*Kurtuluş Savaşı gazilerinden, İstiklal Madalyası sahibi, Kırım Tatarlarından Adnan Bey ve Teşkilat-ı Mahsusa Bağdat Reisi Hamza Bey (Sungur).*"

Afgan yazar Şirzai'nin siteye yüklediği resmin altına, silik bir yazıyla kayda geçirilmiş olan not; Sungur Bey'den daha çok, Muhsin Kadıoğlu'nu hayrete düşürmüştü. Teşkilat'ın lider kadrosunun kullandığı şifreli isimleri ve bu isimlerin nerede görev yaptıklarını daha önce Sungur Fırat'tan dinleyen Muhsin Bey, şu anda, nasıl bir ipucu yakaladıklarını görebiliyordu.

"Feyzullah Yiğit suikastı, bizi, hiç beklemediğimiz bir yere götürecek Muhsin! Feyzullah, öldürülmeden önce Şam'da Feyyaz Tarık'la buluşmuş. Tarık'ı ilk kez Türkiye'ye getiren kişinin, Teşkilat-ı Mahsusa'nın Süleyman Askeri Bey'den sonraki Bağdat lideri Hamza Arıkan olması

bize neyi gösterir? Adım adım, Bağdat hücresine doğru yürüdüğümü görüyorum. Tuhaf olan bir şey var ki; beni bu yolda kimin yürüttüğünü, bu delilleri tek tek kimin servis ettiğini bilmiyorum. Dua edelim; Rahmi Bozan ve Feyyaz Tarık, beklediğimizin dışında, karanlık ilişkiler içinde olmasınlar!"

***

Satranç tahtasının kurulu olduğu masanın yanında, meraklı bakışlarını önce Muhsin Bey'e, sonra da tahtanın dışında kalan taşlara çeviren Sungur Fırat; üzerinde "MİT", "El Kaide", "KGB", "PKK", "TSK", "Ralf", "Barzani" ve "İran" gibi isimlerin bulunduğu taşların henüz oyunda olduğunu gördü. Daha önce yapılan hamleleri anlamak için zihnini yorduğu şu anda, Muhsin Bey sessizliğini koruyordu.

Üzerine "Ankara" yazılı bir kâğıdın yapıştırıldığı Şah; "PKK" isimli piyonun tehdidi altındaydı. Şah ile oynanmak istense bile, hemen önündeki "TSK" yazılı Vezir sebebiyle ileri değil; ancak yanlara doğru hamle yapılabilirdi. Vezir'in, "PKK" piyonunu yemesi ve Şah tehdidini kaldırması mümkündü. Fakat bu hamle, Şah'ın önünü açacak ve iki adım sonra "El Kaide" yazan Fil'in, Şah çekmesine sebep olacaktı. Karşı taraf "El Kaide" ile değil; "PKK" piyonunu koruyan "Ralf" yazılı At ile oyuna devam etse; piyonu avlayan "TSK", bu kez At'ın saldırısıyla avlanacaktı.

Sungur Fırat, beyaz renkli Şah'ın tehdit altında olduğunu ve siyah At'lardan birinin beyaz renkli Vezir'i, diğerinin de hem Vezir'i, hem de "MİT" yazılı Kale'yi kuşattığını görünce, "Birisi ahırın kapılarını açık bırakmış Muhsin!" diye tepki verdi.

"Abi, Şah tehdit altında, hamle yapmanızı bekliyorum!"

Siyah taşların tahta üzerindeki yerleri, Fırat'ın kafası-

nı iyice karıştırmıştı. Hamle yapmadan önce, karşı tarafın nasıl olup da bu kadar az kayıpla merkezi ele geçirdiğini anlamaya çalışıyordu.

"PKK'nın arkasında Ralf'in olması, Vezir'in gücünü yok ediyor Muhsin! PKK, Vezir'in önüne yem olsun diye sürülmüş gibi... Vezir'le oynasak; ya Ralf'in, ya da Barzani yazan piyonun avı olacağız. PKK'yı alamıyorsak, Şah ile hamle yapmamız lazım. İleriye çıkamıyoruz, ancak yanlara açılabiliriz. Sağ tarafa hamle yapsak, iki adım sonra Ralf, Vezirimi yiyecek ve Ankara, Barzani'nin tehdidi altına girecek. Sol tarafa hamle yapsam, hemen yanımda MİT var, hamle yapamam. Sol çaprazım boş, ancak oraya gidebilirim. O zaman da; MİT benim arkamda kalıyor ve ben bu kareye gelmekle PKK piyonunu serbest bırakmış oluyorum. PKK, son kareye indiğinde iki seçeneğim kalıyor; piyonu, MİT yazan Kalem yiyecek ve Vezirimi El Kaide'ye kurban edeceğim; bunu kabul edemem. İkinci seçenek Vezir'le oynayıp, Ralf'i yiyebilirim; bu durumda, önü açılmış olan PKK son kareye inecek, oyun dışına alınacak ve dışarıdan daha güçlü bir taş oyuna girecek."

Sungur Fırat, tahtanın dışındaki siyah taşlara göz attığında, en değerli taşın, üstünde "Hilafet" yazılı Vezir olduğunu gördü. Yüzündeki ifade bir anda değişmişti. Kızgın gözlerle Muhsin Bey'e bakarken, daha fazla düşünmeden Şah'ı sağ kareye, PKK yazan piyonun önüne çekti.

"Oyun bitti Abi, mat oldunuz!"

"Nasıl olur Muhsin? Henüz mat durumu yok."

"Abi bu hamleden sonra kurtuluşunuz mümkün değil; oyunu uzatmaya ve kendimizi yormaya gerek yok."

"..."

"İki haftadır, burada tıkanıp kalmıştım. Nasıl bir hamle

yapabileceğime karar veremiyordum. Bu sabah yaptığım bir görüşmeden sonra, oyunun benim zannettiğim kadar basit olmadığını anladım."

Muhsin Bey, son sözünü söylerken, kızgın gözlerle kendisini izleyen Sungur Bey'e, tahtanın dışındaki siyah renkli Kale'yi ve üzerinde "Hilafet" yazılı Vezir'i işaret etti. Kale'nin üstündeki "CIA" yazısını alıp yırttı ve taşın altındaki küçük yazıyı Fırat'a gösterdi: Cüneyt Oğuz.

Sungur Fırat; Muhsin Bey'in, tahtanın üstündeki beyaz Kale'yi dışarıya alıp, yerine siyah Kale'yi koyduğu şu anda, ne yaptığını anlamaya çalışıyordu.

Hilafet isimli siyah taşa uzanan Muhsin Bey, "Kale'ye, yani Cüneyt Oğuz'a güvenip hangi hamleyi yaptıysak; mutlaka bir taş kaybediyoruz Abi!" dedi...

"İzin ver, oyunu yeniden kuralım!"

***

"Hilafet" yazılı siyah taşı elinden bırakmayan Muhsin Bey, pencerenin önündeki koltuğa oturan Sungur Fırat'a sigara paketini uzatırken, "Bugün, Surbaşı Holding'in sahibi Hasan Surbaşı ile görüştüm" diyerek konuşmaya başladı:

"Yaklaşık bir aydır, Feyzullah Yiğit suikastını çözmeye çalışıyoruz. Bir şey dikkatimi çekti; nereye göz atsak, orada bir şeyler yanlış gitmeye başlıyor, hangi dalı tutsak kırılıyor! Önce Palitska'yı araştırmaya çalıştılar, Palitska suikasta uğradı. Sonra Rahmi Bozan'ı araştırmaya başladılar; Bozan da suikasta uğradı. Oyunu kuranlar hiç kaybetmiyor, hep bizim taşlarımız oyun dışında kalıyor. Tuhaf değil mi Abi?"

"..."

"İki gün önce, dükkânı açmaya geldiğimde kapıya bı-

rakılmış bir gazete gördüm. Aldım, okumaya başladım. Sonra dikkatimi çekti, eski tarihli bir gazete. Birinci sayfasında, Türkiye-İran meselesi hakkında bir haber vardı. Haberin üstüne, muhtemelen gazeteyi bırakan kişi tarafından, mavi mürekkepli bir kalemle 'Sürünün içine kurt girmiş; ne çoban farkında, ne de sâdık köpeği' yazıyordu. Önce ciddiye almadım, Sünni-Şii çatışması için söylenmiş, yazılmış sözdür dedim kendi kendime. Fakat, öyle değilmiş."

Sungur Fırat, eline aldığı sigarayı henüz dudağına götürmeden tekrar kül tablasının içine koydu. Muhsin Bey'in sözünde ters giden bir şeyler olduğunu anlamış ve yüzündeki ifade aniden değişmişti. Gözüyle odanın içini taradığı şu anda, eski tarihli gazeteyi arıyor olmalıydı; az sonra, "Konuşsana Muhsin!" diye bağırdı.

"Abi, çok tuhaf bir durum bu. Az önce demiştin ya, 'Birileri beni bu yolda yürütüyor' diye..."

"Evet!"

"Gazetenin sayfalarından birine beyaz bir ipek mendil iliştirilmiş!"

Muhsin Bey, o ana kadar söylediklerini dikkatle dinleyen Fırat'ın, bir anda derin bir düşünceye dalmasına anlam verebiliyordu: Gazetenin içine mendil iliştirme ve bu yolla karşı tarafa mesaj gönderme usulünü kullanan tek kişi, bildiği kadarıyla Sungur Fırat'tı. Fırat'ın, cebinden çıkardığı kibriti küçük bir şişedeki boyaya batırdığına ve o kibritle beyaz mendil üzerine yazı yazdığına şahit olmuştu. Yazı, mendilin üzerinde görünmez oluyor ve ateşin üstüne konulmadıkça okunmuyordu.

Sungur Bey, duyduklarını yorumlamakta güçlük çekerek bakışlarını Muhsin Bey'in yüzüne çevirdi. En son, Tur-

gut Özal'ın Orta Asya gezisinden dönüşte böyle bir mesaj aldığını hatırlamış ve şimdi, ne söyleyeceğini bilememişti. "Yazıyı çözebildin mi Muhsin?" diye sorarken, heyecanına engel olamıyordu.

"Çözdüm Abi. Hasan Surbaşı'nın ismi ve adresi ile Cüneyt Oğuz'un ismi yazıyordu."

"?"

"Yazılan adrese gittim, Hasan Surbaşı ile görüştüm. Aslında Hasan Bey, bir haftadır benim gelmemi bekliyormuş; geçtiğimiz hafta pazartesi günü ofisine gittiğinde, benim yanına gideceğimi yazan ve kimden geldiği belli olmayan bir mektubu masasında bulmuş. Feyzullah Yiğit suikastını çözmemizi sağlayacak ilginç bilgiler verdi."

"Anlamadım Muhsin. Hasan Surbaşı seni neden bekliyormuş?"

"Abi sen 'Bizi yönlendiriyorlar' demiştin ya; ben ona yoruyorum."

"Ne söyledi peki?"

"Hasan Bey, 1997 yılında, Surbaşı Holding'i Milli Savunma Bakanlığı'nın düzenlediği silah ihalesine sokmuş. Yüz seksen adet F-16 savaş uçağının modernizasyonu ile ilgili bu ihalede, FKT Holding çatısı altında teklif vermişler ve ihaleyi kazanmışlar. Hasan Bey'in anlattığına göre, ihaleye giren diğer şirket, Ge-Fra; FKT'nin verdiği teklifin çok daha altında bir para teklif etmesine rağmen, ihaleyi kazanamamış."

"Ge-Fra'nın arkasında, Alman istihbaratçı Albert Leonhard vardı Muhsin, hatırlıyorum. Ge-Fra, yeni yazılım ve kodları Türk mühendislerle paylaşmayacağını, gerekli kriptoları bizimkilere vermeyeceğini söylediği için reddedilmişti. Gayet normal değil mi sence?"

"Değil Abi; Hasan Bey'in anlattıkları çok farklı."

"?"

"Abi, FKT, üç ortaklı bir şirketmiş. Yüzde kırkı İsrail'e, yüzde otuz beşi Surbaşı'ya ve yüzde yirmi beşi bizim devlete aitmiş. İhaleye giren şirketler hakkında bir rapor hazırlanıyor ve bu rapora göre ihale 'millî çıkarların korunması' için FKT'ye veriliyor. Burada önemli olan nokta şu: Bizim bildiğimizin aksine; yazılım paylaşma konusunda anlaşmazlık çıkaranlar Ge-Fra değil, FKT yönetimi. Hasan Surbaşı bunu itiraf ediyor."

"Tam bir kumpas söz konusu yani."

"Abi, oyun bununla sınırlı değil. FKT ihaleyi kazandıktan sonra, Surbaşı Holding'in FKT içindeki hissesine başka bir Türk işadamı talip oluyor. Hasan Bey'e, hisselerin değerinin üç katına yakın bir para teklif ediyor. Hasan Bey durumu istihbarata anlatıyor. Meğer, Türk işadamını Hasan Bey'e gönderen kişi, Rus istihbaratçı Arthur Aleksandır'mış."

"Çok güzel Muhsin, devam et..."

"Hasan Surbaşı, millî menfaatleri düşünerek, tabii istihbaratın da talimatıyla hisselerini satmıyor. Fakat, aradan çok fazla zaman geçmeden, Hasan Bey'e istihbarattan bir emir geliyor. Hisselerini Katran Holding'e satması isteniyor. Hasan Bey kabul etmiyor. Bunun üzerine Maliye'den bir ekip, İçişleri Bakanlığı'ndan ayrı bir ekip holdinge gelip Surbaşı'yı sıkıştırmaya başlıyorlar. En sonunda, 2000 yılında Abdullah Sırdaş diye bir mafya babası Hasan Bey'i tehdit ediyor. Hasan Bey de hisselerini Katran Holding'e satmaya mecbur kalıyor."

"..."

"Düğüm burada çözülüyor Abi. Hem Ge-Fra hakkında

yalan rapor yazan, hem de 'Surbaşı'nın hisselerinin milliyetçi bir işadamı olan Kemal Katran'a satılması' talimatını veren ve hükümeti bu konuda ikna eden kişi aynı: Cüneyt Oğuz!"

Sehpanın üzerindeki paketten yeni bir sigara alan Sungur Fırat, Muhsin Bey'in sözünü elini hafifçe yukarı kaldırarak kesti; "Anlattıkların belli bir mantığa oturuyor Muhsin; fakat henüz komplo aşamasındasın" dedi. Muhtar çakmağıyla sigarasını yakarken, "Elimizde ciddi bir delil, belge yok. Anladığım kadarıyla, Hasan Bey'in anlattıklarıyla bir sonuca varmışsın" diyerek Muhsin Bey'i ikaz etti.

"Abi hayır, şimdi anlatacaklarımı dinleyin bir de: Hasan Bey'in söylediklerinden sonra bir araştırma yaptım. Kemal Katran, kamuoyunda milliyetçilerin önde gelen isimlerinden biri olarak tanınsa da, gerçek hiç de öyle değil! Katran Holding'in hisselerinin yüzde altmışı İngiltere'deki Fahrenhayt Şirketi'ne ait. Bu şirketin hisselerinin yüzde elli beşi Amerikan petrol şirketi Uranyum'un, yüzde otuzu ise, Kuzey Irak'ta Feyzullah Yiğit'in takip ettiği işadamı Reymond Ralf'in. Ve çok daha önemli bir ayrıntı: Cüneyt Oğuz'un kızı Belfü Oğuz, Uranyum'a ait EZ&FC Industry'de yönetim kurulu üyesi."

Muhsin Bey, üzerinde "Hilafet" yazan siyah taşı sehpanın üzerine bırakıp ayağa kalktı. Önce masada kurulu satranç tahtasına, sonra da Sungur Fırat'ın yüzüne baktı. Masaya doğru yürürken, "Bu yüzden, oyunu tekrar kurmamız lazım Abi!" diye söyleniyordu. Sehpanın üzerindeki siyah taşın altında ne yazdığını merak eden Sungur Fırat ise, Muhsin'in taşlarla oynadığı esnada, Vezir'i eline aldı ve altındaki kâğıda göz attı: Prof. Dr. Seyfeddin Çakır.

21 Eylül 2007
Fıstıkağacı, Üsküdar
Mercan İş Merkezi, Kadıköy

Kiralanmış kafanın, köleliktir kirası...

Pencerenin önünde, bahçeden eve yaklaşan adamları dikkatli gözlerle izleyen Kibritli, etrafı kontrol ederek gelen iki kişinin Limuzin'in akrabaları olduğunu anlayınca Sevban'a korkmamasını söyledi. Kapıdan giren adamlara, gergin bir ses tonuyla "Ne diye destursuz havlarsınız lan!" diye kükredi:

"Bir havladınız âleme madara olduk. Bir havladınız kahpe ağzına sakız olduk. Yaptığınız kahpelik yetmedi mi lan!"

Sevban, Kibritli'nin öfkesine anlam veremiyordu. Önlerinde duran iki adamın kimler olduğunu ve Hüsnü Baba'nın evine neden geldiklerini anlamaya çalışıyordu. Bütün kimlikleri birbirine karıştırmaktan endişe ediyor, Kibritli'ye soru sormaktan korkuyordu.

"Abi af buyur, dayım emaneti vermemizi istedi."

Ceketinin iç cebinden çıkardığı, üstünde Rahmi Bozan yazan kırık kalemin bir parçasını Kibritli'ye uzatan otuz yaşlarındaki, sanki boynu yokmuş gibi duran cüsseli adam, tok sesiyle konuşmaya devam etti:

"Bir parça bir yüze, iki parça iki yüze denk... Abdullah Dayı, 'Bozan gitti, iki yüzlülük bitti. Bir yüz öldürmüş görünsek de, bir parçaya iki yüz bin isteriz' dedi."

Sevban, gördüklerini yorumlamakta zorlanıyordu. Kim, neden, neyin parasını istiyordu? Kafası iyice karışmıştı. Kibritli'nin karşısında gözlerini kırpmadan konuşan adam, kimi öldürmüş olabilirdi?

Kızgınlığı gözlerinden okunan Kibritli, kolunu yarım daire şeklinde havaya kaldırıp, "Bana mavra yapma Kasap!" diye bağırdı. Kalemi uzatan adama tokat atmak üzereyken durakladı. Eli havada olduğu halde, dişlerini sıkarak konuşmaya devam etti:

"Var git, dayın olacak herife söyle: Köpek, havlamasıyla değil, sadakatiyle köpektir!"

Elini yavaşça indiren Kibritli, arkasını dönüp birkaç adım ötedeki sedirin üstüne oturdu. Sevban'la göz göze geldiklerinde, dilinin söylemek istedikleri yüzüne yansımıştı. Sehpanın üstündeki paketten aldığı sigarayı, cebinden çıkardığı kibritle yaktı. Bir yandan sigarasını içiyor, bir yandan da ceketinin cebinde bir şeyler arıyordu. Sevban, diğer sedirin üstüne oturmaya yeltendiğinde; Kibritli, cebinden çıkardığı çek defterine bir şeyler yazdı. Defteri tekrar cebine koyarken, hareketsiz bekleyen adama seslendi:

"Ulan deyus, al şu çeki de dayın olacak herife götür."

Soğukkanlılığını bozmayan Kasap'ın, yavaş adımlarla yaklaştığı Kibritli Raşit'in elinden çeki almasıyla, yüzünü buruşturması bir oldu. Belli ki, paradan memnun kalmamıştı:

"Yüz bin yazıyor Raşit Abi!"

"İyi işte, yüz bin de beni öldürünce alırsınız. Nasıl olsa

bu işi bilen herkesi temizletecekler. Tetikçiye gün doğdu. Söyle dayına, dünya malına fazla düşkün olmasın. Beni öldürdüğü gün, sıra kendisine gelecek. Ütü masasında kahpe ütülemeyi bıraksın, teneşire yaklaşsın deyus."

"Temiz konuşmuyorsun abi, ayıp oluyor."

"Limuzin'in geçtiği sözde temizlik ne gezer? Haddini bil. Sevban olmasa, beni öldürecektiniz burada, yalan mı?"

Kibritli son sözünü söylemişti ki, hışımla ayağa kalkıp elinin tersiyle Kasap'a sert bir tokat attı:

"Bu evi bir ben bilirim, bir şurda duran Sevban bilir, bir de istihbarat bilir oğlum; çocuk mu kandırıyorsunuz lan siz! Adresi veren ben miyim, Sevban mı?"

Sevban olduğu yerde donakalmıştı. Şaşkın gözlerle Kibritli'yi izlemeye devam ediyor, ara sıra da kapının önündeki diğer adama bakıyordu. Raşit'in sert sillesiyle sarsılan Kasap, karşılık vermeden birkaç adım geri çıktı. Arkasını dönüp, "Seni büyük bildik, abi dedik. Ama her büyüğün bir büyüğü vardır; hesabımız temiz olacak" diyerek evden ayrıldı.

Raşit, büyük bir tehlikeyi atlatmanın verdiği huzurla sedire otururken, eliyle Sevban'a "sus" işarete yaparak konuşmasına izin vermedi.

Kibritli'nin yorgun hâli gözden kaçmıyordu. Kafasını sedirin arkasındaki ahşap kavukluğa yasladı. Gözlerini kapatıp bir süre zihnini dinlendirmeye çalıştı.

Hüsnü Baba'nın evinde, Kibritli Raşit'in konuşmasını ve olanları izah etmesini bekleyen Sevban; az sonra, sedirin yanındaki telefonun çalmasıyla korkmaya başladı. Ürkek ve şaşkın gözlerini bir Kibritli'nin yüzüne, bir de çalmaya devam eden telefona çevirdi. Endişesi, ahizeyi kaldırdığı anda daha da artmıştı.

"Efendim!"

"..."

Arayan, Sevban'ın Marmara Üniversitesi'nden hocası; Profesör Doktor Seyfeddin Çakır'dı. Titreyen elinde telefonun ahizesi, gözlerinde Kibritli'nin tedirgin gözleri; genç adamın hissettiği tek şey şaşkınlıktı. İki yıl önce, kendisine Hüsnü Baba'yı anlatan ve Baba'nın halkasına girmesine vesile olan hocasının, başsağlığı dilemek için aradığını düşündü; telefonda yaptığı duaya "Âmin, sağ olun efendim!" diyerek cevap verdi.

"..."

"Tabi müsâitim, nereye geleyim?"

"..."

"Mercan İş Merkezi, üçüncü kat... Evet hocam, dinliyorum... Katran Dış Ticaret..."

"..."

"Peki hocam, yarın geliyorum."

***

Saat on gibi, Kadıköy'de, iskelenin karşısındaki Mercan İş Merkezi'nin önüne gelen Sevban; altı katlı camekân binaya baktığında, içerideki hareketlilik dikkatini çekmişti. Yorgun adımlarla kapıdan içeri girerken, bir taraftan hocasının telefondaki endişeli sesini sorguluyor, bir taraftan da ilahiyat profesörü Çakır'ın, dış ticaret firmasıyla ilişkisini merak ediyordu.

"Hoş geldin evladım!"

"Hoş bulduk hocam."

Sevban, üçüncü kata henüz çıkmıştı ki; hocasının, kapıda kendisini beklediğini görünce şaşırdı. Çakır'ın ardından girdiği ofiste, gözleri, dışarıdan baktığında gördüğü

kişileri aradı; az önce fark ettiği hareketliliğin aksine, içerideki sakin hava dikkatinden kaçmadı.

"Buyur evladım, otur bakalım."

Çalışma masası, televizyon ve bir adet kütüphanenin bulunduğu odada, Sevban'ın ilgisini çeken ilk şey, duvarda asılı hat yazıları olmuştu. Pencerenin hemen yanındaki tabloyu işaret eden ve "Okuyabiliyor musun Sevban bunları?" diye soran hocasına; titreyen sesiyle "Evet efendim" diye cevap verdi:

"Rahmetli, had öğrettiği kadar, hat da öğretirdi hocam!"

"Oku bakalım öyleyse, ne yazıyor?"

"İstifli Celi Sülüs stili... Kiralanmış kafanın, köleliktir kirası; köleler yağmalattı, o mukaddes mirası."

Sevban yazıyı okuduğu sırada, hocasının eli, delikanlının omzundaydı. Çakır'ın, sırtını sıvazlayarak söylediği sözler, genç adamın mütevazı bakışlarını değiştirmedi.

"Bu memleket hep hain yetiştirmeyecek ya Sevban, bu memleket hep uyumayacak ya, değil mi evladım?"

"Evet hocam."

Yavaş adımlarla masanın diğer tarafına geçen Çakır, masanın üstündeki Kur'an-ı Kerim'i eline aldı; "Bak, Allah, kitabında ne buyuruyor evladım!" dedi ve Kur'an'dan âyetler okumaya başladı. Hemen arkasından, âyetlerin mealini söyledi:

"Onlar'a; 'Yeryüzünde fitne-fesat çıkarmayın' denildiği zaman, onlar 'Hayır, biz ancak düzen getiriciyiz' derler. İyi bilin ki, onlar bozguncuların ta kendileridir, ama farkında değildirler."

Seyfeddin Çakır, bir saate yakın sohbet ettiği Sevban'a; Tapınak Şövalyeleri'nden Masonik örgütlenmelere, Hüc-

cetiye Cemiyeti'nden Mehdi ve Mesih inancına kadar birçok konuda, delikanlının daha önce hiç duymadığı şeyler anlattı. Türk devlet geleneği ve Osmanlı teşkilat yapısını yorumlayıp, devlet-i ebed müddet fikrinin nasıl oluştuğu ve bu mirasın nesilden nesile nasıl aktarıldığı hakkında ilginç bilgiler verdi. Birinci Dünya Savaşı'nın, Uranyum Petrol Şirketi'nin isteği ve komplosuyla ortaya çıktığını, Avusturya-Macaristan veliahdını öldüren çocuğun, Uranyum'un kullandığı bir tetikçi olduğunu söyledi. "Türk'ü Bulgar'la, Türk'ü Yunan'la, Türk'ü Arap'la savaştırdılar; ne Türk kazandı, ne Bulgar kazandı, ne Yunan kazandı, ne de Arap kazandı. Bir tek, Uranyum'un Musul'u kazandığını bilirim!" derken gözleri yaşardı. Sevban'ı en fazla hayrete düşürecek olan cümlesini, belli ki en sona saklamıştı:

"Bütün bunları neden anlattığımı sorguluyorsun Sevban! Söyleyeceklerimi iyi dinle: Hüsnü Baba, az önce bahsettiğim Teşkilat'ın Bağdat hücresinde vazifeli idi. Feyyaz Tarık'a bağlı olarak çalışıyor ve Kuzey Irak'a yönelik çok gizli bir operasyonu yönetiyordu. Musul ile Ankara'yı birbirine kardeş kılacak büyük bir proje üzerine çalışıyordu. Fakat, Türk'le Fars'ı, Türk'le Kürt'ü savaştırmak isteyenler; Baba'nın kalemini kırdı. Suikastı işlemek, kiralanmış kafanın vazifesi oldu!"

O ana kadar hocasını dikkatle dinleyen Sevban, Profesör Çakır'ın suikast hakkında bilgisi olduğunu anladığında, heyecanına daha fazla sahip çıkamadı. Oturduğu koltuktan ayağa kalkıp iki elini masaya dayadı; "Baba'yı kim öldürdü Hocam?" diye bağırmaya başladı.

Genç adamın aksine, sakin tavrını koruyan Seyfeddin Çakır, gözleri Sevban'ın gözlerinde, elini siyah renkli deri sümenin altına uzatırken; "Bu topraklarda barışı kim istemiyorsa onlar!" diye cevap verdi...

"Otur bakalım Sevban. Sakin ol! İkimiz de aynı acıyı yaşıyoruz. İkimiz de çok sevdiğimiz bir dostumuzu kaybettik. Buraya, Baba'nın intikamını almak için geldik. Akşam, tetikçiden intikam almak için seni takip eden iki kişi, Kibritli denen haini öldürmek üzere Baba'nın evine gitti. Sen evden ayrıldığına göre, muhtemelen işi bitirilmiştir. Sıra, suikast emrini veren kişiden intikam almakta!"

Genç adam, olduğu yerde donakalmıştı. Kibritli'nin ölüm haberini hazmetmekle, suikast emrini veren kişiyi öğrenecek olmak arasında; şaşkın ve heyecanlı bakışlarını hocasının elindeki fotoğrafa kilitledi.

"Sakin ol Sevban! Bu adam, Hüsnü Baba'nın ölüm emrini veren kişi. ABD'nin içimize sızdırdığı kiralık kafalardan biri. Biz, Baba'nın intikamını alacağız. Ama, operasyonu gerçekleştirmeden önce, senin de fikrini sormak istedik."

"..."

"Hüsnü Baba'nın öldürülmesi, sadece ona karşı düzenlenmiş bir operasyon değildi Sevban! Bu kurşun, Baba'yı hedef almakla, halkaya verilmiş bir mesajdı. Hüsnü Baba'nın intikamını, halkadakilerden birinin almasını, karşı tarafa verilecek ciddi bir cevap olarak değerlendirdik ve bu işi, süvarilerden birinin yapmasını kararlaştırdık!"

Üzerindeki şaşkınlığı bir anda atan Sevban, ayağa kalkıp masaya doğru uzandı ve sümenin üstündeki fotoğrafı sert bir el darbesiyle alıp gömleğinin cebine koydu. "Baba, bizden birinin tırnağına bile zarar gelse, hesabını bizzat kendisi sorardı hocam!" dedi... "Merak etmeyin! Süvariler, verilen emri gururla yerine getireceklerdir!"

Seyfeddin Çakır, delikanlının kararlı tutumu karşısında, daha fazla konuşmaya gerek duymadan, masanın çekmecesini açtı ve oradan aldığı kırmızı kutuyu Sevban'a uzattı.

Kutunun içinde, Türk bayrağının içine sarılmış bir adet siyah renkli G-Lock marka tabanca ve iki tane de hap vardı. Sevban, hapları eline aldığında, neden olduğunu bilmediği bir hisle hocasının yüzüne baktı.

"Kurşun üzerine yeminimiz olsun Sevban: Kurşunun hesabını; bir, kurşunu veren; bir, kurşunu ateşleyen; bir de kurşunu yiyen bilir!"

"Eyvallah hocam!"

Profesör Çakır, fotoğrafta gördüğü kişinin, iki gün sonra Fethipaşa Korusu'na davet edileceğini ve yemek sırasında yanında sadece bir kişinin olacağını söyledi:

"Yemeğin saat kaçta olacağına dair, o gün sana bilgi veririm Sevban!"

"Peki efendim."

Sevban ofisten ayrıldıktan sonra odasına geri dönen Seyfeddin Çakır, cep telefonunu eline alıp, rehbere "Kenan Bey" diye kaydettiği numarayı aradı. Sakin tavrını koruyarak koltuğuna oturup, pencerenin yanındaki hat yazısını seslice okumaya başladı:

"Kiralanmış kafanın, köleliktir kirası. Köleler... "

"Aloo, Kenancığım nasılsın?"

"..."

"Sağol canım. Ben zarfı kargoya teslim ettim. İki gün sonra elinde olur. Evde olacaksınız değil mi?"

"..."

"Hah, tamam, güzel. Ben Ürdün'e gidiyorum, görüşmelerim olacak, bir hafta yokum canım."

"..."

"Peki, haydi hoşça kal!"

15 Mayıs, 1919
Yıldız Sarayı, İstanbul

"Devlet-i ebed müddet için vazifeli kılındın Mustafa!"

Sultan Vahdettin'in kendisiyle görüşeceği odanın birkaç metre ötesinde, Basri Bey'den gelecek işareti heyecanla bekleyen Mustafa Kemal; koridorda, Boğaz'a açılan pencerelerden birinin önünde dışarıyı seyrediyor, nefret dolu gözlerle, Beşiktaş İskelesi'ne demirlemiş İngiliz savaş gemilerini izliyordu. Namlularını Yıldız Sarayı'na çevirmiş, her an ateş etmeye hazır Yunan kruvazörlerine bakarken Devlet-i Âliyye'nin içine düştüğü durumu daha iyi anlayabiliyordu.

Koridordaki derin sükûnetin ruhunu esir almasına müsaade eden Mustafa Kemal, bir süre, ahşap çerçevelerin sessiz yasına ortak oldu. Saray'ın yalnızlığı yüreğine işledikçe, İstanbul'un sahipsiz kalışını hazmedemiyor, yüreğinde kabaran hislere engel olamıyordu. Bakışlarını iskeleye kilitlediği halde, "Geldikleri gibi gidecekler!" diye bağırmak, sesini sahildeki İngiliz ve Yunan zabitlerine duyurmak istedi; ama aldığı askerî terbiye sebebiyle ne sesini yükseltebildi, ne de Saray'ı incitecek bir söz edebildi.

Bir gece evvel, komutanlarla Şişli'de yaptığı müzakereyi zihninde canlı tutmaya çalışan genç asker; bir taraftan Refet Paşa'nın anlattıklarını sorguluyor, bir taraftan da, Hanedan'ın, kendisi hakkında düşündüklerini merak ediyordu. Uzun zamandır saltanat aleyhinde dile getirdiği sözlerin Saray'a ulaştığından ve Sultan'ın, bu sözlere pek de sıcak bakmadığından emindi. Buna rağmen, sarayın kapısından içeri girdiği andan itibaren, tedirgin olmasını gerektiren en küçük bir şüphe dahi duymamış; aksine, koridorda yalnız kaldığı şu kısa vakit içinde bile, sebebini anlamadığı büyük bir teslimiyet ve güven hissi yüreğini kaplamıştı.

"Kemal Bey, buyurunuz... Sultanımız sizi bekliyor!"

Basri Bey'in sesini duyduğunda heyecanı daha da artan Mustafa Kemal; her biri tarihle harmanlanacak adımlarını atarken, vücudunun titremesine engel olamadı. Kapıdan içeriye girdiğinde, Sultan Vahdettin'in ayakta olduğunu gören genç komutan, Sultan'la göz göze geldiği anda, işgalin ağırlığını daha derinden hissetmeye başladı. Osmanlı hanedanının bu en bahtsız evladı, İstanbul'un ruhunu sanki gözlerinde taşıyor ve yüreğinde yanan ateşin verdiği ıstırap, yorgun bakışlarında okunabiliyordu.

Uzun süre, omuzlarındaki yükün ağırlığını belli etmek istercesine Mustafa Kemal'in gözlerinin içine bakan Sultan Vahdettin, az sonra, "Hoş geldin evladım, nasılsın, iyisin inşallah?" diyerek, genç komutanın hatırını sordu.

"Hüzünlüyüz efendim. Emirlerinizi bekliyoruz."

Sultan Vahdettin, Mustafa Kemal'in mahzûn ve kısık bir sesle verdiği cevabı, "Emirlerin, emirlerim olacak Mustafa!" diyerek karşıladı. Eliyle genç askerin oturacağı koltuğu işaret ederken, kendisi de, hemen yanındaki diğer

koltuğa oturdu.

Mustafa Kemal, Sultan Vahdettin'in ardından koltuğuna henüz oturmuştu ki; iki koltuğu birbirinden ayıran sehpanın üzerindeki ahşap sandıkla, sandığın üzerine konulmuş siyah karton kapaklı kalın bir defter dikkatini çekti. Yıllar evvel, Enver Bey'le birlikte girdikleri bu odada, aynı sehpanın üzerinde buna benzer bir defter olduğunu hatırlamış ve şimdi, defterin içinde neler yazdığını merak etmeye başlamıştı. Mazide yaşadığı hatıralar zihninde canlandığı sırada; Sultan Vahdettin, elini yavaşça defterin üzerine koydu ve dikkatli gözlerle kendisini izleyen genç komutanın yüzüne baktı:

"Bugüne kadar vatana büyük hizmetlerin oldu Mustafa, onların hepsi, bu deftere yazıldı!"

Mustafa Kemal, Sultan'ın sözlerini dikkatle dinlerken, padişahın dizlerinin, kendi dizlerine değecek kadar yakınında olmasını, kendisine duyulan güvenin ifadesi olarak gördü.

"Bugüne kadar yaptığın hizmetlerin hepsini unut Mustafa!" diyen Padişah, ilk kez, elini genç komutanın dizine koymuştu:

"Senden, Devlet-i Âliyye için son bir gayret bekliyoruz!"

***

Sultan Vahdettin, bir saate yakın süren konuşmasında, Hüsamettin Bey'in hazırladığı rapordan Kazım Bey'le yaptıkları istişareye, Anadolu'da kurulan millî kuvvetlerden Teşkilat-ı Mahsusa hücrelerine kadar birçok konuda Mustafa Kemal'e bilgi verdi. Anadolu'daki askerî birliklerin son hazırlıklarını genç komutana detaylarıyla anlatan Padişah'ın yüzündeki ifade, "İstanbul'un ve hanedanın İngiliz tesiri altında olması; her şeyden önce, istiklâlimize

zarar veriyor" derken daha da mahzûnlaştı...

"Yarın ne olacağını kestirmek zor değil. Vakit, ne olursa olsun, harekete geçme vaktidir evladım!"

"Takdiriniz efendim."

"Teşkilat'a mensup kimselerden başka, bütün milli kuvvetleri tek bir elden istiklâl mücadelesine sevk edecek; Teşkilat'a mahsus usul ve vasıtaları, büyük bir gizlilik içinde kullanacak bir askere ihtiyacımız var!"

"..."

"Çok dürüst ve namuskâr bir asker, aynı zamanda iyi bir komutan olan Kazım Bey'i, senin isteğin üzerine geçtiğimiz ay Erzurum'a gönderdik; oradaki kolordumuzun komutanı kılmaktan başka, Teşkilat'ın Erzurum merkezli hücrelerinin başına lider tayin ettik."

"..."

"İzzet Paşa Kabinesi'nde yer almanı, Erkan-ı Harbiye Vekilliği'ne tayin olunmanı çok istedim; vâkıa, bunun gerçekleşmemesinin sebebini bugün daha iyi anladım Mustafa! Çektiğimiz bunca sancıdan sonra, nihayet, yeni bir doğumun yakın olduğunu görüyorum."

Mustafa Kemal, o ana kadar işittiklerini bir gece evvel Refet Paşa'dan da dinlemiş ve Paşa'nın tembih ettiği üzere, Padişah'ı, sözlerine hiç itiraz etmeden ve başkaca izahat beklemeden dinlemişti. Fakat, Sultan Vahdettin'in son cümlesiyle neyi kastettiğini ve nasıl bir mesaj vermek istediğini anlamamıştı; kafasını kaldırıp, meraklı gözlerini ilk kez padişahın yüzüne çevirdi.

Sultan Vahdettin, sehpanın üzerindeki sandığı eline aldığı sırada, gözlerini Mustafa Kemal'in gözlerinden ayırmıyordu. "Bu vazifeyi sana tevdi etme görevi bana verildi evladım!" diyerek tekrar konuşmaya başladı:

"Osmanlı Sultanı, işgal kuvvetlerinin tesirinde; milletimizin hükümranlığı tehdit altında Paşa! Bugün, yeni bir lider tayin etmek ve gerekirse yeni bir devlet kurmak lüzumu hâsıl oldu!"

Sultan Vahdettin, "evlâdım" diye hitap ettiği Mustafa Kemal'e, bu kez "Paşa" diye hitap ediyor, genç komutanın şaşkınlığını daha da artıran sözleri dilinden dökülürken, sesinin titremesine engel olamıyordu. Sandığın içinden çıkardığı kırmızı renkli sancak ile gümüş kaplamalı bir hançeri genç askerin eline uzattı. İngiliz savaş gemilerinin sarayı hedef alan namlularını Mustafa Kemal'e göstermek istercesine, uzun süre dışarıyı izledikten sonra ayağa kalktı ve "Vahdettin de, Kâzım Bey de sizin emrinizde olacak Paşa" dedi...

"Ömrünün sonuna yaklaşan Devlet-i Âliyye'yi huzurlu bir şekilde yolcu etmek vazifesi bana, yeni bir doğum gerçekleştirmek vazifesi size verildi! Bugünden itibaren devlet-i ebed müddet için vazifeli kılındınız!"

22 Eylül 2007
Virjinya, ABD

"Büyük devlet olmanın ilk şartı, intikam alabilmektir!"

Nükleer silahlanma programından geri adım atmayan İran'ın, iki yıl içinde atom bombası üreteceği bilgisi, Pentagon'u ve Beyaz Saray'ı tedirgin ediyordu. Virjinya'daki Stratejik Komutanlık Binası'nda bir araya gelen Başkan Rabırt Foks, Başkan Yardımcısı Herford ve Dışişleri Bakanı Vings; ordu ve istihbarat temsilcileri ile İran konusunu tartışıyor ve ne yapacakları konusunda siyaset belirlemeye çalışıyorlardı.

Toplantı boyunca sessizliğini koruyan Başkan Foks; özellikle, İran'ın Rusya ile yaptığı anlaşmayı hatırlatan Pentagon Başkanı Tamsın'ın söylediklerine dikkat kesilmişti. Gözlerini, ekrana yansıyan nükleer silahlardan ayırmadan, "Bütün bu silahların belli bir maliyeti yok mu Sayın Tamsın?" diye sordu.

Foks'un sorusuna, CIA Başkanı Corc Davsın'ın cevap vereceğini düşünen Orgeneral Tamsın; başkanın sessiz

kaldığını görünce "Elbette var efendim" diyerek konuşmasına devam etti:

"1997 yılı; Ortadoğu'daki dengeleri bizim aleyhimize değiştiren sürecin başlangıcı olarak kabul edilebilir. O yıl, Asya'da yaşanan ekonomik kriz İran için büyük bir fırsat oldu. Petrolün varil fiyatının on beş dolardan otuz dolara kadar çıkması ve doğalgaz fiyatının aynı oranda yükselmesi, Tahran'a on iki milyar dolarlık ek bir kazanç sağladı. İran yönetimi, buradan gelen parayı silahlanmaya ayırdı. 2001 yılının Mart ayında, Moskova ve Tahran arasında imzalanan anlaşma ile İran; sadece hava savunma sistemini güçlendirmekle kalmadı, daha da önemlisi, Fencer (hazırcevap) ismini verdiğimiz uçaklarla saldırı gücünü artırdı."

Pentagon Başkanı, elindeki kalemle ekrandaki TOR-M1 ve Şahap-4 füzelerini gösterirken; CIA Başkanı Davsın'ın kendisini umursamaz tavrı dikkatinden kaçmamıştı. Bakışlarını Davsın'ın ilgisiz gözlerinden alıp, Başkan Foks'un yüzüne çevirdi: "Söz ettiğimiz ülke İran ise, ciddiye almamız gereken çok önemli bir konu var efendim. S300-PMU1 ve S300-PMU2 karadan havaya savunma sistemleri ile Rusya'dan satın aldıkları SU–34 gibi saldırı uçaklarını bir kenara koyalım. Rusya'nın teknik desteğiyle Şahap-4'leri geliştirmeleri ve bu füzelerin menzilini 2000 kilometreden 5000 kilometreye çıkarmaları, büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor... Beş bin kilometre menzil; Körfez'deki birliklerimizin ve İsrail'in, bir gecede yok olması demektir!"

Başkan Foks ve Dışişleri Bakanı Vings, ilk kez aldıkları bilgiden sonra, merakla izledikleri ekrana bu kez korku dolu gözlerle baktılar. Tamsın'ın görüntüyü değiştirdiği anda; İsfahan, Artak, Natanz ve Buşehr'deki nükleer te-

sisler ile, yönlerini Tel Aviv'e çevirmiş halde bekleyen Şahap-4 füzelerinin bulunduğu 5. Ra'ad Füze Tugayı ekrana yansımıştı.

"Sağ karede gördüğümüz Misak-1 ve Seyyid-1 isimli savunma füzeleri ile yeşil karenin içindeki Fecr-i Derya ve Nasır füzeleri, İsrail ve Körfez'den gelecek saldırıları bertaraf edebilecek kapasitede. Bunları daha önce de biliyorduk. Bunlardan farklı olarak, bugün hem bizi, hem de İsrail'i tedirgin eden gelişme, korkunç bir gerçekle yüzleşmemizi gerekli kılıyor: İran, göndereceğimiz füzeleri kendi sınırları içinde değil, füzenin atıldığı topraklarda karşılamak için bütün hazırlıklarını tamamladı. Olası bir harekâtta İsrail'den atılacak bir füze, maalesef, İran sınırlarına girmeden ve hatta henüz İsrail topraklarında iken yok edilebilecek."

Pentagon Başkanı Tamsın'ın her cümlesi, İran'a derhal askerî harekât yapılmasını savunan Başkan Yardımcısı Herford ile Dışişleri Bakanı Vings'in tezlerini destekliyordu. Başkan Foks, bakışlarını Herford'a çevirmekle ekranı izlemeye devam etmek arasında tereddüt yaşarken; sessizliği, gözlerini Foks'un yüzüne kilitleyen Bayan Vings bozdu:

"İsrail, bizim vazgeçilmez müttefikimiz ve dostumuzdur Sayın Tamsın. Buraya, ne yapmamız gerektiğini konuşmak için geldik; yanılıyor muyum?"

Orgeneral Tamsın, Vings'in sorusunu cevaplarken; ekrana Türkiye, İran, Irak ve Suriye'yi gösteren detaylı bir harita yansıdı. Hakkâri, Şırnak ve Van'ın kırmızı renkle gösterildiği haritada; Hakkâri-Tahran, Hakkâri-Buşehr ve Hakkâri-İsfahan arasındaki mesafeler de, iki şehir arasındaki mavi şeritler üzerinde görünebiliyordu:

"İsrail'i korumanın gelecek planlarımız arasında en önemli noktada olduğu konusunda hemfikiriz Bayan Vings. Fakat, yapılması gerekenler konusunda sorumlu olan kurum Pentagon değil, CIA'dir. Bunu söylemek Sayın Davsın'ı rahatsız edebilir ama, kendilerini bu konuda başarısız buluyorum!"

İran harekâtı konusunda Pentagon'la anlaşmazlık yaşayan Corc Davsın, kendisi için söylenen sözleri ciddiye almamış; Tamsın'ın beklediğinin aksine, Davsın'ın sakin duruşu, Başkan Foks ve yanındakileri de şaşırtmıştı. "Sayın Davsın da biliyor ki..." diyerek sözüne devam eden Orgeneral Tamsın, o andan itibaren bakışlarını CIA Başkanı'nın yüzünden ayırmadı:

"... İsrail'den İran'a atacağımız füzeler, kimyasal başlık taşıyacak. Bu füzelerin, İsrail sınırlarını terk etmeden, henüz içeride iken vurulması, kimyasal silahların İsrail'deki dostlarımızı yok etmesi demektir. Bu yüzden, füze sistemini İsrail'in dışında başka bir ülkeye kurmamız gerekiyor.

İkincisi... İran'dan İsrail'e atılacak olan füzeleri, ancak İsrail sınırına girdikleri zaman vurabiliyoruz. Bu füzelerin de kimyasal başlık taşıdığını düşünürsek, İsrailli dostlarımızın nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya kalacaklarını anlayabiliriz. Türkiye ile anlaşmak ve savunma sistemini Hakkâri'de kurmak zorundayız. Bu anlaşmayı yapmak Sayın Davsın'ın, savunma sistemini Hakkâri'ye kurmak bizim görevimiz. Biz, hazırlığımızı iki yıl önce tamamladık; o günden beri, CIA Başkanı'ndan gelecek mesajı sabırla bekliyoruz!"

Pentagon Başkanı Tamsın sözünü tamamladığında, elindeki kumandayı hemen önündeki bilgisayara çevirdi; ekranda fark edilen hareketlilik, Başkan Foks ve yanında-

kiler tarafından dikkatle izleniyordu: İsrail'den hareket eden Arrow füzelerinin bir kısmı, Türkiye sınırına girdiklerinde İncirlik Üssü'ne doğru, bir kısmı ise doğuya doğru ilerlemeye başladı. Belli ki Pentagon, İran harekâtında Türkiye'yi yanında istiyordu.

O ana kadar suskunluğunu koruyan ve ceketinin iç cebinden çıkardığı ipek mendille gözlüğünü defalarca silen CIA Başkanı Corc Davsın; Başkan Foks'un ekrandaki görüntüleri izlediği şu anda, Başkan Yardımcısı Herford'la göz göze geldi. Sakin tavrını koruyarak halde, elindeki kalemi, bir süredir bir şeyler karaladığı dosyanın üstüne bıraktı; "Bitti mi sayın Tamsın?" diye, küstahça sayılabilecek ve söylenenlerin tamamının değersiz olduğunu bilir bir tavırla konuşmaya başladı:

"Sayın Başkan! Bugüne kadar, İran'ın askerî çalışmalarını çok tartıştık. Yalnızca bizler değil, bu binada ve diğer merkezlerimizde çalışan binlerce insan yıllardır İran'ı tartışıyor, konuşuyor, tanımlıyor, yaptığımız tanımı bozuyor. Bu konuda çalışmaya başlayan ilk analistlerimizi emekli etmeye başlayalı yıllar oldu... Nükleer silahlar, kara savunma, hava savunma, saldırı... İsimlerini duyduğumuzda yanında bir de açıklama gerektiren silah ve bomba türleri, askerî terimler ve harekât planları... Bunları daha fazla dinlemek istemediğimi belirtmek zorundayım!

Evet, Sayın Tamsın haklı: İki yıldır, Türkiye'yi ikna etmek için büyük çaba harcadık ve başarılı olamadık. Geçtiğimiz yıl, hepinizin bildiği gibi, Türk finans piyasasındaki dostlarımız aracılığıyla, Türkiye'ye altından kalkamayacaklarını düşündüğümüz bir ekonomik çöküş senaryosu ile saldırı düzenledik ve bir gecede, piyasadan altı milyar dolar çektik. Peki, güleryüzlü ve zeki Dışişleri Bakanları ne yaptı? Aynı gece operasyondan haberdar oldu ve bir

anda, nereden geldiğini çözemediğimiz sekiz milyar dolarlık bir parayı sisteme sokmayı başardı."

"Bu paranın Rus veya Arap sermayesiyle ilişkisini bulamadık değil mi Başkan? Veya El Kaide ile?"

"Hayır, Sayın Vodın."

"..."

"Bugün neden burada olduğumu açıklamam gerekiyor Başkan Foks! Sayın Tamsın, silahlanma konusunda verdiği bilgilerle bizi aydınlattı, kendisine teşekkür etmeliyiz. Sizden, ekranda izlediğiniz görüntüleri ve Sayın Tamsın'ın verdiği bilgileri unutmanızı rica ediyorum. Şu andan itibaren söyleyeceklerimi dikkatle dinlerseniz, çok daha farklı bir silahın, namlusunu bize dönmüş halde, ateşlenmek üzere bekletildiğini göreceksiniz!"

CIA Başkanı, hazırladığı raporu anlatmaya başlamadan önce bile, yüzündeki ifade ile odadakileri esir almayı başarmıştı; o ana kadar korku dolu gözlerle ekranı izleyen Rabırt Foks, şimdi daha da tedirgin görünüyordu. Corc Davsın, "İran'ın silahlanmasını değil; Ortadoğu'daki diğer ülkeleri silahlandırmasını konuşmamız lazım" derken, önündeki dosyanın kapağını açtı. Gözlerini kırmızı renkli dosyaya çeviren Başkan Yardımcısı Herford, kapağın üstüne amatörce çizilmiş üç hilal ile Kenan ve Seyfeddin Çakır isimlerini görmekte zorlanmamıştı.

"İran, son altı yılda, silahlanma yarışında büyük bir mesafe aldı Sayın Foks. Savaş uçakları ile hava savunma ve saldırı sistemlerinin sayısı yüzde 40 artarken, küçük silahlarda yüzde 72'lik bir artış gerçekleşti. Bugün, bizi korkutması gereken asıl konu küçük silahlar. Çünkü bu silahların büyük kısmı, bugün İran'da değil!"

"..."

"İran'daki rejimi, diğer ülkelere ihraç etmek isteyen Tahran yönetimi, başta Lübnan olmak üzere, Sudan, Suriye ve Bosna-Hersek gibi ülkeleri silahlandırıyor; bu ülkelerde, kendisine bağlı gizli örgütler kuruyor. Sayılarını henüz bilmediğimiz K-50 ve K-52 savaş helikopterleri, geçtiğimiz ay Sudan'a teslim edildi. Sadece bu ülkelerde değil; Ortadoğu, Afrika ve Orta Asya'daki birçok ülkede, İran'ın desteklediği gruplar, yönetimi ele geçirmek için gizli çalışmalar yapıyor.

İran yönetiminin, stratejik ortağı Rusya ile İslam dünyasına bir 'lider" konumlandırma konusunda anlaştığını ve İslam dünyasını birleştirecek yeni bir projeyi hayata geçirmek için uzun süredir çaba harcadığını unutmayalım. Amerikan karşıtlığı tezine dayanan yeni oluşum; hem Rus meslektaşım Arthur Aleksandır, hem de Alman devlet adamı Albert Leonhard tarafından ciddi anlamda desteklenıyor. Pakistan, Endonezya ve Türkiye'de kurduğumuz gizli ilişkileri tespit eden Aleksandır; Müslümanları bizim kontrolümüzde oluşan bir lider yapı çerçevesinde birleştirme düşüncemizi öğrenmiş olmalı ki, bizi kendi silahımızla vurmak için ciddi çalışmalar yapıyor. Bölgede oluşan yeni dengeleri dikkate aldığımızda; bu çalışmaların, İsrail'e çevrilmiş halde bekleyen nükleer silahlar ve ismini söylemekte zorlandığımız diğer bomba türlerinden daha az tehlikeli olduğunu düşünebilir miyiz?"

CIA Başkanı Corc Davsın'ın sorusu, Başkan Yardımcısı Herford'da Davsın'ın beklediği gibi etki bırakmıştı. "Bütün bu hazırlıklar, İsrail'i ortadan kaldırmakla sınırlı değil mi demek istiyorsun Davsın?" diyerek araya giren Herford; Davsın'dan, Başkan Foks'u ikna edecek daha radikal çıkışlar beklediğini ima edercesine, iki elini yumruk yapıp masanın üstüne koydu.

"Evet, Sayın Herford... İsrail, İran'ın en büyük düşmanı olduğuna göre, sizin teziniz doğrudur. Özellikle, Ahmedinejat'ın, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda söylediği 'Bütün politikalarımızı, İmam Mehdi'nin dönüşüne göre planlamalıyız' sözü birçok şeyi açıklıyor. Fakat, ortaya koymaya çalıştığım dengeleri, sadece İsrail'i göz önüne alarak değerlendirirsek büyük bir hata yapmış oluruz ve resmin tamamını göremeyiz. Az önceki bilgileri, İran'ın İsrail düşmanlığını ortaya koymak için değil; Türkiye hakkında konuşacaklarımızı daha iyi anlayabilmemiz için verdim. Zira, 'Namlusunu ABD'ye dönmüş halde bekleyen silah'tan kastım, Türkiye idi!

Türkiye, bölgeyi bizim egemenliğimizden çıkaracak yeni bir oluşumu aktif hâle getirmeye hazırlanıyor. Bu yeni oluşum, Rusya ile İran'ın başını çektiği bloktan çok daha tehlikeli bir güce ve tarihî arka plana sahip!"

CIA Başkanı'nın sözlerini, Herford'un İsrail konusundaki ısrarına cevap olarak görmek mümkün değildi. Özenle seçilmiş cümleler, İsrail kadar ABD'nin çıkarlarını da tehdit edecek yeni bir sürecin Ankara tarafından başlatıldığını açıkça ortaya koyuyordu. Rabırt Foks, yorulduğunu belli eden bakışlarını Davsın'ın önündeki dosyaya çevirdiğinde; CIA Başkanı, konuşmaya henüz başlıyormuş gibi koltuğa yaslandı:

"Büyük devlet olmanın ilk şartı, intikam alabilmektir efendim! Birinci Dünya Savaşı sonrasında, egemenliğini İngilizler'e kaptıran Türk devletinin, ilk fırsatta bu yenilginin intikamını alacağı tarihçiler tarafından kabul ediliyordu. Bugün; tarihin işaret ettiği gerçekle yavaş yavaş yüzleşiyoruz."

"..."

"Türkiye; başta Irak olmak üzere, Ortadoğu ülkelerinde gizli görüşmeler yapıyor ve bölgedeki etkisini her geçen gün daha fazla artırıyor. Orta Asya'daki Türk Cumhuriyetleri'ni, Pakistan, Afganistan ve Afrika ülkelerini de içine alan geniş bir coğrafyada; Osmanlı ve Abbasi referansıyla güçlü bir oluşumun hazırlığını yapıyor. Önemle altını çizmemiz lazım; bu oluşum, Osmanlı Devleti'nden çok daha güçlü ve çok daha sağlam bir yapıya dönüşmek üzere!"

Başkan Foks'u İran harekâtına ikna etmesi için, CIA Başkanı ile üç gün önce gizli bir görüşme yapan Başkan Yardımcısı Herford; toplantının, beklediğinin aksine farklı bir boyut kazanmasına sinirlenmiş olmalı ki, Davsın'ın sözünü bir kez daha kesmek istedi. Corc Davsın, "Sayın Herford!" diyerek kendisini ikaz etmese, yine İsrail'i gündeme getirecek ve İran konusunda görüş bildirmesini isteyecekti.

Davsın, "Teşkilât-ı Mahsusa'yı konuşmamız gerekiyor!" dediği sırada, ekrana yansıyan görüntülerde Mustafa Kemal, Kazım Karabekir, Enver Paşa, Celal Bayar, Adnan Menderes ve Turgut Özal'ın resimleri görünüyordu.

Bir süre, kendisini dikkatle dinleyen Başkan Foks ve yanındakilere, Teşkilât-ı Mahsusa hakkında bilgi veren Davsın, ayağa kalkıp bilgisayarın içindeki CD'yi çıkardı ve yerine başka bir CD yerleştirdi. Bu kez ekrana yansıyan resimde, masadakilerin tanımadığı iki kişi vardı:

"Elinde silah olan kişi, Rahmi Bozan; yanındaki ise Eşref Yiğit... Afganistan işgal edildiğinde, bizimle birlikte Sovyetler'e karşı mücadele eden iki Türk komutan... CIA arşivinde, Albay Eşref Yiğit hakkında ilginç bilgiler var. Yiğit, Afganistan'daki cihada liderlik ettiği yıllarda, Sovyetler'in Afganistan'a atadığı komünist lider Hafizullah ile üç kez gizlice bir araya gelmiş. Ajanlarımız, Yiğit'in Ruslar

adına çalıştığını düşünüp kendisini takip etmeye başlamışlar. Fakat Albay Eşref Yiğit, Afganistan'daki çatışmalarda hayatını kaybetmiş.

O günden sonra Rahmi Bozan'ı izlemeye başlayan CIA; Bozan'ın, 1991 ile 2000 yılları arasında birkaç kez Özbekistan'a, Rusya'ya, Türkmenistan'a, Hindistan'a, Afganistan'a ve Pakistan'a gittiğini tespit etmiş. Son bir yıl içinde hazırlanan raporlarda çok daha ilginç bilgilerle karşılaşıyoruz: Rahmi Bozan, sık sık Rusya'ya ve İran'a gidiyor; üst düzey yetkililerle gizlice bir araya geliyor. Bu ilişkileri deşifre ettiğimizde, sizin de tahmin edebileceğiniz bir sonuca vardık."

Corc Davsın, sözlerinin anlaşılıp anlaşılmadığını test etmek niyetiyle olsa gerek; son cümlesinden sonra sustu ve bir şeyler söylemelerini bekler gibi önce Dışişleri Bakanı Vings'in, sonra da Başkan Yardımcısı Herford'un yüzüne baktı. Bayan Vings, Davsın'ın mesajını almıştı; "Söylemek istediğiniz gayet açık Sayın Başkan" dedi:

"O yıllarda El Kaide'yi Sovyetler üzerine gönderen biziz dik. Rahmi Bozan, El Kaide ile aynı safta çarpıştı ve hatta örgüt elemanlarının eğitimiyle uğraştı. Demek istiyorsunuz ki; resimde gördüğümüz bu adam, bugün, Rusya ve El Kaide'nin hilafet konusundaki çalışmalarını organize ediyor. Bu durumda Rusya; hem İran'la, hem de El Kaide ile ittifak yaparak, güçlü bir oyun kuruyor."

"Evet Sayın Vings, biz de, sizin vardığınız bu sonuca göre yorum yapıyor ve dengeleri oturtmaya çalışıyorduk. Fakat..."

CIA Başkanı, konuşmasına henüz başlamıştı ki, yüzündeki tedirgin ifade ile daha çok şey anlatmak istercesine tekrar sustu. Bir süre, hiçbir şey söylemeden ekrana bak-

tı. Konuşmasının devamında ne anlatacağı hakkında masadakilerden hiçbirinin fikri yoktu. "Hafizullah hepimizi yanılttı!" derken ekrandaki görüntüyü tekrar değiştirdi:

"Hafizullah, Komünist Parti'nin içine CIA tarafından sızdırılmış bir isimdi Sayın Vings. Sovyetler, onu Afganistan'a lider olarak atadığında; Hafizullah, kimliğini deşifre etmedi. Fakat, yıllarca bizim adımıza çalıştığını düşündüğümüz bu kişi; hem Rusya'ya hem de bize ikili oynamış."

"Anlamadım Sayın Davsın."

Corc Davsın, Hafizullah hakkında daha fazla konuşmak istemediğini, elindeki kumandayla ekranı işaret ederek gösterdi:

"Sağ tarafta, üzerinde mavi paltosu ile gördüğümüz bayan, Rus istihbaratçı Anna Palitska. Bayan Palitska ile samimi pozlar veren kişi ise, Arthur Aleksandır'ın Türk istihbaratına sızdırdığı isimlerden, Kibritli diye tanınan Raşit Yılmaz. Dün, Rahmi Bozan İstanbul'da suikasta uğradı. Bozan için ölüm emrini veren kişinin, Aleksandır'ın adamı Raşit Yılmaz olması, vardığımız sonucu geçersiz kılıyor."

Davsın'ın son sözü, elindeki fincandan kahve yudumlayan Bayan Vings'den daha çok, Başkan Yardımcısı Herford'u şaşırtmıştı. Kaçamak bakışlarını Foks'un yüzünden alan Herford, "Bu nasıl olur Sayın Başkan?" diye ani bir tepki verdi:

"Rahmi Bozan ismini, bir Türk binbaşısının ölümünde de gündeme getirmiştiniz. Bozan'ı, binbaşıyı öldürten Reymond öldürtmüş olamaz mı? Suikast emrini Arthur'un verdiğinden emin misiniz?"

"Evet Sayın Herford. Emir, Arthur Aleksandır'dan gelmiş. Türk istihbaratındaki dostumuz Cüneyt Oğuz'a sor-

dum, ilginç bir yorum yaptı: Rusya, Türkiye'nin bağımsız hareket etmesini istemediği için, Rahmi Bozan üzerinden Ankara'ya ciddi bir mesaj veriyor."

"Aleksandır neden Rahmi Bozan'ı seçiyor Sayın Başkan? Binbaşının peşinde olduğu kişi Arthur değil, Reymond Ralf'tı. Ralf ve Oğuz arasındaki ilişkiyi ortaya çıkaracağı için suikasta izin vermiştik."

"İşte bütün problem burada çözüme kavuşuyor Sayın Herford: Biz, Binbaşı Feyzullah Yiğit'in sıradan bir ajan olduğunu; Reymond Ralf, Albay Kenan ve Cüneyt Oğuz arasındaki ilişkileri ortaya çıkarmak için Kuzey Irak'a gönderildiğini düşünüyorduk. Yanılmışız!

Feyzullah Yiğit'e, az önce bahsettiğim yeni oluşumun Irak kolunda gizli bir görev verilmiş. Tahmin ediyorum ki Yiğit'in çalışmalarını Rahmi Bozan'la ilişkilendiren Arthur Aleksandır, Anna Palitska'yı sahaya sürmekle, bölgedeki aktörlerin önüne bir yem atmış oldu. Yiğit suikastını organize eden Cüneyt Oğuz ve Reymond Ralf, aynı gün Palitska'yı da öldürdüklerinde; Aleksandır, Palitska suikastıyla ilgilenmek yerine, Yiğit suikastının izlerini takip etti ve sonuçta hem Rahmi Bozan'ın, hem de Reymond Ralf'ın ilişkilerini ortaya çıkardı."

Reymond Ralf'ın yakın arkadaşı olan Başkan Yardımcısı Herford, CIA Başkanı Davsın'ın sözünü tamamlamasıyla birlikte hızla ayağa kalkıp, ekranın asılı olduğu duvara doğru hareketlendi. "Bana net bir cevap verin Sayın Davsın!" diye bağırıyor, heyecanına hâkim olamıyordu:

"Arthur Aleksandır, Türkler'in elinden Rahmi Bozan'ı almakla yetinecek mi; yoksa Reymond'u da yok etmek isteyecek mi?"

CIA Başkanı Davsın, panik halinde bağırmaya devam

eden Herford'un sorusuna bir süre cevap vermedi. Orgeneral Tamsın'ın kendisini küçümseyen bakışlarına sinirlenmiş, Başkan Foks ve Bakan Vings'in kulağına bir şeyler fısıldamasını, yine kendisiyle ilişkilendirmişti. "CIA, bu operasyonda başarılı oldu efendim!" derken, hem Tamsın'a, hem de Herford'a mesaj vermek ister gibi, gözlerini ekrana yansıyan görüntülere çevirdi.

Corc Davsın'ın sözlerini destekleyen görüntülerde, Irak sınırından Türkiye'ye sokulan silahlar ve farklı illerde, patlamaya hazır bombaların yüklü olduğu araçlar vardı:

"Bizim amacımız, bölgede yeni oluşumlar peşinde koşan ve bu yolda ciddi bir mesafe kat eden Türkiye ile İran'ı karşı karşıya getirmek; bu mümkün olmazsa, her iki ülkede iç çatışma çıkarıp, birlik ve istikrarı zedelemekti.

Türkiye'yi İran konusunda ikna etmek için, Ankara'ya henüz ciddi bir teklifte bulunmadık. Fakat, yapacağımız teklife 'hayır' cevabı verilmesi hâlinde, nasıl bir bedel ödeteceğimizi göstermek için çalışmalarımızı tamamladık: Albay Kenan'ın yardımı ve Reymond Ralf'ın çabasıyla, Şeyhmuz Bakur'u PKK'nın lider kadrosuna yerleştirmemiz, bu operasyonun ilk adımı oldu. Ralf ile Kenan'ın işbirliği ve Bakur'un yardımıyla, Kuzey Irak'tan Türkiye'ye ciddi miktarda nükleer bomba ve silah taşıdık.

Reymond Ralf veya Albay Kenan'ın, Arthur Aleksandır'ın hedefinde olduğunu zannetmiyorum. Korkmamız gereken tek şey; Aleksandır'ın, elindeki bilgileri Türk devleti ile paylaşması, bunun sonucunda Cüneyt Oğuz ve Albay Kenan'ın, silahların yerleri hakkında sahip oldukları bilgileri Türk istihbaratına aktarmasıdır."

Masanın üstündeki bardaktan bir yudum su içen ve kızgın bakışlarını Orgeneral Tamsın'a çeviren Corc Dav-

sın, "CIA, korkuyla yaşamayı sevmeyen bir kurumdur" dediği esnada, elindeki resimlerden birini Rabırt Foks'un, diğerini de Herford'un önüne uzattı. Albay Kenan ve Cüneyt Oğuz için suikast talebi, hem Foks, hem de Herford tarafından onaylanmıştı.

***

"Türkiye'yi nasıl ikna edeceğinizi henüz anlatmadınız Sayın Davsın!"

Uzun süredir sessizliğini koruyan ve toplantı başladığından bu tarafa Davsın ve Tamsın'ın anlattıklarını dinleyen Başkan Rabırt Foks, ilk kez ayağa kalkıp CIA Başkanı'nın oturduğu koltuğa doğru yürümeye başladı. Az önce bilgisayardan çıkarılan CD'yi eline aldı ve tekrar izlemek istediğini söyleyen gözlerle Davsın'ın yüzüne baktı. Dosyanın yanında, üstüne kırmızı mühürle "E.B-A" rumuzu vurulmuş olan fotoğraf dikkatinden kaçmamıştı.

"Ekrandaki bu isimler Sayın Davsın, hepsi bahsettiğiniz teşkilatın üyesi miydi? Mustafa Kemal, Turgut ve Adnan mesela?"

"Evet efendim."

"Peki, biz bu liderlerin çalışmalarından bugün mü haberdar olduk, yoksa teşkilatı geçmişte de biliyor muyduk?"

"Her üç isim üzerinde de operasyon yapmamız, devletimizin geçmişte bu kişiler hakkında ciddi endişeleri olduğunu gösteriyor efendim!"

Masanın üstündeki fotoğrafı eline alan Başkan Foks, CIA Başkanı'nın ne demek istediğini anlamamıştı. Bir şeyler söylemesini isteyen gözlerle, Corc Davsın'ın yüzüne baktı.

"CIA arşivinde, bu konuda önemli bilgiler var efendim:

1938 yılında hayatını kaybeden Mustafa Kemal, ölmeden önce dile getirdiği vasiyetinde, kendisinden sonra Cumhurbaşkanlığı koltuğuna Celâl Bayar'ın geçmesini istiyor. 1937 yılında, İsmet İnönü'yü Başbakanlık görevinden alıp, yerine Bayar'ı atamakla önemli bir işaret de veriyor. Bu işaret, kritik makamlara yapılan atamalarda, Mustafa Kemal'in, Teşkilat-ı Mahsusa tecrübelerini devam ettirdiğini gösteriyor. Çünkü, elimizdeki bilgilere göre İsmet İnönü, Teşkilât'ın üyesi değildi."

CIA Başkanı, "İnönü'nün Cumhurbaşkanı olması ile birlikte bu kadronun tasfiye olacağını düşünmüştük" dedikten sonra, yüzünü tekrar ekrana çevirdiğinde, bu kez Adnan Menderes hakkında bilgi vermeye başladı:

"... sonuçta, Demokrat Parti'yi kuran Bayar ve Menderes'in asıl projeleri ortaya çıkarıldı ve askerî bir müdahale ile bu kadro iktidardan uzaklaştırıldı!"

"Sayın Davsın, bildiğim kadarıyla Demokrat Parti'den sonra bir süre İsmet İnönü görevde olsa da, daha sonra yine aynı akım bir partiden başka bir isim Başbakanlığa geçiyor. Bu durumda nasıl oluyor da..."

Başkan Rabırt Foks, CIA Başkanı'ndan beklediği açıklamayı yine alamamıştı. Sözünü yarıda kesen ve Turgut Özal'ın fotoğrafını işaret eden Davsın'a kızmıştı. Elindeki fotoğrafı masanın üstüne atmakla, tepkisini ortaya koyuyordu:

"Bu operasyonu Turgut Özal için de yaptık efendim. Bu kez, hem içeriden, hem de dışarıdan yardım aldık. Fakat çekirdek kadromuz ve nedenimiz aynıydı!"

Corc Davsın, "çekirdek kadromuz" dediği sırada Başkan Foks'un yüzüne bakıyor ve sanki; Başkan'ın az önceki sorusuna cevap veriyormuş gibi heceleri tane tane söylü-

yordu. Az sonra, bakışlarını masanın üstündeki fotoğrafa çevirdi:

"Büyük devlet olmanın ilk şartı, intikam alabilmektir efendim! Yeni oluşumun liderini yok etmek ve Türkiye'yi İran'la karşı karşıya getirmek için emrinizi bekliyoruz!"

24 Eylül 2007
Mihrabad, İstanbul

Aşk'tan sonra aşk,
yağmur'dan sonra gelen kar'a benzer!

Sana dün bir tepeden baktım aziz İstanbul!
Görmedim gezmediğim, sevmediğim hiçbir yer.
Ömrüm oldukça gönül tahtına keyfince kurul!
Sade bir semtini sevmek bile bir ömre değer.

Boğaz'dan peyder pey İstanbul'a akan vapurları ve Kanlıca'dan Üsküdar'a yol alan kayıkları, saray teşrifatçısı terbiyesiyle selamlayan Mihrabad Korusu'nda, Yahya Kemal'in İstanbul için yazdığı mısralar yankılanıyordu. Yorgun düşmüş lodosun cılız davetine nazlı hışırtılarla karşılık veren çam ağaçları, Münir Nurettin'in sesinde söze bürünen mısralarla kucaklaştığında, seyrine doyum olmaz manzaraya, ruhu dinlendiren nağmeler de eşlik ediyordu.

Koru'nun Boğaz'a bakan tepesinde, Bebek kıyısını ve kıyının hemen üstüne kurulmuş Rumeli Hisarı'nı seyreden Eyzün, "Sade bir semtini sevmek bile" mısraını mırıldanırken, bakışlarını Üsküdar'a çevirmekten geri alamadı.

Şu vakit aklında, Hüsnü Baba ile birlikte çıktıkları mehtap gezisi olmalıydı: Oturduğu tepenin önünden geçen her vapuru, elini kalbinin üstüne götürerek selamlaması ve başını hafifçe göğsüne doğru eğmesi, ruhunu okşayan rüzgârın ne yönden geldiğini gösteriyordu.

Oturduğu minderin hemen yanına koyduğu semaverden çayını tazeleyen genç kız, bardağı çenesinin altına kadar getirip derin bir nefes aldı. "Çay, üç'le imiş Yarabbi" dedi...

"Her daim, her yerdesin. Bir Sen'le, bir Hüsnü Baba'yla, bir de Sevban'la. Beni can'dan sayma, bir cânân bile eksik olsa!"

Gözlerini kapatıp bardaktan bir yudum çay alan Eyzün, gözyaşlarını tutamadı. "Bir cânân toprak altında, bir cânân toprak üstünde ölü Ya Rab!" diye mırıldanırken; elindeki bardağı tutmaya daha fazla kudret gösteremedi. Ellerini yüzüne kapatıp, hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Yahya Kemal, bu şiiri oturduğun tepeden yazmış Eyzün!"

Eyzün, yüzünü sesin geldiği tarafa çevirdiğinde; buğulu gözlerle Boğaz'ı izleyen Sevban'ı görünce panikledi. İki eliyle gözyaşlarını silerken, yavaşça ayağa kalktı. Kafasını kaldıramıyor, Sevban'ın gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu.

"Bir cânânı toprağa, bir cânânı suya versem, bende ateş mi kalır sandın Eyzün?"

"..."

"Aşk, izlemekle kâmil olmaz! Aşk dediğin, içinde yüzmekle olur. Boğaz'a âşık isen, burada işin ne? Yok değilsen, suya meyletmenin nedeni ne?"

"Boğaz'ı sevdiren var Sevban. Boğaz'da görünen var.

Boğaz'da hatırlanan var."

"Anlamadım."

Genç kız, delikanlının yüreğe dokunan bakışlarını cevapsız bıraktı. Yavaş adımlarla semaverin yanına geçip, iki ayrı bardağa çay koymaya başladı. Tepsiyi almak için dizlerini büküp eğildiği sırada, paltosunun cebinden düşen küçük bir kâğıt, rüzgârın etkisiyle Sevban'ın önüne sürüklendi. Delikanlı, yerden aldığı kâğıdı, Eyzün'ün kırgın bakışlarına aldırış etmeden okuyordu:

Ben mehtapta hüzünleyim, sen ne'ylesin yârim?
Sensiz geçen mehtabı gönül neylesin, yârim?
Gönlünde yâre, dilinde nağme; neylesin yârim?
Gelsin, bir nefes aşk üflesin, ney'lesin yârim.

"Öyle ya Eyzün, Sevban'ın gönlünde yâre, dilinde nağme ne arasın, değil mi?"

Sevban'ın tepkisi, genç kızın ifadesini bir anda değiştiriverdi. Hüzünle isyan arasında bir tedirginlikle, "Yanlış anladın Sevban" diyen Eyzün, şiiri açıklamak üzereyken, Sevban'ın işaretiyle susmak zorunda kaldı.

Bir süre sessizce içindeki isyanı dinleyen delikanlı, Eyzün'ün, titreyen sesiyle okuduğu mısraları dinlerken gözlerini genç kızın gözlerine kilitledi.

Belâ'dan beri yakar gönlümü aşk-ı Yaradan
Beladan berî kılsın gönlümü, aşk'ı yaradan.
Kopamam aşk-ı yâr'dan, erisem yâre-i aşk'tan
Ayıramam aşk'ı yâr'dan; yârim'i yaramdan.

"Beni yanlış anlama Sevban. Herkes yanlış anlasın, ama sen anlama n'olur. Beni kötü bilme. İçimde senin için büyüttüğüm, senin için eğittiğim bir başka ben var. Sana adadığım, sana yakıştırdığım bir başka Eyzün. Şu gördüğün yüzü, şu duyduğun sesi, şu bildiğin kızı denize

at. Ama n'olur, tek varlık sebebi sen olan içimdeki çocuğu üzme. O'nun günü de sen, gecesi de. Sevinci de sen, hüznü de. O her şeyiyle sen, Sevban."

"..."

"Bu yüzden, her baktığını güzel, her duyduğunu hoş biliyor. Kiminle konuşsa kırmamak, ne yapsa doğru olmak için uğraşıyor. Rüya ise dokunma, uyusun; gerçekse bırak, yaşasın."

Sevban, soğukkanlılığını koruyor, elindeki kâğıda tekrar tekrar bakıyordu. "Gönlünde yâre, dilinde nağme, neylesin yârim" sözlerini yanlış yorumladığını, mısraları üçüncü kez okuduğunda anlamıştı. Özür dilemek için şiiri Eyzün'e uzattığı sırada, kâğıdın arkasına karalanmış birkaç cümle dikkatini çekti. Ani bir refleksle kâğıdı Sevban'ın elinden almak isteyen Eyzün, yaşlı gözlerle "N'olur bakma" diye yalvarıyordu.

Sevban, bu kez daha bir ihtiyatla okuduğu cümleleri görünce ne kadar büyük bir hata yaptığını fark etmişti. Kâğıdın arkasında, el yazısıyla yazılmış dört ayrı cümle vardı:

Bülbül, güle âşık, gül farkında değil.

Kokun bende her mevsim Eyzün.

Gül, yüzüme Eyzün.

Bir mevsim açtın, hiç solma Eyzün.

Genç kız, Hüsnü Baba'nın öldürüldüğü gün, Sevban'ın kendisine söylemeye niyetlendiği, fakat yarım kalan sözünü devam ettirmek istemiş, delikanlının neler söyleyebileceğini düşünüp kâğıda yazmıştı.

"Özür dilerim Eyzün."

"Dileme Sevban. Özrü, kabahati olan diler. Sende kabahat yok. Kabahat bende."

"Biliyorum, benden bazı şeyleri duymak istiyorsun Eyzün. Anlıyorum, Sevban'ı çok seviyorsun. Hatta..."

"Aşk dediğin, kıştan sonra gelen bahar gibi Sevban! Baharda yağan yağmur gibi... Toprağın üstüne düşen her damlası, tane tane huzur, tane tane huşu getiriyor. Toprak yumuşacık, hava şefkâtli, gökyüzü güler yüzlü oluyor. Buram buram tazelik, buram buram güzellik kokuyor her yer. Elini toprağa sürsen, elin toprak doluyor. Ayağını toprağa koysan, ayağın toprak oluyor. Yağmur o kadar terbiyeli yağıyor ki, dışarı çıkıp ıslanmak istiyorsun."

"..."

"Bir aydır üstüme yağmur yağıyor Sevban. Her taraf buram buram huzur kokuyor. Hayat taze, herkes güler yüzlü. Ve ben her şeye karşı şefkâtliyim. Yüreğim, ıslanmış toprak kadar yumuşak. Havada tadına doyum olmaz bir sükûnet ve huşu var."

Eyzün, titreyen sesiyle yüreğinde yanan ateşi anlatırken, Sevban gerçekle hayal arasında yaptığı yolculukta, adım adım yaklaştığı sonun ne olacağını düşünüyordu. "Sana bir şey danışmak istiyorum Eyzün" derken, yüzüne ümitsizliğin gölgesi düşmüş, bakışlarına sebebi anlaşılmayan bir sis çökmüştü.

"Efendim Sevban..."

"Şu yaslandığın ağaç, şu bastığın toprak..."

"Evet."

"Hadi tut, kökünden çıkaralım ağacı. Sökelim topraktan."

"Anlamadım Sevban, nasıl sökeceğiz?"

"Nasıl'ını sen anlatacaksın Eyzün. İşte ağaç, işte toprak. Söyle, ağacı topraktan nasıl ayıracağım? Ben yıllardır

uğraşıyorum, anlayamıyorum. Ağacı topraktan, toprağı ağaçtan ayırmaya çalışıyorum, beceremiyorum. Buyur, anlat bana."

"..."

"Sen bahardan söz açarsın, ben kışın geçmediğine ağlarım Eyzün! Yüreğimde kor bir ateş, kor yüreğimde kör ateş; kör yüreğim kor ateş, kor yüreğim kör ateş..."

"Neler söylüyorsun Sevban?"

Gözlerini Eyzün'ün masum bakışlarından ayırmayan Sevban, sağ elini genç kızın titreyen dudaklarına kapadı. "Aşktan sonra gelen aşk, yağmurdan sonra gelen kara benzer Eyzün" dedi...

"Sevban, iyi bir âşıktı. Senin gibiydi. Sevban, içinde ayrı bir Sevban taşıyacak kadar yanıktı. Güzel görüyor, güzel söylüyor, güzel bakıyordu. Lakin gün geldi, aşk ölmeden mâşuk..."

Delikanlı son sözünü söylerken yutkundu.

"Gül yüzüne bir söz söyleyeyim, on nağme olsun demiştim ya Eyzün..."

"..."

"O vakit; 'Bizde, gül bir kez açar' diyesiydim, nasip olmadı."

***

Üsküdar Meydanı'nda, Mihrimah Sultan Camii'nin hemen önünde taksiden inen ve yavaş adımlarla cami avlusuna giren Sevban'ın zihninde; yarım saat önce gözü yaşlı bıraktığı Eyzün'e dair en ufak bir iz bulmak mümkün değildi. Alacakaranlık avluda, abdest almak için şadırvana doğru yürüyen genç adam, hocası Seyfeddin Çakır'ın anlattıklarını düşünüyor; şaşkın gözlerle kendisini izleyen

cemaate aldırış etmeksizin bir şeyler mırıldanıyordu. Bir süre, şadırvanın önünde sessizce oturdu. Abdest aldıktan sonra caminin son cemaat yerine geçip akşam namazını kıldı; ellerini semaya açtı ve Yaradan'dan mağfiret talebinde bulundu.

Namazdan sonra, ayakkabılarını giymek için belinden aşağı eğildiği anda, gömleğinin cebinden yere düşen fotoğraf, genç adamın kısa süreli bir panik yaşamasına sebep oldu. Çevik bir el hareketiyle yerden aldığı fotoğrafı ceketinin yan cebine koyarken; elinin, cebindeki haplara değmesiyle birlikte ikinci bir panik daha yaşadı.

Çevresiyle irtibatını tamamen kesmiş ve sadece Fethi Paşa Korusu'nda yapacağı şeyi düşünmeye başlamışken; tedirgin tavırlarının etrafındakiler tarafından sezilme ihtimali delikanlıyı rahatsız ediyordu. Sanki herkes ona bakıyor, onun ne planladığını biliyor ve bu yüzden onu takip ediyorlardı. Bir umutla, üzerindeki sıkıntıyı gidermek istedi: Sağ avucunun içindeki haplardan birini ağzına attı ve ardından, şadırvandaki musluktan birkaç yudum su içti. Yatsı namazı için camiye gelen insanlar teker teker avluya girerken, Sevban avludan çıkıp, yüzünü Beykoz tarafına çevirdi.

Sahil yolundan Fethi Paşa Korusu'na doğru yürüdüğü şu anda, Sevban'ın aklından geçen tek şey Hüsnü Baba'ydı. Baba'yla birlikte haftada birkaç kez adımladığı yolda bu kez yalnız yürüyor olması, delikanlının yüreğini sızlatıyordu. Paşalimanı'nda, halkanın toplandığı servi ağacının yanına geldiğinde, Baba'nın yaptığı son sohbeti hatırladı: "İstedikleri, Özal'ın bedenini ortadan kaldırmak değil; onun ruhunu yok etmekti" cümlesi kulaklarında yankılanıyordu. Derin bir iç çekip, "Bu adamı vurmakla, onun taşıdığı ruhu yok edebilecek miyim?" diye söylenmeye

başladı...

"Hayır; ama Baba'nın yaptığı gibi, geride kalanlara ciddi bir mesaj vermiş olacağım: Bu çayı size içirmem diyeceğim!"

Siyah takım elbisesinin içinde deniz mavisi gömleği ve beline koyduğu Glock marka tabancası ile Koru'nun önüne gelen Sevban; hayatında ilk kez silah taşımasına rağmen, aldığı hapın tesiriyle olsa gerek, Fethi Paşa Konağı'na çıkan merdivenleri adımlarken, yüreğinde herhangi bir korku, ellerini titretecek kadar yoğun bir heyecan yaşamıyordu. Birkaç dakika sonra konağın bahçesine ulaştığında, intikam hissiyle dolu gözleri, Seyfeddin Çakır'ın verdiği fotoğraftaki kişiyi aradı. Çok geçmeden, Boğaz'a nazır masalardan birinde, yüzü kendisine dönük halde oturan adamı tanımıştı: MİT Başkan Yardımcısı Cüneyt Oğuz, yanında sivil giyimli bir başka kişiyle birlikte bahçenin sonundaki masalardan birinde sohbet ediyordu.

Sevban, planlandığı gibi, Cüneyt Oğuz'un masasının hemen arkasında, kendisi için ayrılmış olan masaya doğru yürürken, Oğuz'la göz göze geldi. Koltuğuna oturduğunda, Oğuz'un karşısındaki kişinin yüzüne dikkatli gözlerle baktı.

Planın bu kadar hızlı ve kusursuz devam etmesi Sevban'ı şaşırtmış; genç adam, solgun gözlerle Boğaz'ı izlerken tekrar tedirgin olmaya başlamıştı. Korunun insanı dinlendiren yeşilliği ve sükûneti içinde, çevresini siyah beyaz tonlarda görüyor ve zihnini yoran anlamsız sesler, her geçen dakika daha da şiddetlenerek kulaklarında yankılanıyordu. Kalbindeki çarpıntı ve nefesini kontrol edemeyişi karşısında yaşadığı çaresizlik, genç adamı korkutuyor, yine de, suikastı işlemek konusundaki kararlılığında en küçük bir eksilme olmadığını düşünüyordu. Son

kez, Seyfeddin Çakır'ın tekrar tekrar söylediklerini zihninde kurgulamaya çalıştı.

Kendisini suikast için hazır hissettiğinde, belindeki tabancayı çevresine hissettirmeden eline alacak ve kucağına koyacaktı. Daha sonra, servis için garsona işaret vermesi ve yanına gelen görevliden, Cüneyt Oğuz'un da duyabileceği bir ses tonuyla, bir fincan sade kahve istemesi gerekiyordu. O andan itibaren, Cüneyt Oğuz'un, oturduğu koltuktan kalkıp masadan uzaklaşmasını bekleyecek ve nihayet, öldüreceği kişiyle yüz yüze geldiğinde, ayağa kalkıp silahını ateşleyecekti.

Bütün bu senaryo, birkaç dakika içinde başlayıp bitecek şekilde planlanmıştı. Sevban, suikastı işledikten sonra koşarak kaçmaya başlayacak ve siparişini alan garsonun işaretiyle korunun girişine gelecek olan beyaz renkli Opel Astra ile olay yerinden uzaklaşacaktı.

"Garson Bey, bakar mısınız!"

Genç adam, her geçen saniye artan heyecanını bastıramamaktan endişe ettiği anda, zihnini kurcalayan seslere kulağını tıkayıp, üç dört masa ötede kendisinden işaret bekleyen garsonu yanına çağırdı. Bir süre, imalı gözlerle kendisini izleyen garsonla konuşmak istese de; bunun mümkün olmadığını biliyordu. Yapabileceği en iyi şey, bir an önce harekete geçmek ve silahını ateşlemekti.

"Bir bardak su alabilir miyim?"

Garson, şaşkın ifadesiyle delikanlının gözlerinin içine bakarken, ne demek istediği rahatlıkla anlaşılıyordu.

Sevban, garsonun verdiği tepkiyle acele etmesi gerektiğinin farkına varmıştı ki hiçbir şey düşünmeden elini beline atıp tabancayı kucağına aldı. Hızlı adımlarla masadan uzaklaşan garsona, "Bir fincan sade kahve alabilir

miyim?" diye bağırdı. O anda; hem kendisi, hem garson ve hem de Cüneyt Oğuz için zaman durmuştu.

Tabancayı tutan sağ eli masanın altında, sol elini özellikle masanın üstünden indirmeyen genç adam; Cüneyt Oğuz'un ayağa kalkmasını beklerken, zihninin, üzerine hiç yazı yazılmamış beyaz bir sayfa gibi boş ve temiz olduğunu hissetti. Bütün dikkatini, tabancanın namlusunu çevireceği adama kilitlemişti. Oğuz'un sağ omzunun hizasından, adamın yüzünün sol tarafını görebiliyor ve konuştuklarını zor da olsa duyabiliyordu. Birkaç kez içinden besmele çekip, cesaretini toplamak için dua okumaya başlamıştı ki; Cüneyt Oğuz'un ayağa kalkmasıyla birlikte, Sevban'ın koltuktan fırlaması bir oldu:

"Allahü ekber!"

Baş başa kaldığı adamın üstüne üç el ateş eden delikanlı, cesedin masaya kapanmasıyla birlikte, korunun girişine inen merdivenlere doğru koşmaya başladı. Birkaç saniye içinde, garsonların panikle içeriye kaçıştıkları bahçede iki el silah sesi daha duyuldu. Koruma Amiri Mehmet Demir'in "Dur!" emrine uymayan Sevban; Cüneyt Oğuz'un tabancasından çıkan kurşunlarla yere serilmiş, konağın önünde son nefesini veriyordu.

***

Mahzûnsun, hayransın
O güzel gözlerle sürmeli ceylansın
Ey hilâl kaşlı, ağlıyor musun?
Kirpiğin yaşlı.

Mihrabad Korusu'nda, nemli gözlerini Boğaz'ın lodosla yaptığı dansa teslim eden Eyzün; Sevban'ın gittiği andan itibaren yüreğine dalga dalga vuran hüzne engel olamıyor, göğsünden yükselip diline yansıyan isyanı sakinleştiremi-

yordu. Uşşâk makamında, hüznü neşeyle anlatan mısralar ruhunu okşadıkça, sarhoşluğu sese bürünüyordu:

"Senin Boğaz dediğin, bizde can Sevban Bey!" derken, dudaklarından dökülen kelimeler, yüreğindeki acıyı anlatmaya yetiyordu:

"Boğaz'da can var, cânân var. Boğaz'da hatırlanan yâr var Sevban!"

Genç kız, gözlerini kapatıp elindeki bardaktan bir yudum çay içtiğinde yüzünü ekşitti. Birkaç metre ötede, çimlerin arasında gagasıyla yem arayan kuşu izlerken; "Tavrım sana değil beyim!" dedi...

"Çay dediğin, hemi dem, hemi su olacak ki, tatlı olsun. Tek başına su tat vermiyor, tek başına dem ekşitiyor beyim!" Bardaktaki demi yavaşça toprağın üstüne boşaltan Eyzün; birkaç saat önce yanından ayrılan delikanlıyı düşünüyor, "Kurban vermiş gönül sahibiyiz beyim!" diye mırıldanıyordu... "Bize oruç gerek, değil mi?"

Gözyaşları çenesinin altından tane tane düşerken, Boğaz'a akseden sese ortak olan Eyzün, müzik sesinin kesildiği şu anda, Boğaz'a olan isyanına devam etti:

"Ey hilâl kaşlı! Bana güzel gösterdiğin her şeyi bir bir elimden alıyorsun. Hüsnü Baba gitti, çayda sohbet tadı kalmadı, mehtâba çıkacağımdan ümidim yok. Çıksam da, bir kuru geziden öte anlamı ol..."

Genç kız, müziğin sesinin kesildiğini henüz fark etmişti ki; kulağını, sırtını yasladığı ağaçta asılı olan kolondan Boğaz'a yayılan sese kilitledi:

"... görgü tanıklarının ifadelerine göre, suikast işlediği sırada 'Allahüekber' diye bağıran Sevban Yaman'ın cebinden bir adet uyuşturucu hap ile kim olduğu bilinmeyen genç bir kızın fotoğrafı çıktı.

Üsküdar'da, Hüsnü Baba ismiyle tanınan Rahmi Bozan'la birlikte, şeriat rejimi için mücadele ettiği söylenen Yaman, suikasttan sonra koşarak kaçmaya çalışırken, suikasta uğrayan Tahsin Kutlu'nun koruma amiri Mehmet Demir tarafından başından vurularak öldürüldü.

Olay yerinde ilk açıklamayı yapan istihbarat görevlileri, İran'ın, şeriat rejimini yaymak amacıyla değişik ülkelerde kurduğu ve özellikle İstanbul'da çok güçlü bir teşkilata sahip olduğunu bildikleri gizli bir örgüte dikkat çekiyorlar. Sevban Yaman'ın; Rahmi Bozan'dan sonra örgütün lideri durumuna geldiğini ve bu örgütün, laik kurumlara yönelik saldırılar için harekete geçtiğini söylüyorlar.

Örgütün, ilk olarak askerî bir ismi hedef seçmesi ilginç bir ayrıntı. Suikastta hayatını kaybeden Genelkurmay İkinci Başkanı Tahsin Kutlu'nun ölümü, Türkiye ile İran arasında telafisi mümkün olmayan yaralar açacak."

1 Ekim 2007
Süleymaniye, İstanbul

"Gözün aydın beyim: Çam da geldi, kozalak da!"

"Öyle ya, bu devirde Sinan gibi mimar, Süleymaniye gibi eser nerede? Mimar buldum desen Sinan bulamazsın, Sinan bulsan Süleyman bulamazsın; hepsini bir yerde görmek dilersen, ille de Süleymaniye'ye çıkarsın."

Rahmi Bozan'ın Süleymaniye Camii'ni işaret eden sözünü on gündür sorgulayan ve Süleymaniye'ye gitmek için birkaç kez hazırlık yapan Sungur Fırat; önce Bozan'ın, sonra da Genelkurmay İkinci Başkanı Tahsin Kutlu'nun suikasta uğraması sebebiyle bu düşüncesini ertelemek zorunda kalmıştı. Nihayet bu sabah, henüz güneş doğmadan camiye gelmiş; avlunun dışına park ettiği arabasının içinde, sabah namazını kılan cemaatin camiden çıkmasını beklemeye başlamıştı.

Bir elinde Şehit Binbaşı Feyzullah Yiğit'in odasında bulduğu Kur'an, diğer elinde Seyfullah'tan aldığı ahşap usturlap olduğu halde arabada otururken, Sungur Fırat'ın düşündüğü tek şey, Kuyumcu Muhsin Bey'in "Tâlût" hakkında kendisine verdiği bilgilerdi: Kur'an'da ismi geçen Tâlût; Mısır ile Filistin arasına yerleşmiş zalim bir kavim

olan Amalika'ya karşı, emrindeki üç yüz on iki askerle birlikte mücadele eden komutandı. Muhsin Bey'e göre, Tâlût'un tarihî kimliğini Amalikalılar'ın İsrailoğulları ile yaptıkları savaşı düşünerek yorumlamak gerekiyordu. Zira, Hazreti Musa'ya Sina Dağı'nda verilen levhaların saklandığı kutsal sandık, bu savaş sonunda Amalikalılar'ın eline geçmiş; Tâlût, kutsal sandığı tekrar geri almak için Amalikalılar'a savaş açmıştı.

Ordusu Amalika'ya saldırdığı sırada, Tâlût'un emrindeki askerlerden biri de, daha sonra kendisine peygamberlik verilecek olan Davut'tu. Amalika reisi Câlût'u savaş meydanında öldüren Davut, kutsal sandığı geri alıp Kudüs'e götürmüş; sonraki yıllarda sandık, Hazreti Davut'un oğlu Süleyman peygamber tarafından, Kudüs'te inşa edilen Süleyman Tapınağı'na yerleştirilmişti.

"Tâlût... Tâlût... Tâlût..."

Sungur Fırat; zihninde bir şeyler çağrıştırmasını ümit ettiği "Tâlût" kelimesini tekrar tekrar mırıldanırken; avlunun Süleymaniye Kütüphanesi tarafındaki kapısından çıkıp Şehzadebaşı yönüne doğru yürümeye başlayan yaşlı adamları gördü. Bir süre daha arabada oturup, cemaatin camiyi boşalttığından emin olmak istedi; bir taraftan, elindeki Kur'an'ı yan koltuktaki çantanın içine koyuyor, bir taraftan da, avludan caddeye açılan diğer kapıyı gözetliyordu. Fazla zaman geçmeden, caddedeki kalabalığın azaldığını fark etti ve birkaç dakikadır avludan dışarı çıkan birini görmeyişini caminin boşaldığına yordu.

Gömleğinin cebindeki kâğıdı eline alan Sungur Bey, kâğıttaki şifreye bir kez daha bakmak istese de; siyah kalemle yazdığı harflerin ve rakamların okunması, alacakaranlık sokakta pek de kolay olmadı. Gözlerini daha fazla yormadan kâğıdı ikiye katladı, usturlabı tuttuğu sol eliyle

kapıyı açıp arabadan indi.

Fırat, karanlığın içinde yavaş adımlarla avluya doğru yürürken, elindeki şifrenin, kendisini, camide saklı olduğunu düşündüğü sırra ulaştırıp ulaştırmayacağını merak ediyordu. Şifreyi ve usturlabı nasıl kullanacağını bilmesine rağmen, nerede kullanacağına dair hiçbir fikri yoktu. Şayet böyle bir sır varsa; ağaçlarla kaplı geniş avlu, şerefelerin aydınlattığı dört ayrı minare, Mimar Sinan ile Sultan Süleyman'ın türbelerinin bulunduğu hazire; hâsılı caminin dışı, sırrın saklanması için caminin içi kadar müsaitti. Usturlabı kapıdan itibaren kullanacak olsa, ilk adımını avlunun dış kapısından mı, yoksa mescide açılan iç kapıdan mı atacağını bilmiyordu.

Avluya girer girmez gözlerini caminin minarelerine ve şerefelerine çeviren Sungur Bey'in kafası karışıktı; nasıl bir iz aradığını bilmeden, sırasıyla kubbeye, şadırvana ve avludan dışarıya açılan kapılara dikkatle baktı. Şadırvanda abdest almak için yapılmış muslukların kaç tane olduğunu sayıyor; kırk rakamını, minarelerden ikisinde üç, diğer ikisinde iki adet şerefe bulunmasıyla yorumlamaya ve elindeki şifre ile ilişkilendirmeye çalışıyordu. Fakat, mescidin önüne gelinceye kadar dikkatini çeken bir şey olmamıştı. Ne yaptığına kendisi de anlam veremiyor, bu kadar şüpheci davrandığı için kendisine kızıyor; yine de, hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemiyordu.

.Ayakkabılarını dışarıda bırakıp mescide giren Sungur Fırat; kıble yönünde yavaş adımlarla üç dört metre yürüdükten sonra, yine nedenini sorgulamadan, minberin etrafına, mermer sütunlara asılmış levhalara ve duvarları süsleyen yazılara uzun uzun baktı. Mihrabın iki yanındaki altın kaplamalı şamdanlar üzerine oturtulmuş mumlara yaklaştı; şamdanların kabartmalarında ve mumların sır-

tında dikkatini çekecek küçük bir iz, işine yarayacak işaretler aradı; bulamadı.

Meraklı gözlerini mihrabın etrafında Kur'an okuyan üç kişiye çeviren Sungur Fırat; başlarında beyaz takke, önlerinde ahşap rahle, kısık sesle kıraatlerine devam eden cemaatin kendisine kayıtsız olduğunu görüp, müezzin mahfilinde boynunu bükmüş halde oturan adamın dünya ile rabıtasını kestiğini fark edince, elindeki usturlabı mescidin içinde kullanmayı düşündü. Bir süredir zihnini kurcalayan endişesi artık gereksizdi: Giriş kapısından yürümeye başladığı takdirde, yüzleri kıbleye bakan cemaat kendisini görmeyecek ve böylece, kendisinin bile garipsediği hareketleri sebebiyle tepki almayacaktı.

"Tâlût... Tâlût..."

Sungur Bey, elindeki şifreyi ve usturlabı kullanmaya kararlı olsa da, detayları yakalama konusundaki şüpheciliğini koruyordu. Sırtını kıbleye dönmüş, "Tâlût" ismini mırıldanarak yürürken, gözlerini caminin ön cephesine açılan pencerelerde bir şeyler aramaktan geri alamadı. Ne pencerelerin çerçevelerinde, ne de rengârenk camların üstünde fark edebildiği özel bir mesaj vardı.

Giriş kapısına geldiğinde, şifre ile usturlaptan başka, Sungur Fırat'ın sahip olduğu tek şey; her an canlı tutmaya çalıştığı ümidi ve heyecanıydı. Vakit kaybetmeden, usturlabın yönünü kıbleye çevirip, elindeki kâğıtta yazılı şifre ile caminin içinde saklı emaneti bulmak için ilk adımını attı:

"Doğu, yedi adım..."

...

"Kuzey, dört..."

Fırat, henüz üçüncü sıradaki harfi ve rakamı usturlabın

üstünde kullanacaktı ki mihrabın önünde Kur'an okuyan adamlardan birinin ayağa kalktığını ve kendisine doğru gelmeye başladığını görünce, kısa süreli bir tereddüt yaşadı. Üzerinde kırmızı renkli cübbe olan yaşlı adamın, müezzin mahfilinin yanından geçerken durması ve başındaki takkeyi çıkarıp, mahfilde boynu bükük oturan adamın verdiği siyah renkli sarığı takması, Fırat'ı daha da şüphelendirmişti. Sungur Bey, kendisinden beş altı yaş büyük görünen adamla ilgisizmiş gibi davransa da yaşlı adam, yavaş adımlarla yanına yaklaşıyordu.

"Esselâmü 'aleyküm!"

Sungur Fırat, göz göze geldikleri ilk anda, kendisini selamlayan adamı tanımış ve biraz olsun rahatlamıştı. Ak sakalıyla uyumlu aydınlık yüzü, beyaz teniyle barışık açık kahverengi benleri ve tebessüm eden yüz ifadesiyle karşısında duran bu adamı, Rahmi Bozan'ın cenazesi olduğu gün, caminin avlusunu süpürürken görmüştü. Şimdi, sıradan bir selamlaşma hâliyle karşı karşıya olduğunu düşünüyor ve bu yüzden, verilen selamı duymazdan geliyordu.

Fakat Sungur Fırat'ın düşündüğünün aksine yaşlı adam, giriş kapısına yönelmek yerine olduğu yerde kaldı ve yüzündeki güler yüzlü ifadeyi değiştirmeden, Sungur Fırat'ın gözlerine baktı. Selamına karşılık alamaması moralini bozmuşa benzemiyordu, kendi selamını cevapsız bırakmayıp sözüne devam etti:

"Ve 'aleykümselâm! Bize, Bozok'tan Kınık Bey derler efendi, sen kimlerdensin?"

Sungur Bey, bu kez büyük bir şaşkınlık yaşıyordu. Rahmi Bozan'la karşılaştığı ilk anı hatırlamış ve Bozan'ın o andaki tavrı gözünün önüne gelmişti. Bozan da, kendisini tanıtırken, "Bize Karahisarîler'den Hüsnü derler efendi,

sen kimlerdensin?" diye sual etmişti. Şimdi karşısında duran bu adam, üslubu ve edasıyla onun kopyası gibiydi. Fırat, kimliğini açık etmeyi düşünse de, kararını değiştirdi ve Rahmi Bozan ismi üzerinden tanışmayı tercih etti:

"Karahisarîler'den Hüsnü derler, dostumdur, bilir misin?"

"Dostunu da biliriz, düşmanını da efendi! Öyle ya, Karahisarî sırrını levhaya yazmış, dosta açık etmiş; bilinmeyen varsa, Sinan'ın sırrıdır!"

Yaşlı adam, "Karahisarî sırrını levhaya yazmış" derken, bakışlarını mihrabın iki yanındaki çinilere; "dosta açık etmiş" diyerek sözüne devam ederken, Fırat'ın elindeki kâğıda çevirdi.

Süleymaniye Camii'ndeki hat yazılarının, Ahmet Karahisarî'nin sanatı olduğunu bilen Sungur Bey, Rahmi Bozan'ın kendisini Karahisarî olarak tanıtmasının sebebini yeni yeni anlıyordu. Az sonra, şaşkın bakışlarını yaşlı adamdan ayırmadan, "Hüsnü'de gördüğümü sizde de görüyorum" dedi.

"Hüsnü ile ben, aynı fırının ekmeğiyiz efendi; unumuz da bir, eleğimiz de!"

"Sinan'ın sırrını çözmeye geldim, Hüsnü'nün hatırına yardımınız olur mu?"

"Sinan'ın sırrı şu dört sütunda saklı desem inanır mısın beyim? Dört sütunun etrafında tavaf etmek dilersen, tavafa başladığın yere, doksan dokuz adım sonra gelirsin. Her adımda, Allah'ın bir ismini zikredersin."

Yaşlı adam, Fırat'ın sorusuna cevap verirken, yavaş adımlarla girişten birkaç metre ötedeki mermer sütuna doğru yürümeye başladı. Sütunun yanında, yüzü kıbleye dönük halde duruyor ve bulunduğu yeri işaret edercesine

Sungur Bey'in gözlerine bakıyordu:

"Tavafa buradan başlamalı efendi! Lakin unutmayasın; Sinan'ın sırrını çözmek Kınık'ın işi. Senin çözeceğin sır Sinan'ın değil, Süleyman'ın sırrıdır!"

Sungur Fırat, arkasına bakmadan yürüyen yaşlı adamın, sütunların etrafında tavaf edeceğini düşünmüş, fakat müezzin mahfiline doğru yöneldiğini görünce yanıldığını anlamıştı. Kınık Bey'in, Fırat'ı daha da şaşırtan hâli, mahfilin önüne geldiğinde başını kalbine eğmesi ve bir süre, mahfilde oturan adamdan destur istercesine hareketsiz beklemesiydi.

Biraz sonra, yavaş adımlarla mahfilin merdivenlerinden çıkan Kınık Bey, yukarı vardığında, yüzü mahfildeki diğer adama, sağ omuzu kıbleye, sol omuzu da Fırat'a bakacak şekilde, olduğu yerde ayakta durup ellerini göbeğinin üzerinde bağladı.

Mahfildeki törensel havayı dikkatle izleyen Sungur Bey, yaşlı adamla bir kez daha göz göze geldiğinde, zihninin camiden çok uzaklarda olduğunu anladı. Daha önce yaşadığı bazı anlar resme bürünüyor ve bir şerit gibi gözünün önünden geçiyordu: Feyzullah'ın cesedindeki siyah sancak, duvarda asılı levha, bastonun üzerine kazınmış rakamlar, gaz lambasının üstüne çizilmiş şifreler, Eşref Yiğit'in okuduğu Kur'an, Feyyaz Tarık ve Rahmi Bozan'ı birlikte gösteren fotoğraflar ve nihayet, "Tâlût" kelimesinin geçtiği Kur'an ayeti... Belli ki, Kınık Bey olduğunu söyleyen yaşlı adam, bunların hepsinden ve daha da önemlisi, kendisinin camiye geleceğinden haberdardı.

Sungur Bey, derin bir nefes aldıktan sonra, önce elindeki kâğıda, sonra da hemen yanındaki mermer sütuna baktı. Usturlabı kullanarak, yaşlı adamın gösterdiği yer-

den tekrar yürümeye başladı. Bu kez attığı her adımda, bir çift gözün kendisini takip ettiğini biliyor ve ne kadar sakin olmaya çalışırsa çalışsın, hareketleri bu durumdan tedirgin olduğunun belirtilerini taşıyordu.

"Doğu, yedi adım..."

...

"Kuzey, dört adım..."

Sungur Fırat, vardığı her noktada, neden olduğunu bilmeden, kafasını müezzin mahfiline çeviriyor; Kınık Bey'in hâlâ kendisini izliyor olmasına anlam veremiyordu.

"Doğu, beş adım..."

...

"Güney, sekiz..."

Fırat, şifredeki son iki rakama göz attığı sırada, olduğu yerde donakaldı: Usturlabın gösterdiği yönde yürümeye devam ederse varacağı yer, müezzin mahfilinin kapısı olacaktı. Şifredeki 3 rakamının üzerinde "üstün" işaretini gördüğünde şaşkınlığı daha da arttı. Tedirgin tavrını sürdürüyor; Kınık Bey'in kendisini izlediği şu anda, göz ucuyla, mahfilin kapısını ve hemen yanındaki duvara açılmış bölmeyi inceliyordu. 3 rakamındaki "üstün", merdiven veya rafa işaret ediyorsa; ya merdivenden mahfile çıkacak, ya da bölmeye saklanmış izi bulmaya çalışacaktı. Henüz mahfilin kapısından adım atmadan, Kınık Bey Fırat'a seslendi:

"Hoş geldin beyim! 'Süleyman'ın sırrı bende' diye neden söylemedin?"

Sungur Bey, henüz nasıl bir sırrı çözdüğünü anlamasa da, yaşlı adamın bu hitabını, var olan bir şifreye ulaştığının işareti olarak yorumladı. Yaşlı adamın sorusuna cevap

vermekle mahfilde oturan diğer adamın yanına çıkmak arasında kararsız beklerken; Kınık Bey, destur isteyip merdivene yöneldi.

Fırat, hem Kınık Bey'e, hem de onunla bir şeyler konuşan üçüncü kişiye kızdığını belli edercesine; mahfilin kapısından henüz çıkan yaşlı adama "Bizi yordun ihtiyar!" derken sesini yükseltti:

"Sana, Hüsnü dostumuzun ismini verdik Kınık Bey, üstüne, konuşmadık diye hesap soruyorsun."

"Estağfirullah efendim, Kınık'ın beyliği, Kayı'nın lideri Osman'ın huzura varmasıyla sona erdi. Töremize göre, hesap soracak değil, hesap verecek hâldeyiz."

Elleri göbeğinin üstünde bağlı, başı kalbine eğik halde konuşan yaşlı adamın Sungur Fırat'tan çekindiği, Fırat'la göz göze gelmek istememesinden belli oluyordu. Fakat Sungur Bey, mermer sütunun yanından ilk adımını atıp, müezzin mahfiline kadar yürümekle, yaşlı adama nasıl bir mesaj verdiğini anlamamıştı. Elini yaşlı adamın omzuna koyup, "Vazifeni yap bakalım ihtiyar" demese, Kınık Bey, belki de uzun süre sessiz kalacaktı.

Yaşlı adam, cübbesinin eteğini iki eliyle toplayıp, gözleri ayak parmaklarının ucunda; sırtını Sungur Bey'e dönmeden geriye doğru hürmetle yürümeye başladı. Mihrabın birkaç metre sol tarafında, mihrap ile hünkâr mahfilinin arasında, diğer iki şamdana göre boyu daha kısa ve cüssesi daha küçük olan üçüncü şamdanın yanına geldiğinde durdu. Sanki daha önce oraya bıraktığı bir şeyi arar gibi, şamdanın çevresinde dolanıyordu.

Önce şamdandaki kabartmaları, sonra da balmumuna kazınmış Osmanlıca yazıyı dikkatlice okuyan Kınık Bey, Fırat'ın şaşkın bakışları önünde, elini, mumun hemen

yanında bulunan ve Sultan Süleyman'ın türbesine bakan pencerenin eşiğine uzattı. Kırmızı renkli atlas bir seccadenin içinde muhafaza edilen Kur'an'ı eline alıp, alnına götürdü; eşikteki diğer kitapların arasından çıkardığı beyaz renkli bezi göğsüne yasladı ve nihayet, yüzünü tekrar müezzin mahfilinin olduğu tarafa çevirdi.

Sungur Fırat, bezin içinde kendisi için ayrılmış emanetin ne olduğunu merak etse de, ondan önce, birkaç adım önünde duran ve "Tâlût... Tâlût..." diye söylenen yaşlı adamın dilindeki sırrı çözmek istedi. Mahfilin kapısında hareketsiz beklediği şu anda, gözlerini Kınık Bey'in gözlerine kilitlemişti:

"Tâlût'u biliyor musun ihtiyar?"

"Az evvel gördüm efendim!"

"..."

"Mescidin içinde attığınız adımlarla, halının üzerinde "__ " (Tâlût) yazarak buraya kadar geldiniz. Benim son vazifem, Tâlût'un emanetini ehline teslim etmek ve sizi Tâlût'a götürmektir!"

Sungur Bey, yaşlı adamın son sözünden sonra, o ana kadar koruduğu sükûnetini kaybetmişti. Sadece Tâlût hakkında duyduklarını hazmetmek bile kolay değilken; Kınık Bey'in, kitapların arasından aldığı emaneti kendisine göstermeden mahfile çıkması, tedirginliğini iyice artırmıştı. Tâlût ismini kullanarak nereye varacağını kestiremeyen ve kızgın gözlerle mescidin içini hızlıca tarayan Fırat, herhangi bir tehlike sezmeyince, daha fazla beklemeden mahfilin kapısından içeri girdi ve hızlı adımlarla merdivenden yukarı çıktı.

Fırat'ın mahfile gelişiyle birlikte panikleyen ve bir süre ne yapacağına karar veremeyen Kınık Bey, avluyu süpür-

mek için izin isteyip, olduğu yerden birkaç adım geri çekildiğinde; mahfilde oturan adamın yüzünü ilk kez gören Sungur Bey'i bir sürpriz daha bekliyordu: Kınık Bey'in emaneti teslim ettiği kişi, Feyzullah Yiğit'in cenazesinde, Rahmi Bozan'la birlikte Feyzullah'ın evine gelen ve Bozan'ın, "Gazalî değneği" dediği bastonu Fırat'ın elinden alan Sırrî idi.

"Sırrî! Sen...?"

"Hoş geldiniz efendim!"

Fırat, sesini duyduğu anda hürmetle ayağa kalkan Sırrî'ye ilk ne sorması gerektiğini bilemedi; bir süre, bir şeyler duymak ümidiyle, genç adamın âmâ gözlerini ve esrarlı yüz ifadesini izlemekle yetindi.

"Sorduğunuz kadar bilmek, bildiğim kadar konuşmakla yükümlüyüm efendim!"

"Neden buradasın Sırrî?"

"Baba'nın emriyle bir vakittir sizi bekliyorum efendim."

"Rahmi Bozan kimdir, kiminle dost, kiminle düşmandır?"

"Teşkilat'ın Anadolu hücresinde, Binbaşı rütbesinde bir askerdir efendim."

"Kime bağlıdır, emirleri kimden alır?"

"..."

"Kendine Kınık Bey diyen ihtiyarın sana teslim ettiği emanet nedir?"

"Ehline malûmdur efendim."

"Peki, ben neden buradayım Sırrî?"

***

Caminin avlusundaki tarihi şadırvanda, üzeri tah-

ta kaplanmış taş otorakların birine oturan Sungur Bey, gözlerini avluyu süpüren Kınık Bey'den ayırmıyor; bir taraftan da, Sırrî'nin az önce anlattıklarını düşünüyordu: Rahmi Bozan, müridlerinin adlandırması ile Hüsnü Baba, Teşkilat'ın Anadolu hücresine kayıtlı bir ajandı. Sırrî'nin söylediklerine göre, Fırat'ın cenaze günü Yiğit'in evine geleceğini tahmin eden Bozan, üstünde şifre yazılı bastonu, duvardaki levhanın yanına bilerek asmış ve 'Tâlût" ismine ulaşmasını sağlamıştı. Sungur Bey; Feyyaz Tarık, Feyzullah Yiğit ve Rahmi Bozan arasındaki ilişkiyi çözmeye başlasa da, ilk kez haberdar olduğu 'Tâlût" isminin neye ve kime işaret ettiğini hâlâ çözememişti. "Elinizdeki şifre ile Baba'nın bastonundaki şifrenin sizi Tâlût'a götürmesini bekledik" diyen Sırrî, daha fazla bilgi vermeden izin isteyerek camiden ayrılmış; Fırat'a avluda beklemesini ve Tâlût'un bir saat sonra camiye geleceğini söylemişti.

Sungur Bey, bir saati aşan vakit içinde, Kafkasya hücresinin sancağını kendisine teslim eden Kemal Kafkas'la Bakü'de yaptığı son görüşmenin ayrıntılarını birkaç kez gözünün önüne getirmeye çalıştı: Kafkas, ne "Tâlût" isimli bir liderden, ne de Teşkilat'ın kullandığı buna benzer bir şifreden bahsetmişti. Zihni iyice karışan Sungur Fırat; Rahmi Bozan'ı, Hamza Sert'in El Kaide ile Bozan hakkında anlattıklarını ve Feyzullah Yiğit suikastını tekrar tekrar sorgular ve Teşkilat'ın lideriyle buluşmayı ümit ederken, bir anda hiç beklemediği bir tuzağa düşürülmekten ilk kez endişe etti. Ani bir refleksle, oturduğu yerden kalkıp, arabasını park ettiği yöne doğru hızla yürümeye başladı. Avlunun dışında olmak ve camiye gelenleri dışarıdan takip etmek, kendisi için daha emniyetli olacaktı.

"Vazifemiz, bahçeye sahip çıkmak beyim... Öyle ya; çam da bizim, kozalak da!"

Fırat, avludan caddeye açılan dış kapıya doğru yürürken, Kınık Bey'in sözüyle bir kez daha donakaldı. Yaşlı adam, çimlerin üzerindeki yaprakları topluyor ve kafasını kaldırmadan, sanki Fırat'a bir şeyler anlatmak ister gibi söyleniyordu:

"Camide ibadet, avluda itaat Kınıklı! Bize, itaat ibadetten üstündür, dediler; Kayı'nın emrine girdik. Kayı'ya avluda beylik verdiler, amenna dedik. Kayı, bizden iyi bilir ya, itaatin açtığı yara, ibadetle kapatılmaz!"

Kınık Bey, "Kayı'ya avluda beylik verdiler, amenna dedik" diye söylenirken, bakışlarını bir anlığına Fırat'ın yüzüne çevirdi. Kapıya doğru yavaş adımlarla ilerlediği sırada, bahçedeki yaprakları toplamaya devam ediyordu.

Sungur Bey, "Çam da bizim, kozalak da" sözünü, daha önce hem Kemal Kafkas'tan, hem de Eşref Yiğit'ten duymuştu. Kafkas, Teşkilat'ın hücrelerine "kozalak" ismi verildiğini söylemiş ve bu sözün, Sultan Abdülhamit'ten Enver Paşa'ya hatıra kaldığını kendisine anlatmıştı. Sungur Bey şimdi, Kınık Bey'in yüzüne daha bir dikkatle bakıyor ve avlunun kapısında, gözlerini caddeden ayırmayan yaşlı adamın sözünü tamamlamasını bekliyordu.

Eliyle musalla taşını işaret eden yaşlı adam, "Bu avlu, ne Sungur'lar, ne Akçakoca'lar, ne Karamürsel'ler gördü beyim!" diyerek konuşmaya devam etti:

"Hepsini, usulünce Süleymaniye'den uğurladık. Biz helallik vermeden gitmek, bize bey olana yakışmı..."

Kınık Bey, sözünü yarıda kesip, kapının önünden hürmetle kenara çekildi. Sungur Bey, yaşlı adamın kendisine yol verdiğini düşünse de omuzlarında tabut, avluya giren on-on beş kişilik grubu görünce şaşırdı; bir, camiye doğru yürüyen gruba, bir de Kınık Bey'in yüzüne baktı.

"Beklediğine değdi beyim! Çam da geldi, kozalak da!"

***

Türk bayrağına sarılı tabutun önünde, cenazeyi getiren grupla birlikte saf tutan Sungur Bey, gördüklerine henüz anlam verememişti. Cenazenin kime ait olduğunu sormak istese de, avludaki insanların hiç konuşmaması dikkatinden kaçmamış, bu yüzden kendisi de susmayı tercih etmişti. Sadece en öndeki bir kişi ara sıra saatine bakıyor; bunun haricinde, etrafındaki insanlar, elleri göbeklerinin üstünde, hiç hareket etmeden oldukları yerde sessizce bekliyorlardı.

Sungur Fırat, bir ara saatine bakarak "Kerahet vakti geçti" diye fısıldayan genç adamı, Rahmi Bozan'la birlikte Feyzullah Yiğit'in evinde gördüğünü hatırladı. Cübbesi ve sarığıyla cenazenin önünde bekleyen imamın yüzünü görmek için bakışlarını ön tarafa çevirdiğinde büyük bir şaşkınlık yaşadı: Dışişleri Bakanı Ahmet Koç, kıble tarafındaki kapıdan avluya girmiş, bulundukları yere doğru geliyordu! Koç'un orada bulunmasını kendince sorgulayan Fırat; bir süre sonra, aynı kapıdan giren JİTEM Başkanı Faik Kurt'u görünce ikinci bir şok daha yaşadı. Faik Kurt, sivil elbiselerle camiye gelmiş ve Bakan Koç'un hemen sağında, cenazenin önündeki ilk sırada saf tutmuştu.

Şaşkınlığı her geçen dakika daha da artan Sungur Bey, Ahmet Koç'un camiye gelmesinden sonra, birkaç dakika arayla aynı kapıdan avluya giren kişilerin yüzüne tek tek bakıyordu: Emniyet Genel Müdürü Ahmet Altun, Bağdat Büyükelçisi Samet Karadağ, Diyanet İşleri Başkan Yardımcısı İsmail Nedim, Yazar Handan Elmas, ünlü işadamı Ersin Akman...

Az sonra, o ana kadar yüzünü kıbleden çevirmeyen

imam efendi, Dışişleri Bakanı Koç'un işaretiyle tabutun yanına geçti ve sadece orada bulunanların duyabileceği ses tonuyla merhum için helallik diledi:

"Merhum Tahsin Kutlu'ya hakkınızı helal ettiniz mi?"

"Helal olsun!"

Sungur Bey, cemaatin helallik verdiği sırada, cenazenin Genelkurmay İkinci Başkanı Tahsin Kutlu'ya ait olduğunu öğrenmiş, kısık bir sesle "Helal olsun" derken, gözlerini tabutun üstündeki bayrağa kilitlemişti. Ne Dışişleri Bakanı Koç'u, ne de Koç'un ardından camiye gelen isimleri sorguluyordu. Kınık Bey'in "Çam da geldi, kozalak da" sözü kulaklarında yankılanıyordu. Uzun süredir cevabını aradığı soruyu nihayet çözmüştü: Teşkilat'ın lideri, bir gün önce suikasta uğrayan Tahsin Kutlu idi. Cenazeye katılanlar ise, Teşkilat'ın Anadolu hücresine kayıtlı isimlerdi.

Cenaze duasından sonra tabutu omuzlarına alan grupla birlikte avlunun dış kapısına doğru yürümeyi düşünen Sungur Fırat, şadırvanın önünde, Ahmet Koç ve JİTEM Başkanı Faik Kurt'un bir şeyler konuştuğunu görünce, ikilinin yanına gitmek ve konuşmak istedi. Ne var ki, Kınık Bey'in yanına gelmesi ve "Misafirini kapıya kadar uğurla beyim!" demesiyle kararını değiştirdi; kıble yönündeki kapıya yöneldi ve hızlı adımlarla, tabutu taşıyan grubu takip etti.

Tahsin Kutlu'nun cenazesi dışarıda bekletilen araca konulurken, Sungur Fırat sık sık avluya bakıyor ve Ahmet Koç'un dışarıya çıkmasını bekliyordu. Meraklı gözlerini bir kez daha dış kapıya çevirmişti ki, Kınık Bey'in avludan çıktığını ve kendisine doğru geldiğini gördü. Yaşlı adama yol vermek için, kapının önünden kaldırıma doğru bir iki adım attı.

Kınık Bey, önemli bir şey söyleyeceğini hissettirmek ister gibi, Fırat'ın gözlerinin içine uzun uzun bakıyordu. "Kınık desen bilmezler beyim!" diye fısıldarken, Fırat, başını hafifçe öne eğip yaşlı adamın sözlerine kulak verdi.

"Bozok dedin mi Oğuz'a, Kayı dedin mi Osman'a yorarlar; amma Kınık'ı bilmezler beyim! İlle de Selçuk demen şarttır."

"..."

"Oğuz'un çadırı Kınık'ın, Kınık'ın çadırı Kayı'nın de..."

Yaşlı adam sözlerine devam ederken, Şehzadebaşı tarafından hızla caddeye giren siyah renkli bir araç, Sungur Fırat'ın önüne geldiğinde ani bir frenle durdu. Kısa süreli bir panik yaşayan Fırat, elini belindeki silaha atıp, araçtan inen üç gençten en öndekine doğrulttu. Bu refleksi, avludaki Bakan'ı korumak için mi, yoksa kendisini emniyete almak için mi yaptığını bilmiyordu. Etrafını saran gençlerin yüzüne tek tek bakan Sungur Bey, ellerindeki özel silahların namlularının yere çevrilmiş olduğunu görünce biraz olsun rahatlasa da, bir yandan, hızlı bakışlarla bütün caddeyi tarıyor, bir yandan da olanları yorumlamaya çalışıyordu. Kısa bir duraksamadan sonra, bakışlarını caminin avlusuna çevirdi; Ahmet Koç ve Faik Kurt'u göremeyince zihni iyice karıştı.

Hemen arkasında, sakin tavrını koruyan Kınık Bey, "Bunlar, bizim çadırın yiğitleri" diye söylenirken; Fırat'ı rahatlatan işaret; silahını yüzüne doğrulttuğu askerden geldi:

"Parola, Teşkilat!"

Kararlı gözlerle yüzüne bakan genç askerin verdiği mesaj açıktı. Sungur Fırat'ın şu anda yapabileceği tek şey, kendisini Teşkilat'a götürecek olan askerlere teslim ol-

maktı. Fırat, parolayı tasdiklercesine başını hafifçe sallayıp tabancasını beline soktu ve yavaş adımlarla minibüse bindi.

Mimar Sinan Caddesi'nden Eminönü yönüne hareket eden aracın arka tarafı, dört kişinin rahatlıkla oturabileceği şekilde özel olarak düzenlenmişti. Fırat'ın sağında, parolayı söyleyen genç asker, karşı koltuklarda ise kendisini almaya gelen diğer iki genç oturuyordu. Askerlerin her birinde, silahlı kuvvetlerin kamuflajlarına benzemeyen ama askerî bir üniforma olduğu anlaşılan kıyafetler vardı.

Sungur Fırat, aracın ön kısmını tam olarak görememesine rağmen, takip edilip edilmediklerini anlamak için birkaç kez dikiz aynasına bakmaya çalıştı. Görebildiği kadarıyla, caddede herhangi bir hareketlilik yoktu. Hemen sonra dikkatini arabanın içine yoğunlaştıran Fırat, havanın sıcak olmamasına rağmen, aracın klimasının açık olduğunu ve yüzüne serinletici bir hava vurduğunu fark etti. Klimadan çıkan havanın, çok hafif de olsa tuhaf bir kokusu vardı. Endişeli bakışlarını, kendisine parolayı söyleyen sol tarafındaki askerin yüzüne çevirdi. Sungur Bey arabayı incelerken, genç asker cebinden iki adet sigara çıkarmış ve birini yakmıştı. Şimdi, elindeki diğeri sigarayı Sungur Bey'e uzatıyordu. Kısa süreli bir tedirginlik yaşayan Fırat, sıradan bir teklifle karşı karşıya olmadığını bildiği halde, sigarayı alıp dudağına götürdü ve genç askerin çakmağı ateşlemesiyle sigaranın dumanının ciğerlerine dolması bir oldu.

Sungur Bey, sigaradan birkaç nefes çekmişti ki, aşırı bir yorgunluk hissi ve gözlerine çöken bir ağırlık hissetmeye başladı. Özel olarak hazırlanmış kimyasal bir maddeye bulanan filtrenin yerleştirildiği sigara ile klimadan çıkan

gazın vücudunda birleşmesi, ani bir hâlsizliğe yol açmıştı. Geçen her saniye, yanında oturan askerin yüzü gölgeleniyor, yanlarından geçtikleri binalar flulaşıyor, sanki aracın içinde havada uçmaya başlıyorlardı. Sungur Bey uyumamak için direnerek, sigarayı veren askere bir şeyler söylemek istedi ama başaramadı. Bir süre sonra vücudundaki ağırlık o kadar yoğunlaştı ve çekici hâle geldi ki, gözleri kendiliğinden kapandı ve derin bir uykuya daldı.

Genç asker, Fırat'ın uyuduğundan emin olduktan sonra, kamuflajının sol cebinden çıkardığı cep telefonunda, art arda iki ayrı şifre yazdı. Açılan ekranda "Faik K." ismiyle kayıtlı numarayı buldu ve kendisinden haber bekleyen komutanını aradı:

"Operasyon tamam efendim. Yarım saat sonra Mezar'da olacağız!"

***

"Feyzullah... cenaze... bayrak, hayır sancak... Kırmızı mıydı? Siyah üzerine beyaz yıldız değil mi? Baston... Rahmi Bozan, teşkilat... mavi gözler, âmâ gözler, Sırrî... Evet, evet Sırrî! Nerede? Eski bir kemer sanki; yok, değil... dar, küçük bir kapı var... mahfilde mi? Hayır, kapıdan içeriye ışık vuruyor... Dumanla kaplı karanlık bir yer, sigara dumanı gibi... gaz lambası mı, yok, klimadan çıkan koku bu... peki neresi burası, çadır mı, avlu mu? Kulağıma gelen su sesi ne, şadırvanın önünde mi oturuyorum? Kelepçe, sandalye... Kınık Bey, Selçuklu... Tâlut, Tâlût, Tâlût... Çadırın yiğitleri nerede? Ben neredeyim?"

Tavandan yüzüne vuran sarı ışık, yeni yeni uyanmaya başlayan Sungur Fırat'ın gözlerini alıyordu. Birkaç kez açıp kapadığı gözlerini ovmak için ellerini kaldırmaya çalışsa da, bu hareketi, zaten acıyan bileklerini daha fazla

hırpalamaktan başka bir şeye yaramadı.

Yalnız olmadığını fark etti birden.

İzleniyordu...

Önce üç kişi saydı; kim olduklarını bir hatırlayabilse, neden orada olduğunu çözebileceğini düşündü. Yorgun gözlerini karanlığın içinde gezdirirken, hemen sağ tarafında iki kişi daha gördü. "Hayır, beş kişiler" diye zihninde bir uyanma hissetti. Birkaç metre ötesinde, belli bir düzene göre oturmuşlardı. Daha uzak bir mesafede, kendisini arabaya bindiren üç asker duruyordu... Bir kapının önünde nöbette gibi bekliyorlardı. "Ben olsam, bunların adını Azrail Timi koyardım" diye geçirdi içinden... "Biri adamın ağzının tadını alır, biri dizlerinin dermanını... Biri de, kaldıysa canını... Şu çocuk, bana sigara veren... Teşkilat, parola... Neler oluyor?"

Yavaş yavaş ayılmaya başlayan Sungur Bey, zihninden geçenleri bir türlü birleştiremiyordu. Kafasını toparlamak için, çocukken babasından öğrendiği yöntemi kullanmaya karar vererek, zihninden küçük hesaplamalar yapmayı denedi.

"2'nin karesi, 4... 9'un karesi 81... 29'un karesi 841... çarpı 29, 24389... yüzde yirmi dokuzu, 7072..."

Hesaplamalara devam ederken, artık ışığa alışmış olan gözlerini açtı: Tahta bir sandalyede oturduğunu ve ellerinin arkadan kelepçelendiğini gördü. Bunu yapanlar, belindeki silahı almışlar ve ceplerinde ne varsa boşaltıp, önündeki ahşap masanın üstüne koymuşlardı.

Bir taraftan, "Kim yaptı bunları?" diye söyleniyor, bir taraftan da bulunduğu mekânı anlamaya çalışıyordu. Tünele benzeyen genişçe bir bölmenin içinde olduğundan emindi. İki tarafından kavisli şekilde yukarı doğru yükse-

len duvarlar, orta noktada birbiriyle kesişiyor ve kubbeye benzer bir tavan oluşturuyordu. Duvarlar sıvasızdı. Alelade yerleştirilmiş masalar, mekânın metruk bir yer olduğunun işaretiydi. Oturduğu sandalyenin yanında, karanlığın içinde rengi seçilemeyen eski bir perde asılıydı. Boyu, ortalama bir insan boyundan biraz fazla olan perde, tavana kadar uzanmıyor, bu haliyle, odadaki ayrı bir bölmeyi kapatıyormuş hissi veriyordu.

Bakışlarını odanın içinde gezdirirken, bir an, az önce tanıyamadığı kişilerle göz göze gelen Sungur Bey; bu kez, artık hilal şeklinde oturduklarından emin olduğu grubun içinde, cenazeye katılanların yüzünü tanımakta zorlanmadı: Dışişleri Bakanı Ahmet Koç ve JİTEM Başkanı Faik Kurt, hemen birkaç metre önünde, hiç konuşmadan ve neredeyse hareket bile etmeden kendisini izliyorlardı.

Ne Ahmet Koç'la, ne de Faik Kurt'la konuşmayı düşünen Fırat, zihnini daha fazla yormadan, yüzünü tekrar önündeki masaya çevirdi. Birkaç saniye sonra, sandalyenin yanındaki perde büyük bir gürültüyle yere düştüğünde, perdenin diğer tarafında camekân bir bölme olduğunu gördü. Perdenin yere düşmesiyle kalkan tozdan etkilenmemişti; endişeli gözlerini, kalın cam duvarın diğer tarafına kilitledi. Odada iki ayrı cam kafes olduğunu ve kafeslerden birinde kendisinin, diğerinde ise askerî üniformalı başka birinin oturduğunu yeni fark ediyordu.

"Kenan, Kenan bu adam..."

Fırat, diğer kafeste, kendisi gibi elleri sandalyeye kelepçelenmiş, yine kendisi gibi yarı baygın halde oturan kişiyi tanıdığında büyük bir şaşkınlık yaşadı. Hafifçe başını sallayarak Sungur Bey'i selamlayan ve yaşadığı korku, bakışlarına yansıyan bu adam, İflahsız namıyla meşhur, Albay Kenan'dan başkası değildi.

İflahsız Kenan'la hangi sebeple bir araya getirildiğine dair en ufak bir fikre sahip olmayan Sungur Bey, uzun süre aynı yöne bakmakta zorlandığı için olsa gerek, gözlerini İflahsız'ın bulunduğu kafesten alıp, beş altı metre öteden odaya yayılan ışık demetini izlemeye başladı. İki basamaklı bir merdivenle çıkılan dar kapının bir kanadı içe doğru açılmış ve odaya sızan ışıkla birlikte, genç bir adam kapıdan içeriye adımını atmıştı. Fırat, gözüne vuran ışık sebebiyle kendisine doğru gelen kişinin yüzünü göremese de, kim olduğunu yürüyüşünden çıkarmıştı: Sırrî...

Kendisini Süleymaniye'den alan askerlerden ikisi, ellerinde birer sandık olduğu halde, Sırrî ile birlikte cam kafeslerin önüne geldiğinde, Sungur Fırat'ın yüreğine, neden olduğunu bilmediği bir heyecan düştü. İflahsız, meraklı gözlerle Fırat'ın yüzüne bakarken; Sırrî, kafeslerin ortasına konulmuş masanın diğer tarafına oturdu. Selam vermeye veya başkaca bir açıklama yapmaya ihtiyaç duymadan; "Liderimiz Tâlût'tan bize kalan iki fotoğraf var" diyerek konuşmaya başladı:

"İki kişiden biri, bilmemesi gereken bilgilere ve görmemesi gereken işaretlere vakıf oldu. Burada bulunmamızın sebebi, Tahsin Kutlu'nun yerine geçecek olan liderimizi tespit etmektir. Az sonra, önünüze gelecek sandıkları, Teşkilat'tan öğrendiğiniz usule göre açmaya çalışacaksınız. Kim şifreyi doğru yazar ve sandığın içindeki emanetlere ulaşırsa, burada hazır bekleyen on iki kişi kendisine biat edecektir."

Sırrî konuşmasına devam ederken, cam kafeslerin kapılarını elektronik kumanda ile açan askerler, sandıklardan birini Sungur Fırat'ın, diğerini İflahsız'ın önüne koymuşlardı. Sözlerini, "Kelepçeleri açın" diyerek bitiren Sırrî, kendine has yürüyüşü ile odadan ayrıldığı sırada;

askerler, aldıkları emri yerine getiriyor, kelepçeleri çözerken, her iki isme de saygılı davranmaya özen gösteriyorlardı. Sungur Bey'e parolayı söyleyen genç asker, kafesin kapısını tekrar kapattığı esnada tecrübeli istihbaratçının yüzüne baktı: Sungur Fırat'ın tedirgin gözleri, şüpheli tavrıyla dikkat çeken İflahsız'ın hareketlerine odaklanmıştı.

Sadece Sungur Fırat ve İflahsız Kenan değil, odada bulunan herkes, sandığı kimin açacağını merakla bekliyordu. İflahsız'ın çaresiz ve acemi hareketlerinin aksine, Sungur Fırat'ın sakin hali içeridekilerin dikkatinden kaçmamıştı. Sungur Bey, önce masanın üstüne bırakılan para cüzdanının içinden, Kemal Kafkas'tan kendisine kalan ve üzerinde Arapça harfler yazan kırmızı şerit ile bastonun üzerindeki rakamları kullanarak elde ettiği şifrenin yazılı olduğu kâğıdı aldı. Sandığı ayrıntılı olarak incelemeye başladı: Sandığın üzerinde, biri batıya, biri doğuya, biri de güneye bakan birbirine geçmiş üç hilal motifi gördü. Her hilalin bir ucunda, düğmeye benzeyen, dokunmaya duyarlı küçük birer nokta bulunuyordu. Üç hilalin tam ortasında ise, içine T harfi kazınmış yuvarlak bir daire vardı.

Kemal Kafkas, böyle bir sandığın varlığından Fırat'a bahsetmiş olsa da, şifreyi çözme konusunda herhangi bir şey söylememişti. Uzun süre, elindeki şifreyi ve sandığın üstündeki noktaları dikkatle inceleyen Fırat, masanın üstündeki usturlaba uzanıp, ilk denemeyi yapmaya karar verdi. Önce sisteme şifre girişini müsait hale getirmek düşüncesi ile üç hilalin ortasındaki "T" harfine basıp, sonra usturlabı ve şifreyi kullanıp sandığı açmayı denedi:

"Doğu, yedi..."

Doğuya bakan hilalin ucuna, art arda yedi kez bastı.

"Güney, dört..."

"Doğu, beş..."

"Kuzey, üç..."

Düğmelere her basışında, sandığın içinden sesler geliyor ve sanki sandık içine yerleştirilmiş çarklar yavaş yavaş dönüyor, yer değiştiriyorlardı. Sungur Bey, dördüncü kez sandığa uzandığında neye uğradığına şaşırdı; kuzeye bakan bir hilal veya kuzeyi gösteren bir işaret göremiyordu. Elinin terden kayganlaştığını fark etti. Her geçen saniye, yanlış bir hamle yapmaktan daha fazla korkuyor, bu yüzden daha yavaş ve dikkatli davranmak zorunda kalıyordu. İlk kez o anda, içine korku düştü.

Fırat, kuzey yönünü işaret eden rakamı atlamaya karar verdi; batı yönündeki hilalin ucuna üç defa dokundu. "T" harfi yazılı düğmeye basmadan önce, diğer kafeste sandığı açmaya çalışan Kenan'ın yüzüne baktı. Kenan çaresiz görünüyor, sürekli düğmelere basıyor ve sanki sandığın içindeki emanetlere ulaşmak için değil, kafesten kurtulmak için var gücüyle çalışıyordu.

Bakışlarını tekrar önündeki sandığa çeviren Fırat, gözlerini üç hilalin ortasındaki düğmeye kilitledi. Derin bir nefes alıp, sağ elinin işaret parmağını, "T" harfinin üzerine yavaşça bastırdı.

Bir saniye...

İki saniye...

Üç...

Dört...

Sandığın içinden ses gelmiyordu. Ne çarklar oynuyor, ne de şifrenin çözüldüğüne dair bir işaret beliriyordu. Eliyle sandığın kapağını açmak istediğinde başarılı olamadı.

Sungur Fırat yanılmıştı.

Oturduğu sandalyeden ayağa kalkıp, nedenini bilmediği halde, etrafını çeviren kişilerin yüzüne tek tek baktı. Hilal şeklinde oturan bu adamların hepsini tanıdığını ilk kez anladı: Kara Kuvvetleri Komutanlığı'ndan emekli Orgeneral Fuat Kor, MİT Başkanı Hamza Sert, Feyyaz Tarık, Arthur Aleksandır'ın şikâyetçi olduğu Romen Papaz Silvia, Pakistan İstihbarat Dairesi Başkanı Muzaffer Salih, Türk Mukavemet Teşkilatı kurucularından Emekli Albay Eşref Kan, Gümrükler Genel Müdür Yardımcısı Fikret Bostan...

Kafası iyice karışan Sungur Bey, kalabalığın içinde, tam tersini düşünmesi gerekirken, bir tek Hamza Sert'in orada bulunmasını yadırgamıştı.

"Ne oluyor?" diye söylenmeye başladı. Sandalyesine oturduğu sırada, İflahsız Kenan, yılan tıslamasını hatırlatan gülüşüyle kendisine bakıyordu. En geriye gitmek ve tekrar başa dönmek istedi: Zihni, Kemal Kafkas'la yaptığı görüşmeye, Eşref Yiğit'in söylediklerine, Feyzullah'ın odasında gördüklerine ve nihayet Kınık Bey'in sözlerine kadar uzandı. Ancak şifreyi çözmesini sağlayacak en ufak bir işaret bile hatırlayamadı.

Herkesin sustuğu, derin bir sessizliğin içeriyi teslim aldığı şu anda, hiç beklenmedik bir şekilde, Dışişleri Bakanı Ahmet Koç'un sesi duyuldu:

"Sandıkları değiştirin!"

Odadaki herkes büyük bir şaşkınlık yaşıyordu.

Koç'un talimatıyla hemen kafeslere giren askerler, kısa sürede kafeslerin arasında sandık değişimini yapıp camekân kapıları kilitlediler. İflahsız Kenan yine korku dolu gözlerle Fırat'ın yüzüne; Fırat ise, ciddiyetini koruyarak sandığın kapağına bakıyordu.

Sungur Bey, önünde duran sandığın gövdesinde beş köşeli bir yıldız ve yıldızın tam ortasında, yine "T" harfi ile birlikte yuvarlak bir düğme olduğunu görünce biraz olsun rahatladı. Sandığı açmak için, artık bir şansı daha vardı. Az önce masanın üstüne bıraktığı usturlabı ve şifreyi alıp, yıldızın beş köşesindeki beş noktaya dokunmaya başladı.

"Doğu, yedi..."

"Güney, dört..."

"Doğu, beş..."

"Kuzey, üç..."

Fırat, yıldızın batıyı gösteren köşesine üç kez dokunduktan sonra derin bir nefes aldı. İçeridekilerin kendisini izlemesine aldırış etmeden, sağ elini yıldızın üstüne kapadı. İşaret parmağıyla, "T" harfinin bulunduğu düğmeye bastı.

Bir...

İki...

Üç...

Sandığın içinde dönen çarkın sesi, Fırat'ın heyecanını artırıyordu. Gözlerini kapaktan ayırmayan Fırat, az sonra, sandıktan gelen sesin kesilmesiyle daha da tedirgin oldu. Elini sandığın kapağına attığında, içerideki herkes, İflahsız Kenan dâhil, nefesini tutmuş, Fırat'ı izlemeye başlamıştı.

Sungur Fırat, titreyen elini kapağa iyice bastırıp yavaşça havaya kaldırdığında, kapağın, sandığın gövdesinden ayrıldığını ve nihayet açıldığını gördü.

Şifre kırılmıştı!

Derin bir nefes alan Fırat'ın heyecanı, içi siyah kadife kaplı sandığı incelerken yüzüne yansıyordu: Demir hindi

ağacından yapılmış bir tespih, hilal ile ay-yıldızdan oluşan ve çok eski olduğu hemen anlaşılan kırmızı renkli bir sancak, beyaz renkli ipek bir beze sarılmış gümüş kaplamalı bir hançer ve Teşkilat'ın hücrelerine ait gizli bilgilerin yazılı olduğunu tahmin ettiği mavi kapaklı kalın bir dosya...

Sungur Fırat, ipek bezin içindeki hançeri eline aldığında, Fırat'ın etrafında oturan ve kafesin açılmasını bekleyen herkes, Dışişleri Bakanı Koç'un vereceği talimatı beklemeden hareketlenmişti. Fakat Ahmet Koç, heyecanla ayağa kalkan Faik Kurt ve Feyyaz Tarık'a oturmalarını işaret etti. Yüzünü görevli askerlere çevirip, kimsenin beklemediği bir emir verdi:

"Birinci sandığı diğer kafesten alıp, tekrar Sungur Bey'in kafesine koyun!"

Koç'un talimatı, Sungur Fırat'tan daha çok, kızgın bakışlarını Fırat'ın gözlerinden ayırmayan İflahsız Kenan'ı şaşırtmıştı. Şifreyi çözemeyen ve kendisini bekleyen sonu tahmin eden İflahsız tamamen çaresiz kalmıştı. Genç askerlerden biri, önündeki sandığı alıp kafesi kilitlediğinde; herkesin aksine o, içeriden nasıl kurtulabileceğini düşünüyordu.

Sungur Bey'in, önüne konulan ikinci sandığı açma konusunda çok yavaş ve rahat davranması, kendisini izleyen grubu hayrete düşürdü. Fırat, sandığa elini sürmeden, hançerin sarılı olduğu ipek bezi masanın üstüne koydu ve kafesin içine giren askerin yüzüne imalı gözlerle baktı. Kendisini Süleymaniye'den alan ve aracın içinde özel bir sigara verip uyumasına neden olan genç asker, Fırat'ın emriyle, belindeki matarayı çıkarıp masanın üstüne bıraktı.

Sungur Bey, soğukkanlılığını kaybetmeden matara-

nın kapağını açtı. İçindeki suyu hançerin sarılı olduğu ipek bezin üzerine yavaşça boşalttı. Beyaz renkli bezde, rakamların yazıldığı özel mürekkep, mataranın içindeki kimyasal karışımla birleştiğinde, ikinci sandığı açmasını sağlayacak şifre ortaya çıkmıştı.

Dışişleri Bakanı Koç, ikinci sandığın da açıldığını gördüğü an, elindeki elektronik kumandaya basıp, cam kafesin dört bir yandan tavana doğru yükselmesini sağladı. Sungur Bey, uzun süredir tutsak kaldığı bölme, bu kez lider olarak oturuyordu.

Aynı anda, diğer kafesin kapısından içeri giren iki asker, İflahsız Kenan'ın çırpınışlarıyla karşılaşsalar da, İflahsız'ı etkisiz hale getirmeyi başarmış ve kafesin içinde, kendilerine verilecek işareti beklemeye başlamışlardı.

İkinci sandığın içinden çıkanları inceleyen Sungur Fırat, biri kırmızı, biri mavi, biri de yeşil renkli üç ayrı dosyayı eline alıp, dosyaların kapağına vurulmuş mühürleri okumaya çalıştı. Üç dosyanın kapağına da, birinde 'devlet-i ebed müddet", diğerinde "Tâlût" yazılı iki farklı mühür vurulmuştu. Sungur Bey, en büyük şaşkınlığı, dosyaları masanın üstüne koyup, sandığın içinde henüz fark ettiği kırmızı renkli bezi eline aldığında yaşadı. Üzerine üç hilal işlenmiş bezin içinde, siyah renkli eski bir sancak ve sancağın içinde "Tâlût" kabartmalı altın bir mühür vardı.

Bir elinde siyah sancak, diğer elinde ay yıldızlı kırmızı sancak, bakışlarını birkaç metre önünde hürmetle el bağlayan Dışişleri Bakanı Ahmet Koç'a çeviren Sungur Fırat, iki sancağı da üçer kez öpüp alnına götürdükten sonra, artık ne olacaksa başlamasını işaret eder gibi, başını hafifçe salladı.

O andan itibaren, Ahmet Koç'un ardından sırayla Fı-

rat'ın yanına gelen Teşkilat'ın askerleri, Fırat'ın önünde diz çöküp, sağ elinin başparmağının içini öpmeye ve sadakatlerini bildirmeye başladılar.

Törenin sonunda Ahmet Koç'la kısa bir görüşme yapan Sungur Bey, içeriye ışığın süzüldüğü dar kapıya doğru yürümeye başladığında, odadakiler yavaşça ayağa kalktı. Hemen arkasındaki Faik Kurt ile kapıdan çıkan Sungur Fırat'ı selamlamayan tek kişi, sandalyede oturan İflahsız Kenan'dı.

Az önce Sungur Bey'e matarasını veren genç asker, yeni liderinin dışarı çıkmasından hemen sonra, bu kez İflahsız Kenan'ın bulunduğu hücreye girip, sandalyenin iki tarafında "hazırol"da bekleyen arkadaşlarına kafesten çıkmalarını söyledi. Öfke kusan gözlerini, nefes almakta zorlanan Kenan'ın gözlerine dikmişti. Herkes, ucuna susturucu takılmış silahının namlusunu Kenan'a çevirmesini ve nihayet tetiğe basmasını beklerken, genç asker, bakışlarını kendisini izleyen kalabalığa çevirdi. İhanetin sonunu anlatmak ister gibi imalı gözlerle her birinin yüzüne tek tek bakıyordu. Beklenmedik bir şekilde, elindeki silahı Kenan'ın kucağına koydu. Elini hızla arkaya atıp, belindeki hançeri kapması ve Kenan'ın kafasını sert bir hareketle yukarı doğru kaldırarak, hançeri boynunun hemen altına, göğüs boşluğunun olduğu yere saplaması bir oldu. Genç askerin bu hareketi, başta Ahmet Koç olmak üzere, salondaki birçok kişiyi şaşırtsa da; Nizamülmülk'ün kurdurduğu teşkilatın suikast tekniklerini bilen Feyyaz Tarık ve Hamza Sert'e yabancı gelmemişti. İflahsız Kenan, Teşkilat'a ilk ihanet eden Hasan Sabbah gibi, kalbinden vurularak öldürülmüştü. Hançerin sivri ucu, doğrudan İflahsız Kenan'ın kalbine girmiş ve Kenan, birkaç saniye içinde hayatını kaybetmişti.

***

Dar kapıya çıkan iki basamaklı eşiği hızlıca adımlayan ve nihayet karanlıktan kurtulup aydınlığa kavuşacağını ümit eden Sungur Fırat; kapının, tünele benzeyen ikinci bir koridora açıldığını ve odaya yansıyan ışığın, tavandaki küçük bir bölmeden koridora süzüldüğünü fark edince, bakışlarını önce JİTEM Başkanı Faik Kurt'un yüzüne, sonra da tavandaki pencereye çevirdi. Nerede olduğunu ve ne yöne gitmesi gerektiğini bilmiyordu. Faik Kurt'un sadece yol göstermesini değil, uzun süredir kulağına gelen su sesi hakkında da bir şeyler söylemesini bekliyordu. Zira şu birkaç dakika içinde bile, tavanda ve koridorun iki tarafındaki duvarlarda yankı yapan hışırtı Fırat'ı rahatsız etmiş ve Fırat, sanki denizin altında, büyük dalgaların arasında yüzüyormuş hissine kapılmıştı.

"Neredeyiz Faik Bey?"

"Tüneldeyiz efendim. Asansöre binip yukarı çıkacağız."

Sungur Fırat, Kurt'un işaret ettiği yönde birkaç adım yürüyüp, şantiye asansörüne benzettiği, tavanından tozlu ve küflenmiş demirlerin sarktığı çelik bölmenin içine girdi. Kalın halatlarla yukarı çekilen ve ilk bakışta inşaat malzemeleri taşımak için kullanılıyormuş izlenimi veren asansör, hareket ettikten kısa bir süre sonra büyük bir gürültüyle durdu. JİTEM Başkanı Kurt, Sungur Bey'den önce dışarı çıkıp, üç dört metre ötedeki kapıyı açtı ve dikkatli gözlerle etrafı taradı.

Faik Kurt'un yanına yaklaşan Sungur Fırat, kapıdan dışarıya adımını attığında, İstanbul Boğazı'nın ortasında, Kız Kulesi'ne yakın bir koydan denize doğru uzanan büyük bir platformun üstünde olduklarını anladı. Az önce törenin yapıldığı oda, Boğaz'da inşa edilen geçidin içinde

kurulmuş bölmelerden biri olmalıydı.

Bir süre, geçitte yaşadıklarını sorgulayan Sungur Bey, gözlerini kendisine mihmandarlık yapan Kurt'a çevirdi:

"Çam da bizim, kozalak da Faik! Bugüne kadar kozalakları dağıtmak için vardık, bugünden sonra toplamak için varız!"

Sungur Fırat, bu kez hızlı adımlarla, platformun uzandığı koya doğru yürümeye başladı. Sahil yolunda, çelik panellerle etrafı kapatılmış şantiyeye ayak bastığında, cenazeden sonra Süleymaniye'de bindiği siyah renkli minibüsü gördü. Hiç tereddüt etmeden, Faik Kurt'un açtığı kapıdan içeri girdi ve arka kısımdaki koltuklardan birine oturdu.

Siyah renkli minibüs, şantiyeden çıkıp Harem istikametine doğru yol alırken Sungur Fırat, karşısındaki koltukta oturan Faik Kurt'a, "Karacaahmet'e gidelim Faik!" diye talimat verdi:

"Rahmi Bozan bizi bekliyordur!"

Affetmek, en büyük intikam...

Yaptığı yorumlarla kitabın senaryosuna ve kurgusuna katkıda bulunan İhsan Sönmez'e, kitabın içeriğini titizlikle inceleyen, yanlış veya eksik bulduğu noktaları düzeltmem konusunda yardımını esirgemeyen Neval Akbıyık'a, teşekkür ediyorum.

Metin üzerindeki titiz çalışması için T. Erdoğdu'ya, bilgi kaynaklarına ulaşmam için fedakârlıktan kaçınmayan M. F. Sevindi'ye, senaryoyu okuyup eleştirilerini paylaşan S. Uğuz ve M. Ağır'a ayrı ayrı teşekkür ediyorum.

Son cümlede, kitabın ilk sayfasından başlayıp son sayfasına kadar, yazılanları okumak için sabır gösteren kıymetli okuyucudan helâllik talep ederim...

Faydalı olamadığım her bir okurdan özür diliyor; o meşhur sözü, bir kez daha hatırlatıyorum:

Affetmek, en büyük intikam!

Saygılarımla

Selman Kayabaşı

Onlar, Oğuz Kağan'dan bugüne kadar Türk'ün devlet-i ebed müddet fikrini devam ettiren gizli teşkilatın liderleriydi... Kimi Gök Türk Devleti'ni, kimi Selçuklu Beyliği'ni, kimi Osmanlı İmparatorluğu'nu, kimi de Türkiye Cumhuriyeti'ni kurmakla görevlendirildi. Nizamülmülk'ten İmam-ı Gazali'ye, Selçuk Bey'den Mevlana Celaleddin-i Rûmi'ye, Osman Bey'den Dursun Fakih'e, Sultan Abdülhamit'ten Enver Paşa'ya ve Mustafa Kemal'den Turgut Özal'a kadar birçok isme Teşkilat'ın gizli sancağı emanet edildi. Pakistan'da, Afganistan'da, Lübnan'da, Azerbaycan'da, Bosna'da; Osmanlı Devleti'nin bakiyesinde kurulan elliye yakın devletin harcında Onlar'ın gizli faaliyetleri vardı.

Ve bugün; Kaos Düzeninin Mimarları hesap etmedikleri bir gerçekle yüzleşmeye başladı: Teşkilat'ın askerleri yeni bir düzen için geri dönüyorlardı!

Kuzey Irak'taki uyuşturucu ve silah ticaretini araştırmakla görevli olan Türk istihbarat subayı Feyzullah Yiğit, Kerkük'teki evinde suikasta uğrar. Yiğit'in hazırladığı gizli rapor; hilafetin yeniden tesis edilmesinden PKK'nın lider kadrosunda yaşanan değişime, İran'ın bölgedeki gizli faaliyetlerinden ordu içindeki ihanet çemberine kadar, Ankara'nın çözmeye çalıştığı kördüğümü gözler önüne sermektedir. Suikastın izini süren MİT, hiç beklenmedik bir sonuçla yüzleşmek zorunda kalacak; Amerikan, Rus ve Alman istihbarat servislerinin kurduğu planı deşifre edecektir.

9 786055 535681

www.yakınplan.com.tr